

The image shows a vast, rugged landscape. In the background, a prominent, dark mountain peak rises against a blue sky with light, wispy clouds. The middle ground is a wide valley with steep, rocky slopes covered in patches of green vegetation and scattered rocks. The foreground is dominated by a large, dark, textured rock formation, possibly a lava flow, which is partially covered in shadows. The overall scene is one of natural grandeur and challenge.

ПЕТРА

ОПИТИ

**за преодоляване
на земното притегляне**

Петра

**ОПИТИ ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ
НА ЗЕМНОТО ПРИТЕГЛЯНЕ**

София, 2013 г.

Тези истории и снимки са събирани повече от десет години при екскурзиите ми по планините.

И макар в повечето от тях имената на „героите“ да са променени, те са истински, затова всяка прилика с действителни лица и събития не е случайна!

Този период съвпадна и с приобщаването ми към братския живот, който ще видите тук, отразен през погледа на един „прозелит“, затова – смирено моля за снизхождение по-старите братя и сестри!

Притча

Когато Създателят сътворявал твърдта, Той създал най-напред богатите и плодородни равнини, за да осигури на хората препитание. Тогава Майката на света каза:

– В равнините хората ще намерят хляб и търговия, но когато злото замърси равнините, къде ще идат чистите духом, за да се укрепят? Дай им криле или създай планини, за да има къде да се спасят от злото!

Създателят отвърнал:

– Рано е още да им се дадат криле. Те ще понесат на тях смърт и разруха, но ще им дам планини. Нека някои да се страхуват от тях, но за онези, които искат да Ме познаят – те ще бъдат спасение.

Магията на планината

*„Човек, чието познание за света
не го отвежда по-далеч от точката,
до която може да го доведе науката,
никога няма да разбере
какво намира в природата онзи,
който гледа с очите на Духа.“*

Рабиндранат Тагор

В градината на Рая

Връщам се от Рила. Душата ми е препълнена с красота...

Бях в Рая! Бях три дни в Твоята градина, Господи, и ми беше толкова хубаво, и ми беше толкова лесно ДА ВЯРВАМ!

Повярвах в думите Ти, Учителю, че: *„всяко искрено и дълбоко желание, родено от човешката радост или скръб, само по себе си е молитва“* и че стига чувството, което го поражда, да е истинско и достатъчно силно, за да се изпълни то!

Пожелах си нещо съвсем простичко: Да ми позволиш да отнеса със себе си частица от цялата тази красота, която ме обгръщаше; частица от могъщата енергия, която пулсираше навсякъде, която усещах да преминава през мен като вълни от мощни вибрации; частица от силата, която си дал на нежното цвете, та с коренчетата си да разцепи твърдата скала и да устоява на бурите и ветровете...

Не го исках за себе си, а за моите любими хора...

Исках да им ги занеса, за да усетят и те благоговейния трепет, който изпълваше душата ми; да отворят и те душите си за Теб, за да черпят от Твоя непресъхващ Извор силата, енергията и вдъхновението, които са им необходими, за да творят и да устояват на бурите в живота.

Погалих цветето, което бе успяло да пусне корени в твърдата скала, помолих го за частица от неговата нежна сила и то ми я даде. Прегръщах вековните дървета и усещах как през мен като електрически ток протича мощната им енергия и ме зарежда.

Главата ми се замаиваше от ново, непознато за мен опиянение. Подлагах се на вятъра – да издуха от главата

ми всяка лоша мисъл, пиех жадно кристалната вода на всеки извор и я оставях да напои всяка клетка на тялото ми, потапах се във всеки планински вир – да измие от мен и последната „мърсотия“ на цивилизацията; да пречисти тялото и съзнанието ми, за да може духът ми да се възроди и укрепне в Твоето лоно.

Чувствах се обновена, пречистена, окрилена... Чувствах се толкова силна, че бях готова да понеса на раменете си планината!

Душата ми бе препълнена с красота, която копнеех да споделя с целия свят. Красота, която не може да бъде предадена с езика на думите...

И си спомних думите на един мой любим творец (художник и мислител), увековечил в творчеството си величието на планината:

„Красивите образи раждат красиви мисли, красивите мисли раждат красив живот, красивият живот е стъпка към абсолютната Красота.“ (Към Бога!)

Н. Ръорих

* * *

Магията на планината

“Качи сърцето си на върха на планината и тялото ти само ще го последва.“

Учителя

Това, с което ме привлича планината, е просто една магия. За да я усети най-добре – човек трябва да бъде сам, но все пак здравият разум и инстинктът за самосъхранение ме възпират от подобни крайности.

Истинските планинари се познават и по това, че не досаждат на другите със себе си. Дори когато съм с най-близък човек, с когото иначе мога да си говоря с часове, в планината може за половин ден да не разменим и една дума... Вечер, в хижата, говори колкото щеш! Затова, когато в групата се случи някой празнодумец, който се чувства длъжен просто да си говори, при това (поради липса на други теми) най-вече за себе си, все едно, че съм състезателен кон, на който са дали допинг... Доказателство за това са коментари от рода: „Пак я изпуснахме Козата!“

Не страдам от излишна куртоазия и за нищо на света не бих позволила някому да ми развали удоволствието от общуването с планината. Ако някой се чувства задължен да прави компания на подобни празноглави дърдорковци – моля! За мен най-важен е непосредственият контакт с планината и за целта не само, че „изключвам“ от всичко останало, но и образно казано „се забравям“. Парадоксално, но е така – за да успееш да се вгълбиш в себе си, трябва да изключиш егото.

И тогава започва магията. Магията на сливането с Планината. Може би с Вселената въобще, но аз я чувствам само като Планина, защото ми е най-близка. Преставам да усещам тялото си, не чувствам тежестта на раницата, нито дори собствената си тежест.

Душата ми е вече горе, на върха, и търпеливо ме чака, за да влезе в тялото си. И колкото по-нагоре се изкачвам, толкова повече ме завладява усещането за унисон и пълна хармония с всичко, което ме заобикаля.

Душата ми пее. Душата ми се разтваря и поглъща красотата така, както жадната земя поглъща дъжда след дълга суша.

Не понасям така наречените „покорители на върхове“. Трудно ми е да си представя по-точен израз за глупава

човешка самонадеяност от този. Планината не е място за себедоказване, не е място за избиване на комплекси и за удовлетворяване на болни амбиции. Планината не понася фукльовци и самонадеяни глупци, които са тръгнали да я „покоряват“.

Планината е храм, а върховете са неговите олтари, към които трябва да пристъпваш със смирение в душата и благоговение към Създателя. За тези, които го разбират, Планината е щедра, всеотдайна, любяща, даряваща радост, и здраве, и сила, и красота.

* * *

Самота

„Сама ли си?“ – попита планината.
„Сама съм!“ – ѝ отвърнах без тъга,
но моята самотност е крилата
и силна съм, затуй, че съм сама.“
(стихчето е на едно 15 г. момиче)

Можех ли да бъда по-щастлива, ако не бях сама?
Сама с планината. Сама с моите богатства...

Моята пътека, със зеления въздух, която ме отвежда при моите приятели – дърветата; при кривото борче, с което споделям най-съкровените си тайни. Моето тайно леговище, където съм изживяла толкова прекрасни мигове „сама“... Където сухите стебла на заешката сянка се свеждат над мен и ми шепнат за любов, където птиците изпълняват най-хубавите любовни серенади – специално за мен. Моето циганско лято, което къпе душата ми с топлите лъчи на най-нежното слънце. И тази вълшебна тишина, изпъстрена със звуци – песента на щурчетата, жуженето на есенните

пчели, шепотът на вятъра в листата на дърветата; разсичана понякога от птичи крясък, но пак възцаряваща се – девствена, непокътната, опияняваща, замайваща.

Мир, простота, унес, забрава... Его-то потъва някъде дълбоко, духът се умиротворява, а душата – притихнала и копнееща се слива с „*великата копнееща душа на майката Природа*“ (П. Яворов).

Сама в Божия храм! Насаме с Майката-Природа!
Блаженство!

Господи, не е ли грях да съм толкова богата и щастлива, когато има толкова бедни и нещастни души по света?

* * *

Ореоли от дъга

Бяхме със Светлин и с още двама приятели на поход до Мусала. Беше началото на април, но в планината беше все още истинска зима (-15С). Изкачвахме се при много лошо време – мъгла и сняг. Нямахме почти никаква видимост. Едва когато тръгнахме от Леденото езеро по въжето, към самия връх, излязохме над облаците и се откри ясно небе. Мъглата остана под нас като едно бяло море, от което като островчета се подаваха околните върхове. Беше почти на залез, но не съвсем, тъй като слънцето щеше да залезе в морето от облаци. Гледката беше величествена и аз, застанала вече на самия връх, се оглеждах на 360 градуса и щраках – да не пропусна някоя безценна гледка.

И изведнъж, както бях застанала на ръба, с гръб към слънцето, забелязах, че силуетът ми хвърля дъ-лъ-лга сянка върху облаците под мене и о, чудо! – около главата на сянката ми – ореол от дъга! Разкрещях се от възторг и нашият приятел, който дотича пръв, като разбра за какво става дума,

се пошегува: „Е-е, ти нали постиш, сигурно вече си станала светица!“, но в този момент аз видях, че и около неговата сянка се образува същият ореол...

Дотичаха и другите и невярващи на очите си, наблюдавахме този феномен, докато ореолите започнаха да се разширяват и да избледняват и накрая съвсем изчезнаха.

Слънцето се беше потопило в „морето“. Магията беше изчезнала.

* * *

Ужасът

„Божественният промисъл за същността на живота е така непрозрим за ума, както е непрозрим ужасът в леса от начеващия тътен на буря в листата или стаените горски селения на дърветата.“ Маларме

Не се гордея особено със своята смелост, по-скоро смятам, че това е липса на инстинкт за самосъхранение, но до вчера не вярвах, че мога да изпитам истински ужас от една планинска буря...

Бях извела Светлина на разходка в планината, почти насила, защото се притеснявах, че ще „прегрее“ от зубрене за изпитите. Тръгнахме като на шега – без раници, без дрехи, само по къси панталонки и тениски, въпреки очевидните признаци, че ще вали. Какво от това – нали беше топло!

Още с влизането в гората усетих нещо необичайно. Така добре познатата ми пътека този път изглеждаше странно притъмняла. Светлината, която се процеждаше през клоните на дърветата беше особена – като при слънчево затъмнение и някаква глуха и напрегната тишина се беше възцарила наоколо. И в тази тишина особено пронизително прозвуча

ужасеният писък на Светлина... „Ужасното нещо“, което беше видяла, се оказа един дъждовник – малко черно гущерче от рода на саламандрите с яркожълти петна, симпатично и съвсем безобидно животинче. Опитах се да ѝ обясня това, но тя беше истински уплашена и цялата трепереше.

Дадох си сметка, че нервната ѝ система е доста изтощена от предизпитното напрежение и се захех търпеливо да я успокоявам. Обяснявах ѝ, че човек трябва да прави разлика между реалната заплаха и страха, породен от въображение или от невежество. Успях да я убедя да продължим разходката си, въпреки че буквално на всяка крачка срещаме дъждовници – като че ли се бяха събрали на митинг. Тя продължаваше, обаче, да подскача стреснато при появата на всяко ново гущерче. Говорих ѝ за това, че всяко животинче е божия твар, че Бог живее и в него, както живее в нас и отношението ни към него е отношение към Бога. Казах ѝ, че ако не престане да се страхува от измислени опасности, Бог ще ѝ прати истинско изпитание, за да разбере разликата. Накрая самоуверено, както обикновено, ѝ заявих, че щом е с мен – няма страшно, защото „мен Господ ме пази“!

Междувременно гората съвсем притъмня и в сумрачната светлина дърветата изглеждаха като зловещи сенки. „Добре, че излизаме от гората!“ – помислих си аз, но това, което видях като излязохме на открито, накара и мен да потръпна от ужас. За първи път в живота си изпитах това чувство толкова осезателно, при вида на косматия, парцалив черен облак, който с глух тътен и невероятна скорост се носеше насреща ни, заплашвайки да ни погълне, заедно с цялата гора. В следващия миг – ослепителен блясък на мълния, която се връза в тъмната гора, а след нея – гневен трясък, сякаш сам Бог стовари тежката си десница над планината.

„Обратно – в гората и по най-бързия начин – към колата!“ – беше единствената ми мисъл, а в това време бурята се разрази с пълната си сила. Мълниите падаха на не повече от

10-15 метра от нас и вече си мислех, че следващата светкавица ще бъде последната светлина, която виждам в живота си. Бях приела съдбата си и смятах, че си я заслужавам, но се молех само Бог да пощади детето ми. Следващата мълния сякаш раздра небето и оттам се заизсипваха тонове град. Ледени топчета като орехи ни забрулиха по главите, по гърбовете, по голите ръце и крака, бяхме мокри до кости и треперехме от студ, но сякаш най-страшното беше минало...

Докато стигнем до колата, от главите до петите бяхме на червени петна – като надупчени от едра шарка. Аз имах няколко цицини на главата, а ушите ми бяха станали мораво червени и два пъти по-големи.

Не знам дали Светлина получи нагледен урок за това „що е реална опасност“, но аз със сигурност получих такъв.

Благодаря Ти, Господи! Знам, че Те разгневих със своята самоувереност, че съм неуязвима и недосегаема за злото, защото Ти ме закриляш. Заради моята самонадеяност Ти реши да ми покажеш колко крехък и мимолетен е човешкият живот, колко жалки са нашите илюзии, че знаем и че разбираме, и колко неутоляема всъщност е жаждата ни да познаем непознаваемото.

Прости ми, Господи! Разбрах урока и Ти благодаря затова, че пощади мен, но сто пъти повече – заради детето си!

* * *

Любчо

25 януари. Голяма група планинари тръгваме за Мусала.

И този път, както обикновено, бях обещала на приятелите си, че ще „поръчам“ хубаво време. Помолих се, но и самата аз не бях убедена, че молбата ми е чута... Прогнозите бяха отчайващи – снежни бури, виелици лавини и пр. Но

тръгнахме. Боровец беше потънал в гъста мразовита мъгла, а ледената суграшица и бръснещият вятър не предвещаваха нищо добро...

Един приятел (руснак, с когото често си рецитираме руска поезия), който е ментор в един от домовете за изоставени деца, беше довел трима от своите възпитаници (момченца на по 8-10 години), за които това беше награда, но и първи контакт с планината. Не че се притеснявах, че нещо може да ни се случи, но си мислех, че вместо да покажем на децата „магията“ на Планината, може за цял живот да ги отблъснем от нея.

Заговорих се с най-малкия – Любчо! И разбрах, че наскоро някакво семейство е искало да го осинови, но той (след като поживял при тях няколко дни), сам пожелал да се върне в Дома... Това много ме впечатли, защото говореше за вече изграден характер и затова продължих да го разпитвам... Така разбрах, че иска да стане магьосник, като Хари Потър!

Казах му, че и аз си падам малко вещица (но от добрите) и му предложих да опитаме една магия, за да видя дали има дарба на магьосник или е обикновен „мъгъл“. Обясних му, че трябва много силно да си пожелаем нещо и да се помолим то да стане – например да спре да вали и да се вдигне мъглата. Помолихме се и зачакахме чудото. Скоро наистина започна да ми се струва, че колкото по-нагоре се изкачваме, все повече просветлява, а снегът намалява. Любчо вече нямаше търпение и вървеше най-отпред с мене, а когато видях, че се е изморил и предложих да му взема раничката, категорично се възпротиви, защото магията щяла да се развали...

Мъглата наистина започна да изтънява и когато стигнахме Маркуджиците – беше вече абсолютно ясно – виждаше се почти цялата верига на Стара планина, а долината под нас беше като море, пълно с мъгла. Детето не вярваше на очите си: „Ама, това ние с теб ли го направихме?“

Тогава му обясних, че ако човек много силно пожелае нещо, ако много силно вярва и се моли и ако желанието му е наистина добро, то сам Бог ще му помогне да се осъществи...

Когато се качихме на върха, облаците бяха останали долу, в подножието му; небето над нас беше ясносиньо; слънцето вече залязваше, а силуетите ни хвърляха дълги сенки върху облаците над Леденото езеро. И ново чудо! Около главата на всяко човече сияеше ореол от седмоцветна дъга...

За втори път бях свидетел на това оптическо явление, но останалите го наблюдаваха за първи път и бяха наистина изумени. Децата крещяха от възторг, цялата група единодушно ни призна за вълшебници, а Любчо получи от мен Диплома за младши-магьосник с „истински печат“ на училището „Хогуортс“ и беше безумно щастлив. Вечерта в хижата не пожела да се отдели от мен, а по някое време моят приятел дойде да ме попита дали Любчо може да спи до мен на наровете, защото го било срам да ме помоли сам...

Дълго, преди да заспим си разказвахме приказки и гледахме звездите, които сякаш бяха увиснали над самия покрив на заслона.

Това беше една невероятна нощ, пълна с вълшебни сънища. Най-прекрасната ми нощ в планината досега.

* * *

Принцът на смъртта

(сън наяве)

След няколкодневни колебания – на ски в Банско или на поход в Стара планина – решихме да отидем на поход, а ските отложихме за следващия weekend, с надежда за по-хубаво време... Прогнозата за снежни бури и ураганни ветрове ми звучеше доста неправдоподобно, имайки предвид пролетното

време от месец насам. Все пак сложих в раниците по една шапка и ръкавици, но за грейки и през ум не ми мина.

Още по пътя към изходния пункт (с. Антон) заваля студен дъжд, а малко след като тръгнахме го обърна на сняг. Колкото по-нагоре се качвахме, снегът и вятърът се усилваха, а под самото било беше истинска снежна виелица с ураганен вятър и непрогледна бяла мъгла. Бяхме девет човека (в т.ч. един баща с 11-годишното си момченце).

Движихме се пипнешком от един до следващия кол на маркировката, защото видимостта беше под 5 м и при всеки кол се изчаквахме и брояхме. Бяхме почти на билото, когато бащата и детето изчезнаха... Най-напред започнахме да викаме, но виелицата беше толкова силна, че самите ние не чувахме гласовете си. Върнахме се да ги търсим, като гледахме да не се разкъсваме, но скоро и ние загубихме маркировката, както и всякаква ориентация. Загубихме дори представа за времето... На три пъти се натъквахме на едни и същи скали, които изведнъж като призраци изскачаха отпреде ни – очевидно се въртяхме в кръг. Памучните панталони, набити със сняг, бяха като ледена кора върху краката ми, миглите ми залепваха от скреж, а брадата на Светлин беше като ледена маска. Тресях се цялата от студ, а зъбите ми тракаха неудържимо.

Никога в живота си не бях се молила по-горещо – да намерим поне бащата и детето... Не знам защо, но това ми се струваше по-важно, отколкото да намерим пътя. Молех се поне за секунди да се вдигне мъглата, за да ги видим... и тя се вдигна, колкото да зърна наблизко един кол от маркировката. Оказа се възлов кол с много стрелки и табели, а в основата му, сгущени в очакване на “бялата смърт“, седяха момченцето и бащата. То си изпуснало ръкавицата, вятърът я отнесъл и те хукнали да я гонят и така се загубили...

До тук – добре, но странно защо на указателните табели липсваше нашата хижа. (На следващия ден намерихме

табелата, изтръгната от бурята и забита в снега.) След кратко съвещание избрахме една посока и тръгнахме, но много скоро разбрахме, че сме в грешка. Отново връщане, отново лутане, на два пъти някой политаше надолу в пропастта и по чудо успяваше да се задържи...

При едно от трескавите съвещания, докато другите спореха коя посока да хванем, мен ме завладя непреодолимото желание да се отпусна в обятията на „бялата смърт“. Струваше ми се по-лесно, отколкото да се боря със студа, вятъра и отчаянието. Изобщо не се страхувах, напротив – необикновено ясно осъзнавах какво се случва и бях абсолютно спокойна вътрешно, макар че цялата треперех и зъбите ми тракаха. Бях се сбогувала мислено със света, с децата си, с всички любими хора и бях готова...

Като че сънувах с широко отворени очи...

Смъртта беше Мъж – студен и безмълвно величествен като ледено бялата безкрайна пустиня, която ме заобикаляше, но някак властно приклянящ ме към себе си с обещанието, което четях в погледа Му. Този поглед ми обещаваше покой и тишината на родния дом, той ме „пареше“ с ледената си нежност и изпълваше душата ми със сладостен копнеж. Вече бях готова да се отпусна тръпнеща в обятията Му, когато Той, уверен в своята власт и сила на прелъстител, ефирно нежно докосна с пръсти бузата ми и каза:

„Рано е... Не е време още за теб... Не бързай да се освободиш от „затвора“, преди да си изтърпяла наказанието си! Не бягай от страданието! Всяко страдание е заради някакво прегрешение в миналото, което те спъва. Трябва да го изтърпиш с благородство, за да ликвидираш миналата си карма и да приготвиш жилището си там „горе“... Върни се и ме чакай – ще дойда отново, когато си готова!“

Изведнъж някаква невидима сила, като че ме изтръгна от вцепенението и ме върна в реалността с ясното съзнание,

че имам още доста несвършена работа в този живот и няма защо да бързам... И в този миг мъглата отново се вдигна за броени секунди и ние видяхме съвсем наблизко спасителния кол от маркировката...

Час по-късно в хижата, около бумтящата печка, този миг в прегръдките на Бялата смърт, ми изглеждаше вече като странно съновидение... Само крампата на десния крак и пълната безчувственост на лявата буза ми напомняха за преживяното. Продължавах да усещам дамгата на ледената му милувка върху бузата си... Не, това не беше сън!

Помислих си, колко е прекрасно да знаеш, че в края Някой те очаква, за да те заведе в истинския ти дом.

Другото, което си помислих, когато мъглата се вдигна за миг и ни озари лъчът на надеждата е, че: Цялата ни човешка истина е като тази непрогледна бяла мъгла, в сравнение със Слънцето на Божията Истина и само нарядко ни огрява по някой истински светъл лъч, но колко от нас имат „очи да видят и уши да чуят“...?!

Чувствам се наистина щастлива от тази среща. Когато знаеш, че те очаква нещо познато, нещо светло и истинско – няма от какво да се страхуваш. Страшно е само Неизвестното!

Принцът на смъртта ще ме чака... И аз ще го чакам!

* * *

Мальовица

Бях с „децата“ на Езерата. Много исках да покажа на Светлина гледката от Мальовица и последния ден, преди тръгването, решихме да се разходим до този красив връх.

Преходът от Новата хижа до там, по билото, е почти 6 часа, затова тръгнахме рано. Времето не беше многообещаващо,

настроението също... защото вечерта имяхме конфликт – отново свързан с моите прекомерни очаквания към тях, но нейсе...

Основният ми проблем, обаче, се оказа темпото. Светлина търчеше напред като дива коза, Ана, която не беше съвсем във форма, се „влачеше“ отзад, а аз (като свързочник) притичвах ту напред – да озаптявам едната, ту назад – да подкарвам другата. А в това време все по-застрашително се смрачаваше и всичко беше потопено в гъста мъгла – движехме се в самия облак.

(От нищо друго не ме е страх в планината, освен от гръмотевична буря на билото! Няма скривалище, няма спасение!)

И така, нито успях да обясня на Светлина да не търчи напред, защото ще се загуби; нито да убедя Ана да ускори темпото, защото ще ни застигне бурята...

(„Вироглави“ е най-точното определение за моите деца, но аз напълно съм си ги заслужила със собственото си „вироглавство“ и нямам право да се оплаквам!)

Когато стигнах разклона за върха, с ужас установих, че Светлина я няма там и ми стана ясно, че просто е подминала и е тръгнала надолу, към хижа Мальовица. Мобилните ни телефони нямат обхват в планината и затова почнах да крещя като луда – дано ме чуе! Слава Богу, чуха ме някакви хора, които се качваха отдолу и предадоха командата „Върни се!“. В това време Ана се „дотътри“, а дъждът се обърна в градушка, която ни зашиба по главите, въпреки качулките и дъждобраните. Бяхме стигнали за 5 часа, но почти без почивка, което е убийствено, а ни предстоеше и връщане. Честно казано, няхах никакво желание да се качвам на върха (10 min), но Светлина категорично заяви, че ако ще да умре там, ще се качи... и го направихме, макар за никакви гледки да не можеше да става и дума! Тя, обаче, гордо размаха байрака на върха и беше щастлива!

На връщане дъждът поспря за малко и ние веднага се възползвахме, за да седнем да хапнем, защото бяхме „умрели от глад“, но едва приключили, отново заплющя, загърмя и затрещя и ние хукнахме като „гонени от дявола“... Зад гърбовете ни се забиваха мълнии и трещяха гръмотевици, бурята ни гонеше по петите в най-буквалния смисъл на думата.

И когато вече мислехме, че сме ѝ избягали – ето ти „ново двайсет“! Право срещу нас се задаваше стадо крави (и бикове!), с които трябваше да се разминем по една тясна пътечка. Нагоре – висока канара, а надолу – бездънна пропаст! Най-отпред вървяха трите бика – един стар, огромен, с кръвясал поглед и два по-млади, но не по-дружелюбни! Ами сега ?!

Убеждавам се, че в такива моменти човек не мисли, а действа интуитивно (като под диктовка!) Ако кажа, че съм си спомнила разказите за това, как по време на войната, хора са се спасявали, пеейки 91 псалом – ще излъжа! Песента просто сама излезе от устата ми, при това – с пълен глас! Моите певици, които иначе не биха ми позволили да си отворя устата – сега мълчаха уплашени и вървяха чинно зад мене..., а бикове те ни гледаха много учудено, но вече не като неприятели, а както ние бихме гледали марсианци например.

Приех това като един прекрасен урок и обърнах внимание и на „децата“, като им казах, че уроците в живота се повтарят до тогава, докато не се научат, но явно отново не съм била много убедителна, защото още на другия ден, на слизане от Езерата, повториха същата грешка – не ме послушаха, загубиха се, намокриха се до кости и се прибраха в София с крака „като понички“...

В такива случаи, аз обичам да цитирам Шекспир: „Всичко е добре, когато завършва добре!“

* * *

Вихрен

Бяхме в Банско, при „нашата“ баба Мара, с Ана, Манол и Светлин и решихме да „атакуваме“ Вихрен, макар че времето този ден не беше особено благосклонно към нас.

Едва-що бяхме тръгнали и заваля – отначало „кротко и напоително“, а после все по-силно, с мълнии и гръмотевици, докато накрая го обърна на градушка. Стана ясно, че няма да успеем да качим върха – беше прекалено рисковано, но искахме да стигнем поне до премката (седловината под него, откъдето върхът се вижда като величествена каменна пирамида). Този път обаче абсолютно нищо, освен мъгла и дъжд не се виждаше и Манол беше разочарован, защото това му беше първо качване в Пирин...

Предложих им да се хванем за ръце в кръг и да кажем Добрата молитва, за да ни „позволят“ да го видим, но както обикновено, ми се присмяха (аз съм им свикнала!), а Светлин иронично подхвърли към Ана: „Майка ти съвсем се е смахнала, нали!“

Товага застанах сама срещу върха и с пълна вяра и упование в силата на молитвата „прочетох Отче наш и Добрата молитва“, при което с нарастващ възторг наблюдавах, как мъглата се вдига все по-нагоре и върхът се открива все повече, докато накрая, макар и за секунди, се показва целият!

Манол беше удивен и щастлив, а „моите хора“ бяха справедливо засрамени и затова надолу, докато си пеех с цяло гърло под проливния дъжд, никой не посмя да ми се присмее и да ме нарече, както обикновено, „фалшивец“...

* * *

Злият зъб

8/9 юли 2005 г. Бяхме на Мальовица и водач беше един наш по-възрастен колега-архитект, с когото се сприятелих миналата година, на един поход в Родопите – Бубо – много опитен планинар, но малко „луд“...

Маршрутът, който беше съставил беше много интересен – не бях минавала този траверс! До средата беше подходящ за всички, а оттам-нататък той обяви: „Който се страхува от височини, или не се чувства достатъчно подготвен, или много се е уморил – да се връща обратно в хижата, а останалите – продължаваме!“ Върнаха се половината –13 човека (в т.ч. Светлин и племенника ми), а останалите продължихме.

Е, това наистина не беше за всеки, и дори по-голямата част от тези, които продължиха, бяха надценили силите си и бяха в тежест на останалите. Траверсът беше доста труден (това е най-алпийската част на Рила), но изключително атрактивен.

Един от върховете по пътя ни беше Злият зъб, който по принцип се качва с алпийска осигуровка. Е, ние го качихме „без“! Трима „луди“ – водачът Бубо (на 65 години!), аз и още един екстремист!

(„Мойто момче“ Сашко, който е не само планинар, но и алпинист, не можа да повярва, че съм се качила, докато не видя снимките!)

По-страшно, обаче, беше слизането! Аз бях по средата – като най-безопасно, но въпреки това – като слязох долу краката ми трепереха, а Бубо (който беше в някаква еуфория) реши да ни покаже какво могат „старите кучета“ и направо скочи, от около 2 метра на една площадка, колкото носна кърпичка, а под него зееше пропаст!

Направо ми се изправи косата и не се стърпях да му кажа, че това е истинско безумие!

Два часа след това той си получи „наказанието“ за това безумие – за щастие доста щадящо...

Бяхме вървели вече 11 часа, а ни предстоеше качване на още един връх, преди тежкото слизане към хижата. И той реши да ни го спести... Свърнахме по един улей, който по принцип не е невъзможен за слизане, но при „летни условия“, а сега (макар да беше юли), още беше пълен със сняг!

В момента, в който стъпи на снега, Бубо просто полетя надолу, без да може да противодейства на земното притегляне, а ние безпомощно наблюдавахме как се премията ту с главата, ту с краката надолу, докато накрая спря в камъните! Ужас!!!

Е, слава на Бога, беше „малкият дявол“! Отърва се само с една счупена ръка, множество охлузни рани и огромен хематом на счупената ръка.

С големи усилия успяхме да го убедим, че трябва незабавно да слезе долу, и добре, че бях с колата, та оттам – право в София, и в Пирогов, където аз останах с него, докато го „обработят“. И двамата имаме доста богат „актив“ от après-ski посещения в Пирогов, така че се забавлявахме взаимно цяла нощ, разказвайки скиорските си „подвизи“.

Но, иначе, това беше един добър (при това безплатен!) урок за мене – да не предизвиквам съдбата и да не бъркам повече понятия като „страх“ и „инстинкт за самосъхранение“!

* * *

„Вчера – колко си далече...“

(хайку)

Вчера сутринта се събудих в едно от най-красивите родопски села – Момчиловци („Време разделно“). Вечерта бяхме ходили да видим „Аязмото“ – един животворен лековит извор, за който се носят легенди. Мястото е невероятно красиво и мистично, върху извора е построена малка църквица – скромна, но поддържана с много любов. Запалихме свещички и се помолихме, изпратихме слънцето (имаше много красив залез), но за съжаление не бяхме взели дори едно шишенце, да си налеем от „светената вода“. Затова, макар че беше доста далеч (на един хълм над селото), а щяхме да пътуваме, аз се изкатерих още веднъж рано сутринта – да посрещна слънцето, да се помоля и да наляя едно шише с вода – за „домашните“ ми. Бях малко притеснена с времето, защото трябваше да хванем автобус до Чепеларе (където бяхме оставили колата) и затова си погледнах часовника, за да видя с колко време разполагам.

Влязох в църквичката, застанах пред олтара и в този миг усетих доста осезаем полъх, а вратата, която бях оставила открехната се затвори с трясък. След мигновено трепване осъзнах, че за първи път в живота си съм насаме с Господа и ми е дадена възможност да излея душата си пред Него!

Коленичих... и забравих за всичко – и за времето, и за света... Беше потресаващо изживяване – първото истинско общение с Господа в живота ми!!!

Когато се изправих и тръгнах към вратата, погледът ми привлече една доста наивно нарисувана, но много вълнуваща картина на кръщението на Исус в река Йордан. Загледах се в нея и тогава усетих, че някой ме гледа! Точно под картината различих в полумрака една чернобяла снимка, която вече бях

виждала. Под снимката имаше надпис – „Злата Пичурова – дългогодишен служител на Аязмото“.

Предишния ден, още с влизането в селото, бях много впечатлена от една снимка от некролог – на една невероятно блага старица, облечена в черно, с усмивка, изпълнена с неземна доброта. Дори бях запомнила името на старата жена. Вечерта в хотелчето разпитах за нея готвачката, която ми помогна да приготвим гъбите, които бяхме набрали. Тя се оказа нейна родственица (светът наистина е малък, а какво остава за Момчиловци!)

Баба Злата доживяла почти до сто години и се споминала преди 7-8 месеца, навръх Рождество. Живяла много чист и свят живот, изцяло отдаден на Бога...

И сега – от стената, под картината с Иисус и Йоан Кръстител, ме гледаха като живи нейните очи и ми говореха... Дадох си сметка, че всичко в църквата, което толкова ме впечатли беше плод на нейните ръце – и перденцата, и халищата по пода, и молитвените килимчета пред иконите на Богородица и Иисус – и от всичко това все още бликаше, жива и непресъхваща, нейната любов! Стоях като омагьосана и не можех да си тръгна... Благодарих ѝ мислено за всичко, прочетох една молитва за упокоение на душата ѝ и се сбогувахме с усмивка.

Не знам колко време беше минало. Всичко това ставаше извън времето, защото когато най-накрая излязох и си погледнах отново часовника, излезе, че съм била вътре едва пет минути !?!

Помислих си, че е достатъчно да забравиш за времето, за да забрави и то за тебе и просто да спре... Не е ли велико?!

* * *

Малка кучешка история

Този път на Пирин имахме един убийствено труден преход – 11 часа яко ходене (по-точно катерене и лазене!) по камънаци, при това на височина над 2800м при силен вятър, който на моменти, аха да ме отвее от ръба, по който се движехме.

Водач беше моят приятел и съученик Леонардо (но не да Винчи), когото всички смятат за екстремист, но на мен досега не ми се е струвало така, защото и аз бях!

Но сега, с този крак... и с тази остеопороза...

Той ни „подмами“ с идеята да направим траверс по Стражите (една назъбена верига от върхове в Пирин), но не предполагахме какво още ни е приготвил като изненада. Бяхме група от 13 души. Започнахме с едно безумно двучасово изкачване на един друг връх – без пътека – право нагоре, което ни изцеди силите почти до капка. В последствие се оказа, че можело и да не го качваме този връх! Оттам-нататък – само по билото на веригата – катерене и спускане на зъбери – до припадък! Ако Драго не ми беше взел щеките, за да мога да лазя на четири крака и да пазя шо-годе равновесие, не знам как щях да стигна до Тевно езеро. В същото, а и в по-тежко положение, бяха почти всички жени в групата, а и повечето от мъжете. Имаше и падания (за щастие не фатални), и сълзи, и изпуснати нерви...

Единствените, които не се оплакваха, бяха Драго, Доктора и една „печена“ планинарка– Ники, но... връщане назад за съжаление нямаше, нито пък някаква друга алтернатива! Има такива моменти, наистина, когато „жребият е хвърлен“ и добро или лошо – взетото решение трябва да се следва! Няма да се впускам в повече подробности, ще кажа само, че цяла нощ след това сънувах: камъни, камъни, камъни; и аз вървя, вървя, вървя; а те нямат, нямат, нямат край...

Единствената положителна емоция, с която ще запомня този преход, е нашето кученце!

Никой не разбра откъде се появи. Тръгна с нас още първия ден – на разходката до Василашките езера – бежовобял на цвят помиар, но с умен поглед и много дружелюбен. На сутринта, щом групата се строи за тръгване пред хижата, то се нареди в редичката и пое с нас, като нито избързваше, нито изоставаше, вървеше точно преди последния човек от групата, който и да беше той. И когато жените една по една почнаха да окапват, да изостават и да присядат за почивка, то неизменно оставаше с последния, клякаше до него и не мръдваше оттам, докато той не тръгне отново.

Всички много му се радвахме, всеки му беше измислил свое име, а то отговаряше на всяко повикване – Шаро, Песо, Джони, Мечо – и тичаше при всеки, като от радост въртеше не само опашката, но и цялата си задница. Беше много смешно!

Като тръгнахме по Стражите обаче, имаше такива участъци, където трябваше да преодоляваме цепнатини, с височина човешки бой, а то се затрудняваше и трябваше някой да му помага. По някое време, изглежда, последните са забравили за него и на следващата почивка видяхме, че го няма. Със съжаление решихме, че се е върнало, но след малко то се появи, с жално скимтене, на едни скали отсреща, откъдето нямаше как да стигне до нас. Виеше с глас и се мъчеше да намери път, но уви! Мъжете от групата се опитаха да се покатерят по скалите, но не успяха да стигнат до него, а трябваше да тръгваме... Някои от жените даже се разплакаха – толкова жално скимтеше Мечо, но нямаше какво да се направи. Успокоявахме се, че то все пак ще си намери следата и ще се върне обратно в хижата. Продължихме оклюмали и омърлушени, не само от умората, но и от „загубата“ на нашия четириног приятел. Настроението беше

доста тягостно, подмятаха се хапливи забележки по адрес на водача, жените мрънкаха на мъжете си... В това потиснато настроение вървахме повече от час, когато последния от групата извика: „Ето го, бе! Ето го, Джони!“, а Джони с радостен лай се спусна към нас. Умното животно явно се беше върнало, надушило следата и беше успяло да намери начин да преодолее препятствията и да ни настигне! Настроението на групата се покачи с няколко градуса. Всеки се опитваше да изрази радостта си с някакво лакомство, но аз видях, че Мечо е по-скоро жаден, отколкото гладен, защото по целия траверс нямаше капка вода и дори нашите запаси бяха на привършване. Казах на Лони и той изсипа последната си вода в шепи и му даде да пие, а то продължи да ближе ръката му дълго, след като беше изпило и последната капка...

Следващата почивка беше за обяд – точно на седлото между Голям и Малък Полежан – два много интересни върха – целите от едри камъни. От големия Полежан се виждаха 15 езера, но най-близкото беше на половин час път, ние няхмахме вече капка вода, но бяхме скапани от умора. Тогава Лони събра празните шишета на групата и двамата с Доктора тръгнаха към езерото. Но най-интересното беше, че Мечо веднага разбра къде отиват и се лепна за тях. После Лони каза, че щял да излучи езерото – толкова бил жаден!

Нашият приятел ни съпроводи чак до хижата, а на другия ден продължи отново с групата, която тръгна към Роженския манастир, но ние с Драго не бяхме вече с тях, защото трябваше да се връщаме обратно в София.

От Мечо научих един ценен урок. На няколко пъти го забелязах как стига до някое препятствие и се връща, за да намери по-лесен път, а аз като упорито говедо – с рогата напред (нали съм Телец) – се борех да го преододея, защото не исках да се връщам назад. В крайна сметка, той винаги успяваше да ме изпревари и ме чакаше да се преборя с „вятърната си мелница“, за да продължи заедно с мен.

Разбрах, че дори едно куче често е по-умно от нашего брата – „Венеца на Творението“!

* * *

Небесни празници

Като тръгнахме за Рила, и идея си нямах, че тези дни (18 и 19 октомври) са големи религиозни празници, но първия ден, на 18-ти, се обади брат ми (да му честитя Имения ден :-), а за втория – сама се досетих чий празник е!

На 18-ти имахме прекрасно време – тихо, ясно, топло и слънчево – истинско циганско лято! И макар че над 2000 м, малките рекички и водопадите по скалите бяха замръзнали, ние през целия ден „пердашихме по къси гащи“...

До обяд се качихме в хижата, и след като хапнахме, прочетохме една беседа от Учителя, която (случайно!) се оказа, че е четена тъкмо на 18-ти октомври (1923 г.)

После тръгнахме на разходка по езерата. Обиколихме всичките 9 (7+2) езера. Имахме фантастични гледки, направих и много снимки. Едва на свечеряване (там, щом се скрие слънцето и температурата пада под нулата) ми стана студено и сложих шапка и ръкавици. Но хижата е на такова място, че слънцето до последно я огрява, и аз си бях наумила, че трябва да стигнем до нея, преди да е залязло слънцето. Това няма как да го изчислиш, но аз бях сигурна, че ще успеем! През цялото време, докато буквално тичахме надолу, ние бяхме в сянка, но виждахме хижата, огряна от слъцето и сянката, която твърде бързо пълзеше към нея. Целта ми беше да я изпреварим и наистина успяхме... Накрая, макар и на бегом, но „хванахме“ последния слънчев лъч от терасата пред хижата...

През нощта излезе страхотен вятър (побиваха ме тръпки в леглото само от фученето в прозорците!), но призори

станахме, екипирахме се яко и се качихме на Молитвения връх – да посрещнем изгрева!

О, Господи! Какъв фантастичен изгрев беше този!

В момента, когато се качвахме към върха, небето и облаците на югоизток бяха оцветени в най-интензивното огненочервено, което съм виждала в живота си. И аз непрекъснато се опитвах да включа фотоапарата си, но той само отваряше и затваряше обектива, и така – не можах да направя нито една снимка...

Когато се качихме, онемели от възторг, в очакване на Слънцето, на мен ми мина мисълта, че това не е просто един обикновен изгрев, а някакво височайше небесно събитие, и се запитах: „В чест на кой ли светия е?“ Отговорът дойде незабавно: „На преп. св. Иоан Рилски-Чудотворец!“

И в този момент, като че ли, интензивността на цветовете започна да намалява... Изглежда, че Небесното събрание беше приключило и светлите същества тръгнаха да се разотиват по своите дела... Извадих фотоапарата и той, за моя радост, работеше нормално... вече!

Учителя казва на едно място: „Природата не всякога обича да фотографирате нейните образи.“ И наистина, това беше един от тези случаи, защото не ми се позволи да снимам, докато „отгоре“ не дадох разрешение за това!

Тъй, че снимките, които успях да направя, са само блед отзвук от тази феерия на цветове и светлини, на която бяхме свидетели.

Самото слънце така и не ни се показва тази сутрин... За по-малко от 5 минути, в които аз щраках непрекъснато, небето избледня и доби съвършено сив (монохромнен) вид.

Магията свърши! И ако тази невероятна картина не стоеше, все още жива, пред очите ми, щях да помисля, че съм сънувала...

Това беше най-силното ми преживяване на Рила този път.

Бях много любопитна, да разбера, какво общо има датата 19 октомври с най-големия български светец, но нито Драго, нито хижарката можаха да ми отговорят. Отговорът дойде малко по-късно и съвсем неочаквано за мен.

Същия ден, на слизане през Паничище, видяхме входа на църквата, окичен с венци и група богомолци, които вече си тръгваха, заедно със свещеника. В този момент се досетихме, че църквата е на името на св. Йоан Рилски и има храмов празник и решихме да запалим по свещичка, в знак на благодарност!

Служителите вече заключваха, но ние се примолихме и свещеникът нареди да ни пуснат. Запалихме свещичките си пред иконата на Българския закрилник, а после разпитах отчето и от него научих, че 19 октомври е датата, на която мощите му са пренесени в София, след като се явява на учениците (след смъртта си) и им изявява волята си!

Благодаря на Бога и на светлите същества, обитаващи светите Рилски места че ни направиха съпричастни към тези Празници на Небето!

* * *

„На лов“ за Красота *(Витошки импресии)*

I.

Днес е един изключително мрачен и дъждовен есенен ден. Небето е оловносиво, натежало от дъжд и не само, че е скрило любимата ми Витоша, но сякаш е прихлупило целия град и го притиска в мократа си прегръдка.

Но днес това изобщо не ми действа потискащо, защото вчера имахме един прекрасен ден в планината. Прогнозите

не бяха многообещаващи, но ние рядко се съобразяваме с тях, тъй като желанието ни да общуваме с планината е по-силно от страха да не се измокрим...

Тръгнахме с Драго от Бояна, по пътеката през водопада. Тя е стръмна и хлъзгава и щом падне сняг – става непроходима, затова решихме да изпреварим снега и да видим за последно водопада, преди да е замръзнал.

Беше топло, но влажно и мъгливо – много магнетично време! От опит знам, че в такова време не стават хубави снимки (не и с мойта елементарна техника!), но по навик си щраках и за моя радост са се получили няколко доста добри. Самият водопад беше обгърнат в призрачна мъгла, и затова снимките са почти черно-бели, но с един особен мистично-виолетов нюанс!

Едва възлезли на билото, над водопада, и ето че мъглата взе да изтънява и отгоре да прозират парченца яркосиньо небе. Дори за кратко се показа и слънчице и това ме направи истински щастлива – все едно получих неочакван подарък!

Като гледах мръсносивата пелена, която беше застлала цялото Софийско поле и беше захлупила „моите хора“, там долу, ми стана много мъчно за тях. И не само за тях, но и за всичките милион и половина жители на София, огромната част от които дори не подозират какво богатство имат на разположение – само на един час от бетоновите зандани, в които похабяват живота си...

Ходихме повече от шест часа – през Златните мостове до х. Острица и обратно – и нито капка дъжд не ни капна. Едва в Бояна вече, на път за колата, започна да ръси и докато се прибрах в къщи заваля... тих, кротък, напоителен и пълен с магнетизъм есенен дъждец!

* * *

II.

Фотоапаратът напоследък ми прави номера – понякога, без видима причина, отказва да работи – само отваря и затваря обектива, като че ли ми казва: „Отваряй си очите и запечатвай всичко там, в главния компютър – това е истината.“

Днес бяхме с Драго на Витоша – на традиционната ни неделна разходка. За наша радост отново имахме много интересни природни картини, но за жалост, отново не можах да ги заснема. Затова ще се опитам да опиша поне две от тях:

На тръгване от Бояна, плътна мъгла беше захлупила Софийското поле и нямаше никакви признаци да се вдигне. Дори колкото по-нагоре се изкачвахме, ставаше все по-тежка и мокра и скоро по косата ми почнаха да се стичат капчици вода. Бяхме тъкмо над Боянския водопад, където по принцип винаги е много влажно – от водния прах, който се разтваря във въздуха като от някакъв огромен пулверизатор. Пътеката вървеше на югоизток и изведнъж като че ли насреща ни блесна мощен прожектор – един слънчев лъч с невероятна сила беше успял да пробие мъглата и да се промъкне сред оголелите дървета на есенната гора. Беше като някаква сюрреалистична картина!

Другата картина, за която съжалявам, че не можах да „открадна“, беше на слизане от Платото, през Комините... Това е една местност с много красиви скали, които са любимо място на катерачи, парапланеристи, туристи-екстремисти и др. – исти! ☺Горе на Платото грееше ярко слънце и духаше силен вятър, а долу, под нас, цялото Софийско поле беше пълно с мъгла. А Комините, към които се спускахме, този път наистина пушеха! Мъглата, която пълзеше отдолу, ги обливаше и изглеждаше точно като дим от множество комини, който се носеше на талази наоколо и от време навреме заливаше гората на отсрещния хълм. Слънцето се плъзгаше

към запад точно по ръба на хълма и през назъбените върхове на боровете, лъчите му се процеждаха, разчленени на десетки успоредни снопове!

Това щяха да бъдат снимки-шедьоври, но не ми се „отвори парашута“ (апарата :-)) и този път!

* * *

III.

Тази сутрин София осъмна с бурен снеговалеж и дори сериозна снежна покривка – десетина сантиметра. Светлин беше сигурен, че това ще ме откаже да ходя на Витоша; аз също се поколебах в първия момент, но само като си представих колко ще разочаровам Драго – стегнах раницата, екипирах се (като за зимен преход до Мусала) и тръгнах. Отидох с колата до Бояна – нашия изходен пункт, а чистачките ми не смогваха да разчистят стъклото, толкова силно валеше. Брулеше и доста силен и студен вятър...

Тръгнахме нагоре и щом влязохме в гората, вятърът утихна. Снегът продължаваше да вали на едри парцали, боровете бяха натежали от тонове тежък, мокър сняг, клоните им се бяха свели до земята и бяха затворили пътеката, та трябваше да ги изтръскваме от снега с помощта на щеките, за да можем да минем. На няколко пъти (всъщност почти през цялото време :-)) губехме пътеката и пердашихме направо през гората, само по усет. Естествено, никой не беше минавал преди нас! Този ден бяхме не само първите, но комай и единствените туристи в тази част на планината. Хижарите на двете хижи, през които минахме – да прием чай и да хапнем нещичко – не можеха да повярват на очите си, че някой е тръгнал в това време на разходка в планината. От Бояна до х. Камен дел, и оттам – през Кикиш, до бай Кръстьо нямаше и следа от жив човек, в буквалния смисъл! Само няколко следи от кучета и разни горски животинки...

Но пък беше приказно красиво – бяло, девствено чисто, спокойно и тайнствено... Пътеката вървеше под билото и макар да се чуваше как горе вятърът вие страховито, тук долу беше някак странно притихнало, като че природата беше заспала и сънуваше зимен сън. Почувствахме се не само възнаградени за куража, но и като единствените бенефициенти, желаещи да получат благословието на Планината този ден. А тя, както винаги, беше твърде щедра към своите поклонници!

* * *

IV.

Вчера сутринта, както обикновено, отидох да взема моя приятел за редовната ни неделна разходка. Занесох му подранилия Коледен подарък от нашата приятелка от далечна Австралия. Той се оказа много ценен за нашето туристическо оборудване – контейнер за вода и едно малко, но силно фенерче, което тежи не повече от една запалка. Наистина много практичен подарък и Драго много му се зарадва. Беше трогнат от вниманието, особено като му казах какво е посланието на неговия подарък: Вода+Светлина=Живот!

(Само да се бяхме сетили да вземем „светлината“ със себе си!)

Тръгнахме с много юнашко темпо, защото аз бях зажадняла за ходене, а и нямах търпение да видя най-после Слънцето – след две седмици дъжд, мъгла и сняг в София.

Скоро гъстата мъгла на човешкия свят или „лудницата“, както я нарича Драго, остана под нас, а пред нас грейна в цялата си неизразима прелест „хубостта на Божия свят“, както се пее в една братска песен, която непрекъснато ехтеше в ушите ми, докато се изкачвахме.

Текстът е на Дядо Благо:

*Нагоре още да вървим,
към върховете бели;
ефира бял да поздравим
и снежните кристали...*

Най-напред слънцето започна плахо да проблясва между клоните на оголялата гора, а като излязохме на билото – белотата на снега, осветен от косите лъчи на зимното слънце – направо ни заслепи! Беше много красиво, но духаше и доста остър вятър, понеже се движехме по Платото, където е открито, и това ни накара да ускорим още повече крачката. Неколцината туристи, които настигнахме по маршрута, задминавахме просто като пътни знаци.

За по-малко от 4 часа стигнахме от Бояна до Алеко, където хапнахме, починахме на топло в хижата и тръгнахме надолу. Отначало мислехме да слезем по най-прекия път – в Драгалевци, и оттам с градски транспорт до Бояна, където бях оставила колата. Но имах лош спомен от последното ни слизване в Драгалевци. Чакахме 40 минути автобуса, а бяхме мокри и премръзнали, затова предложих да се върнем през Камен дел направо в Бояна.

Доста необмислено предложение от моя страна, като се има предвид, че часът беше 15.15. Изобщо не съобразих, че за две седмици (от последното ни ходене) денят е намалал с повече от половин час и че в 5 следобед е вече почти тъмно. Но, речено-сторено, макар на два пъти да имахме възможност да се коригираме! На Бай Кръстьо бяхме точно в 16 часа, а знаехме, че оттам до Бояна са поне 2 часа, но пак продължихме към Камен дел. И макар че изкачването към хижата е доста стръмно, ние го взехме почти тичешком – за по малко от час. Само на едно място спряхме за

минутка, защото излязохме на една открита площадка и видяме тъмнеещото вече небе, осеяно с невероятни перести облаци, оцветени в меки пастелни цветове от светлината на залязващото слънце. (За жалост моят фотоапарат пак отказа да изпълни задълженията си!)

Когато сигнахме х. Камен дел беше повече от очевидно, че няма да успеем да слезем по светло в Бояна и отново имахме две възможности. Да се отбием при нашия приятел Сашо (хижара) и да му поискаме фенерче, или просто да останем да пренощуваме в хижата. Но не! Ние бяхме решили друго и за да не губим време хукнахме като луди надолу. (Всъщност, защо „като“?! :-)

Аз виждам доста добре в тъмното (с котешките си зелени очи :-), но Драго скоро започна да изостава и да се препъва в камънаците. Тогава изтрезнях и „укротих топката“ – по-добре по тъмно, но читави, отколкото да се потрошим някъде. Успокоеното темпо ни даде възможност да се насладим на едно великолепно зарево след залеза. Този път небето на запад беше обагрено в най-меките и топли нюанси на оранжевото, а на изток един необичаен отблясък в нежно розово-лилаво озаряваше облациите, сред които изплува златисторозовият диск на пълната Луна. Беше феерично красива картина, но уви, отново не можах да я „открадна“!

Драго през цялото време повтаряше, че „веднъж да стигнем боровата гора над селото – и вече сме си у дома.“ Но, най-голямото изпитание дойде тъкмо като влязохме в гъстата борова гора. Сякаш изведъж припадна пълен мрак и даже моите „котешки“ очи едва различаваха силуетите на дърветата, а за камъните по пътеката – въобще да не говорим. Затова пък открихме още едно преимущество на ходенето със щеки – те изиграха ролята на бастуна на слепия. Придвижвахме се крачка по крачка, опипвайки пътеката пред себе си, като Колчо Слепеца – от „Под игото“ на Дядо Вазов.

Последният половин час ми се стори половин век... Вече виждахме светлинките на селото през боровете, чувахме лая на Боянските кучета, но напредвахме стъпка по стъпка и едва в 6 часа стигнахме до първите къщи и до спасителните светлини! Въздъгнахме с облекчение, благодарихме на светлите същества, че отново ни закриляха, въпреки нашето неблагоприятие, и си обещахме отсега нататък „водата и светлината“ да са винаги с нас!

* * *

V.

Този път разходката ни беше по-кратка от обикновено, защото имах семеен празник и трябваше да се приготвям. Затова и разказчето ми е по-кратко, но както винаги, „фотото“ беше неизменно с мен, в очакване на поредния „подарък“...

Времето беше слънчево, но мразовито. През нощта беше валил дъжд, респ. сняг по високите места. Дърветата в ниското бяха натежали от едри полу-замръзнали водни капки, които светеха на слънцето като хиляди малки звездички, пречупвайки светлината в цветовете на дъгата. По-нагоре пък дърветата бяха целите заскрежени и блестяха на фона на тъмните борове, като филигранни сребърни украшения върху зелено кадифе. А една малка брезичка на поляната пред „Момина скала“ като че ли просто „плачеше“ за снимка – така кокетно беше разперила нежните си клончета върху яркосиния плащ на небето. Последната снимка е на града отвисоко; бяхме кривнали за малко от пътеката и изведнъж буквално под краката ни се откри тази гледка – беше много изненадващо и красиво! Обичам София..., но само отгук – отгоре!

* * *

VI.

Следващата серия снимки са от неуспешния ми „солов“ опит да стигна до Черни връх. Витоша понякога крие неподозирани изненади и тези, които я подценяват като планина, често плащат скъпо за уроците, които им дава.

Денят обещавахе да е слънчев и сравнително топъл и аз реших да осъществя замисления поход до Черни връх. Драго беше зает, но това не ме спря – обичам понякога да съм сама с планината, а напоследък това рядко ми се случва. Качих се с колата до „Бай Кръстьо“ и тръгнах пеша нагоре. Докато вървах през гората, беше ОК, но щом излязох на Голи връх, разбрах, че ще трябва да се боря с доста силен насрещен вятър, който вдигаше снега и го разпрашаваше на милиони снежни кристалчета и макар небето да беше чисто, имах чувството, че се движа в снежна виелица. Съжалих, че не бях си взела шлема и очилата, защото не виждах почти нищо – като че ли някой ми хвърляше снежен прах в лицето, миглите ми се слепваха от скреж и трябваше час по час да се обръщам гърбом и да си бърша очите, за да мога да продължа.

Аз не виждах, но се надявах, че фотоапаратът ми „вижда“ по-добре от мене и щраках напосоки – пък каквото излезе.

Първата снимка е веднага щом излязох от гората, преди да разбера за какво става въпрос – мислех, че това е просто бял облак над върха, красиво осветен от слънцето, а то се оказа снежна вихрушка, която в следващия миг започна на талози да се стеле надолу по пистите и те заприличаха на снежни каскади. Скоро не виждах дори следващия кол от маркировката, а вятърът беше толкова силен, че имах чувството, че съм 150 кила – с такова усилие напредвах – крачка по крачка, докато накрая осъзнах пълното безумие на своето намерение – при тези условия и с тази екипировка. Направих кръгом, като си мислех, че слизането ще е „песен“,

защото вятърът ще ми е в гръб, но се оказа, че сега пък трябваше да се запъвам с щеките – да не ме отвее и затъркаля като снежна топка надолу, което на два пъти за малко да се случи!

Щом стигнах първите борове над х. „Алеко“ вятърът стихна и пред мен се откри друга прекрасна картина – отрупаните със сняг морени над хижата, които приличаха по-скоро на спящи снежни сирени, пазени от своите мълчаливи стражи – борове, които грижовно ги обгръщаха и защитаваха от снежната виелица. Вятърът само ядовито свистеше във върховете им, но не можеше да пробие здравата им стена. Дори и аз се чувствах някак приютена в тяхната пазва и недосегаема за злия вятър, от който все още ме побиваха ледени тръпки...

* * *

VII.

Трудно ми беше да преглътна нежеланието на върха да ме допусне до себе си и затова още същата събота повторих опита си, но този път с моя верен приятел. Тръгнахме от Драгалевския манастир, времето беше тихо и спокойно, но отново само докато излязохме на Платото. Вървахме по стръмната просека под лифта, между шпалир от заснежени борове, които сякаш охраняваха пътеката, по която никой преди нас не беше минал. На Голи връх седнахме на верандата пред чайната да изпием по един чай. Оттам се откриваше чудна гледка към Резньовите, където снежната вихрушка продължаваше да вилнее, лифтовете и съоръженията не работеха и по пистите нямаше жива душа.

Екипирахме се като за арктическа експедиция и поехме нагоре. Пак беше доста „духовито“, но в сравнение с понеделника, вятърът ми се стори като нежен бриз. Беше

навалял още нов сняг – мокър и тежък, така че вятърът не успяваше да го вдигне нависоко, а само го стелеше ниско над земята, сякаш огромна невидима ръка премиташе платото със снежна метла. Навяванията образуваха причудливи форми приличащи на пясъчни дюни в пустиня – само дето и дюните и пустинята бяха снежнобели! Имаше невероятни перести облаци и направо „космически“ пейзажи! Беше толкова красиво, че щраках като луда – направих над 100 снимки, които в къщи, след мъчителна селекция, успях да сведа до 50. Но най-хубавите ми снимки този път бяха от самия връх – малка компенсация за това, че преди 5 дни не ме допусна до себе си! Метеорологичната станция със сателитните си чинии и многобройните си апаратури приличаше на истинска космическата станция, а сградата на Планинската служба беше като захарна къщичка от приказките.

От всичко най-впечатляваща беше монументалната снежна скулптура встрани от станцията – огряна от слънцето, искрящо бяла, на фона на синьото небе и величествената верига на Рила, която се виждаше кристално ясно, като да беше на една ръка разстояние.

Влязохме да се постолим и да хапнем нещичко, а когато отново излязохме след час, картината беше съвършено различна. Беше се заоблачило, слънцето едва прозираше през булото на облаци и само от време навреме косите му лъчи огряваха съседните върхове, а по небето тук-там се появяваха причудливи сияния. Изведнъж, малко преди да залезе съвсем, слънцето огря цялото плато, към което слизахме, както и снежните върхове на Стара планина в далечината, които засияха в синкаво-виолетови отблясъци.

„Земя, като една човешка длан“ – помислих си, ала побрала в себе си цялата хубост на Божия свят!

* * *

Божествено и човешко

Този път, на Рила, изпитанията ни бяха от по-различно (човешко!) естество. Всичко, което опираше до Божественото, беше чудесно, но щом влезехме в съприкосновение с „човешкото“ – играта веднага загрубваше!

Въпреки подранилата пролет в равнината, тук – горе, Баба Марта не бързаше да предава фронта. Паничище ни посрещна с обилен мартенски сняг, който не спря докато се изкачвахме; продължи и следобяд, по време на разходката ни до Скакавишкия водопад, а после и през нощта. Но, все пак лютата старица прояви благосклонност към мен, като за няколко минути прибра „пухения си юрган“, колкото да ми отвори едно прозорче към водопада – да мога да снимам тази величествена ледена скулптура! (Благодаря ти, Бабче! :-)

Като стар планинар, аз не съм свикнала да проявявам капризи по отношение на битовите условия..., освен когато става дума за студ! Затова исках да отидем направо на Езерата, защото Новата хижа там, освен всички други екстри, има и парно, но Драго настоя за Скакавица и аз кандисах...

В хижата нямаше никой, освен една чистачка, която ни „обзаведе“ с някаква неграмотно направена, и дважд неграмотно наредена печка с въглища и дърва, която трябваше да „ухажваме“ (да ѝ духаме) на смени цяла вечер, за да ни даде поне малко топлинка. Въпреки това, тя повече пушеше, отколкото топлеше и накрая, пред риска да се задушим с СО, предпочетохме да си легнем с дрехите и с по пет одеяла, на студено. До сутринта, обаче, зъбите ми не спряха да тракат от студ. Щом се развидели, стоплихме гореща вода, за да се съживим... и дим да ни няма!

Пресният сняг беше около една педя и отново трябваше да бием пъртина, та това ни стопли много бързо. Пътеката

вървеше през гората и маркировката се губеше, но ние по интуиция следвахме вярната посока. Трудното дойде, когато излязохме на открито, защото вятърът беше навял дълбоки преспи и затъвахме до над коленете. Така преходът до Новата хижа, който лятно време е около час, ни взе двойно повече време и четворно повече усилия, но бях възнаградена с няколко прекрасни снимки, а после и с уютна топла стая с баня, която ми се стори „five star lux“* в сравнение с мизерията на Скакавица.

След като се изкъпахме и хапнахме, тръгнахме на обиколка на Езерата. Пътят ни минаваше през Старата хижа, където заварихме моя добър приятел Момчил с една френска група. Той е физик-метеоролог, планински водач и алпинист, а освен това е най-лудият човек, когото познавам – затова го обичам!

(Като разказвах това на моя приятел J., той каза: „Мога да си представя – щом ти го казваш!“ :-)

Момчил много ми се зарадва, запрегръща, разцелува и започна да разправя на „франсетата“ за моите три оперни певици и за лудата им майка, която си чупи краката по върховете, но не се отказва от планината...

На Старата хижа, не само че нямаше хижар и топлина, но нямаше нито ток, нито вода. Помпата и генераторът, с които се черпи вода от езерото и се произвежда ток, бяха замръзнали и затова хижата беше необитаема. Групата на Момчил само минаваше оттам и бяха влезли да хапнат и да пият чай. Почерпиха ни чай с френски коняк – за загряване, а после продължихме заедно обколката на Езерата. Бяхме точно на Бъбрека, когато ми звънна Ана, и като ѝ казах къде съм, попитах: „Познай кого срещнах?“ а тя без да се замисли, отговори: „Момчил, естествено!“ (Те са големи приятели с него!)

* five star lux (англ.) – 5-звезден лукс

Времето беше много динамично, облаците се движеха с голяма скорост, контрастите бяха много ярки и мисля, че станаха доста добри снимки. Върнахме се в хижата чак на залез и тъкмо се прибрахме на топло, когато се изви страхотен вятър, който не спря цялата нощ.

Макар и уютно сгушена в топлото си легло, ме побиваха тръпки само от свистенето в прозорците, а мисълта, че някой може да е навън в такова време, ми се струваше ужасяваща. Спомних си за нашия брат Кольо Сървайвър, който тъкмо в такова време се беше загубил, преди две години (горе на Раздела, над Езерата!); беше прекарал цялата нощ, окопавайки се в импровизиран снежен бункер, и беше оцелял! Казах си: Не, това не е по моите възможности! Хиляди пъти бих предпочела да заспя в прегръдката на Бялата смърт, отколкото да се боря със студа.

Нищо друго (дори смъртта!) не ме плаши така, както студът! Брррр!

През нощта отново имахме неприятни емоции от „човешко естество“ – този път от една пиянска компания... На следващия ден – събота – щеше да има някакво ски-състезание за аматьори и част от пишман-скиорите се бяха качили в петък, за да „тренират“... в барчето на хижата, точно под нас. В 1.30 се събудих от страхотен трясък, последван от неистови крясъци и грозни заплахи и всичко това продължи, на приливи и отливи до 4 сутринта, през което време аз със свито сърце се молах само Господ да не им позволи да се избият!

И така, след втора безсънна нощ, се утешихме с един прекрасен изгрев, събрахме си багажа и тръгнахме, но...

Още на вратата на хижата ни посрещна оглушителния грохот на един хеликоптер, който вдигаше облаци снежен прах, надвиснал току над главите ни и носеше един огромен стълб за лифта, който се изгражда в момента. Изчакахме

го да отлети и поехме по ски-пътя, отъпкан идеално от ратрака, заради състезанието. Радостта ни, обаче, не трая и 5 минути, защото отдолу, с мощен рев и с огромна скорост, се зададе първата (от около 50-те!) моторни шейни, качващи състезатели и сеирджии за днешното състезание!

„Мamma mia!“ – не мога да опиша какво преживяхме докато слезем до х. Пионерска, откъдето тръгнаха тези „бензинови чудовища“. Имах чувството, че се намирам на „Орлов мост“ в час-пик, само че ревят на моторите беше пет пъти по-силен. Като се прибави и грохотът на хеликоптера, който като че ли точно този ден беше решил да качи всичките стълбове на лифта, и на всеки 15 мин. прелиташе ту нагоре, ту надолу – картинката добиваше потресаваци, задушаваци, и най-вече оглушаваци измерения! Бяхме като хванати в някакъв адски капан, от който можехме да се измъкнем побързо само с тичане..., което и сторихме!

Дори през лятото не съм слизала от Езерата до Паничище за по-малко от два часа, а сега го направихме!

Неподозирани са понякога човешките възможности! Уви, не само за добро!

Утехата ми, все пак е, че в крайна сметка Бог ще обърне всичко на Добро! И всичко, което е „човешко“ един ден ще изчезне, за да остане само Божественото!

* * *

Имат ли граница човешките възможности?

М. юни '2006 г. Двамата с Драго сме предприели 4-дневен изтощителен поход от Мусала до Езерата. Според календара вече е лято, но тук горе дори пролетта още не е влязла във владенията си. Затова всеки наш опит да тръгнем по лятната маркировка се „наказва“ със сериозни изпитания...

И така, след доста губене и лутане, в търсене на марката; след няколко опасни свличания по снежните улеи; след гръмотевичната буря, която ни застигна на Кобирино бранище; след една ужасна нощ на Страшното езеро и след 5-часова неравна борба с изгорелите клекове по Ръждавишкия рид – като марафонци, на края на силите си – се добрахме до Старата хижа на Езерата, където ни чакаха Светлин и приятелите.

След всичките перипетии най-сетне се чувствах у Дома! И не само заради срещата с близки хора след изнурителния преход – винаги, когато идвам тук, имам чувството, че се завръщам в Бащиния си дом. Тук всяка пътечка, всяко изворче са ми познати, родни, мили, тук всяко камъче и всяко цвете ми говорят...

Денят е прекрасен! Небето, почти тъмно синьо, без нито едно облаче, се оглежда в езерата – току-що пробудени от зимния си сън – и ги прави да изглеждат бездънни. Бреговете им все още са целите в снежни преспи и само тук-таме, където слънцето е надделяло, се пъстрее по някоя полянка, обсипана с минзухари.

Мир, тишина, простота, хармония! Величествена красота!

Но след тази, благословена от Бога, почивка за душата и тялото, след този истински празник за духа, все пак е време за слизане. Сбогуваме се с Езерата, понесли частица от тази

Красота в душите си и поемаме надолу – към делниците на нашия живот...

Предишния ден сме проверили с Драго „братската“ пътека и сме направили „стъпки“ по ръба на лавината, паднала в улея над първото езеро, така че минаването е напълно безопасно... според нас! Не всички мислят така, обаче, и се налага един по един да ги превеждаме, с помощта на щеките, а някои предпочетоха дори по-трудния, но по-сигурен път – в цепнатината между скалата и лавината. После побързаха да се отдалечат от опасния участък и така пропуснаха последвалия екшън. Остана само Лазарина, която беше изостанала, но смело пое по ръба. Докато Драго я изчакваше с протегната щека в края на лавината, аз се изкуших да увековеча нейния подвиг, но за да хвана цялата лавина, направих крачка назад по тясната пътечка и... в следващия миг се намерих увиснала само на ръце в стръмния улей над езерото.

Не беше кой знае колко страшно, дадох си сметка, че най-много да се отъркалям като снежна топка по стръмния склон и да цопна във водата... И макар че двамата веднага се притекоха и ме хванаха за ръцете, аз продължавах да увещавам Драго да ме пусне, защото не е по-силите му да ме издърпа от улея, заедно с раницата. Това страшно го разгневи и той ми кресна: „Ти ли ще ми кажеш, кое е по силите ми и кое не?“ И в следващия миг, с нечовешка сила, ме изтегли, като тапа от шампанско, от улея и ме постави на пътеката.

Бях зяпнала от изумление – не можех да повярвам, как този човек, който сам тежи не повече от 60 килограма, успя да ме измъкне, заедно с раницата, от улея – това беше някаква свръхчовешка сила, взела се незначайно откъде, на която дори и Светлин не можа да предложи някакво шо-годе рационално обяснение...

* * *

Приключения из западна(ла) Стара планина

По една случайност всичките (три на брой) зверски трудни преходи в „кариерата“ ми на планинарка са под водачеството на моя добър приятел Леонардо, затова следващият път мно-о-о-го ще се замисля преди да тръгна с него, колкото и да го обичам като приятел...

Този път, обаче, проявих благоразумие (както никога досега!) и приключих преждевременно екскурзията си из западна Стара планина.

Походът беше изключително тежък, но не това ме накара да се откажа, а тотално погрешната стратегия на водача ни. Групата беше много сериозна – 18 човека, все опитни и здраво ходещи планинари, затова първият ден нямаше особени проблеми, въпреки трудностите. Но втория преход, който започна с едно безумно тежко двучасово изкачване на вр. Ком и продължи 15 часа и 15 мин., изцеди до капчица силите и на най-печените туристи. Даже Драго съвсем беше „сдал багажа“, да не говорим за мен и за останалите 6 жени! Държаха се що-годе само Лони (водача) и още две млади и яки момчета, едното от които е качвало един от 8-хиляниците (Нанга Прабат) в Хималаите!

Освен че преходът беше умопомрачително дълъг, трябваше да се върви при нечовешки условия – без пътека, по самата граница (със Сърбия), която от „зората на демокрацията“ е изоставена и граничната полоса е обрасла с къпини, трънак и коприва, които на места надхвърлят човешки бой. Добре, че водачът имаше GPS, та с негова помощ определяхме посоката на придвижване. В добавка времето беше душно и тежко, още от сутринта, и рояци мухи и комари виеха своито кърваво хоро около нас и се впиваха безмилостно във всяка гола плът, която им се изпречваше. Слънцето прижуруаше

яко (на дъжд!) и ние се потяхме изобилно под дългите си ризи и гащи – заради трънните и копривата. Но и това не ни спасяваше от нахалните мухи и комари, които се навира дори в ушите и носовете ни и хапеха все по-настървено. Пръскахме / мазахме се с какво ли не, но без особен ефект и в момента изглеждам като болна от шарка, да не говорим за изподраните ми крака и ръце. Свирепото поведение на насекомите не беше случайно – то също вещаеше дъжд и не след дълго ни се притури ново изпитание... Небето се смръщи, запълзяха тъмни облаци, затрещяха светкавици и заваля проливен летен дъжд. Нямахме къде да се скрием на голото било и не ни оставаше друго, освен да сложим пелерините и да продължим да вървим, но вече слепешката, защото заради мълниците трябваше да изключим не само телефоните си, но и радиостанцията и GPS-а. Дъждът продължи почти два часа, а пелерините не вършеха особена работа, защото влажният въздух кондензираше под тях и „кел файда“, че не те мокри дъжда, като ставаш вир-вода отвътре. Затова захвърлих мойта, съблякох се почти гола и се оставих да ме вали. Слава Богу, поне мухите ни бяха оставили на мира... за малко!

След 12 часово „ходене по мъките“, стигнахме най-после вр. Копрен, където нашият водач гордо ни потупа по раменете и ни похвали за геройството, а след това ни показва хижата, където щяхме да нощуваме!

О, нее! Макар че съм далекогледа, трябваше доста да си напрегна зрението, за да идентифицирам малката червена точка в далечината, долу под нас, като покрив на хижа...

Но, капката, която преля чашата на търпението ми, беше новината, че слизаме долу (1500 м денивелация!) само за да спим, а на другия ден трябва отново да изкачим върха и да продължим по билото до следващото ребро на Балкана, където безумието отново щеше да се повтори – слизаш от 2000 на 500 м, за да спиш в някаква хижа и после отново се качваш на билото!

Просто не ми го побираше ума – кому е нужно това?!

Но, водачът си е водач; планът – план; дисциплината – дисциплина и аз няхах право да оспорвам решението, затова реших да се спасявам индивидуално. Казах на Лони, че аз съм ДО ТУК! и се обадих на брат ми да дойде от Монтана с колата и да ме вземе на сутринта от хижата. Три от жените, като разбраха това, също се присъединиха към мен. Драго, който беше не по-малко скапан, каза, че и той смята да се откаже, но на сутринта му дошъл друг акъл – станал и тръгнал с групата, докато аз съм спала като пребито куче...

И така, ние четирите отървахме кожата, но другите не ми излизаха от ума и цял ден и цяла нощ се мъчех да се свържа с тях, но безуспешно – телефоните им бяха „извън обхват“. Едва на следващия ден в 10 сутринта успях да се чуя с Драго и от това, което ми разказа направо ми се изправи косата. Оказа се, че следващият преход е бил още по-убийствен, повече от 16 часа (добре, че е юни и дните са дълги!), при това по едно безводно било, където здравата закъсали за вода и били на ръба на отчаянието, когато се появили някакви граничари с един джип и им дали 5 л. вода, та ги спасили от жадна смърт. (Явно Бог е милостив към „лудите глави“!) Довлекли се до хижата чак в 10 вечерта, по тъмно, ни живи ни умрели, нямали дори сили да ядат, а направо си легнали.

На сутринта настанало истинско брожение; повечето (в т.ч. „хималаец“ и Драго) отказали да продължат по маршрута, а водачът се разсърдил, защото бил поръчал маса за 20 души в Белоградчик за финала на похода...

Досега смятах (и не без основание :-)) Драго за екстремист и дори своего рода мазохист, но явно и мазохизмът си има своите граници, освен ако не си напълно лишен от инстинкт за самосъхранение, като моя приятел Леонардо.

И ако дотогава имах някакви колебания – дали да се гордея или да се срамувам от дезертърството си – те моментално

се изпариха след разговора ми с Драго! Разбрах, че съм взела единствено правилното решение и с право мога да се гордея с постъпката си!

Дори смятам да основа нова туристическа партия:
«За умерен екстремизъм в рамките на закона» ☺

* * *

Къс ум – дълги крака!

(екшън :-)

Уроците в живота ни се повтарят дотогава, докато ги научим и аз многократно съм го констатирала от опит...

Да, човек се учи от грешките си, но само тогава, когато сам ги изправя. Ако някой друг – от любов и загриженост – реши да му помогне – урокът остава ненаучен. Ето как на практика се убедих в това:

Миналата година, при поредното слизване от Езерата – да посрещнем децата – по средата на пътя се сетих, че съм забравила ключовете и документите на колата. Но, понеже бях с един крак и половина (месец и половина след счупването), Драго кавалерски предложи той да изтича обратно до хижата, да ги вземе...

Да, ама аз не си научих урока и тази година направих същата грешка, та се наложи сама да си я изправям и то при далеч по-екстремни обстоятелства. Ана и Светлин бързаха да се приберат в София (той – за работа, а тя трябваше да пътува същия ден за Русе – за концерт); в същото време, в Самоков щяха да ни чакат дъщерята и внучката на Драго, за да се качим обратно в лагера, и то все пак по светло, защото част от новото ни „попълнение“ нямаше и 6 години.

Програмата беше сложна, а времето – разчетено до минути, но ние, все пак, решихме да изиграем пътьом и

Паневритмията. Този ден тя беше на първото езеро (наистина на пътя ни) и затова тръгнахме с готовите раници, пуснахме Ана и Светлин да слизат (като по-бавни :-), а ние щяхме да ги догоним...

Щом свърши Паневритмията, хукнахме надолу, но след около половин час аз се плеснах по челото, че пак съм забравила ключовете и документите... Драго много се притесни, но аз го успокоих, че ще се справим, хвърлих раницата в един клек и спринтирах нагоре, към хижата. За късмет бяхме точно на мястото, където се съединяват братската и „официалната“ пътека, и аз хванах братската, която е много по-пряка, но от 2-3 години е занемарена и почти напълно превзета от клековете. (Едва сега разбрах защо се наричат така. :-) Налагаше ми се да тичам наведена, а на места и клекнала да се промъквам отдолу... но, за 20 мин. бях в хижата, грабнах ключовете и документите и бегом обратно. Надолу беше по-бързо, но и по-опасно. На три пъти се спъвах в камъните и коренищата, а веднъж се проснах в цял ръст, по корем, и сама си се скарах: „Ей, я по-кратко, ако искаш да стигнеш читаво!“ А после си обещах, че това ще е последното ми тичане в планината... От бързана подминах мястото, където бях захвърлила раницата и отново трябваше да се връщам, да я търся...

Междувременно бях дала инструкции – като стигнат до колата, да не ме чакат, а да обядват, за да не губим време и мислех, че този половин час (докато хапнат) ще ми е достатъчен, за да ги настигна...

Но, каква беше изненадата ми, като стигнах до колата и там нямаше никой! Беше страхотна жега и реших, че са се скрили някъде на сянка. Звъннах по телефона на Ана, да рзбера къде са, а тя ми вика: „На рекичката сме, след 15 мин. ще бъдем при колата! А ти къде си?“ Онемях от учудване! Оказа се, че съм ги подминала по някоя от тайните

пътечки, които знам вече наизуст и бях стигнала преди тях! Погледнах си часовника и не можах да повярвам на очите си – от хижата до колата бях слязала за по-малко от час! Това си беше направо рекорд! След малко довтасаха и моите хора и не можеха да се начудят как съм се озовала преди тях при колата – „хвърчала ли съм или съм се телепортирала“?

(„Къс ум – дълги крака“ – е казал народът, но поне да знае Господ, защо ми е дал дългите крака! :-)

Това е най-доброто ми „постижение“... след надбягването ми с лифта на Витоша преди две години. Бяхме ходили с Калинка на „разходка“ до Черни връх, като за да вървя с нейното темпо и да си говорим (а и да се чуваме, защото духаше силен насрещен вятър), почти през цялото време аз вървях заднешком, а на връщане, тя се измори и реши да вземе лифта от „Бай Кръстьо“ до Драгалевци и да ме чака долу...

„Ти гледай аз да не те чакам!“ – рекох – и хукнах като луда направо – по трасето на лифта. Милата Калинка – очите ѝ станаха на понички, като ме видя да финализирам успоредно с нейната седалка на долната лифтена станция! Тя и досега продължава с огромно удоволствие, през сълзи от смях, да разправя на всички приятели за това как съм надбягала лифта...

* * *

През ада към рая... и обратно

Снощи се върнах от Балкана. Времето беше хубаво (даже прекалено! :-), щом и на вр. Ботев не можахме да се разхладим...

Този път имахме цял един ден „свободна програма“ – по мъдрото настояване на Светлин – в смисъл, че за никъде не бързахме...

В петък вечерта (вече по тъмно) пристигнахме в х. Рай – добре, че през Джендема успяхме да минем шо-годе по светло! Има нещо дълбоко символично в това, че за хижата, която се нарича Рай (и която наистина е в едно райско кътче на Балкана), се минава през „ада“ (Южния Джендем), който е наистина непроходим, като изключим тясната, и на места доста опасна пътека, по която освен хора, се изкачват натоварени коне и магарета, които снабдяват хижата с всичко необходимо. На няколко места се виждаха следи от свличания на животни (с техния товар, предполагам!) Това ми напомни последното ни ходене до тази хижа (преди 3 години), когато хижарят със сълзи на очи ни каза, че току-що е застрелял едно конче (паднало в пропастта), „за да не се мъчи“!

И така – в събота сутринта, без да бързаме, тръгнахме към върха. Пътеката минава покрай Райското пръскало – един много красив водопад (125 м височина на пада), който за жалост беше почти пресъхнал, защото основният му източник е една снежна пряспа под южната стена на Ботев, която от жегите е съвсем намаляла, а от нея черпят вода и за базата на върха. Иначе пътеката (наричат я Тарзановата пътека!) е много живописна, вие се между острите скални зъбери и на много места е опасана с предпазни метални парапети. Гледките са невероятни, но обективът хваща само една малка част от това, което се разкрива пред погледа...

След като се качихме на върха и хапнахме, Светлин реши да се върне обратно и да си почива в хижата, а ние с Драго продължихме по билото (на запад) още 2-3 часа...

Обожавам да вървя по ръба на планинско било, защото нищо не спира погледа ти – и от ляво и от дясно се откриват чудни гледки, докдето ти стига взорът. Всъщност вървиш по „границата“ между Северна и Южна България и на юг под краката ти се простират китните подбалкански полета на Сопот, Карлово и Калофер, обрамчени от меките извивки на Средна гора; а на север, към Предбалкана, погледът

се простира през Троян и Априлци – чак до Дунавската равнина!

Толкова се бях увлякла, че сигурно щях да продължа още, ако не бях видяла пред себе си страховития масив на Купена (казват му още българският Матерхорн, защото е доста труден за изкачване – има дори осигурителни въжета!)

Тръгнахме обратно, за да можем до залез да се приберем в хижата, но на мен не ми се връщаше по същия път и реших да експериментираме един маршрут, който си съчиних по картата. Тръгнахме право на юг (без пътека) по един хребет и не след дълго видях в далечината маркировъчните колове на пътеката от Ботев за х. Левски. Хванахме я, но аз все си мислех, че трябва да има и short cut към „Рай“ и скоро го намерихме – по течението на една рекичка, която открих на картата и видях, че пресича пътеката от „Левски“ за „Рай“. Тръгнахме по рекичката и това беше най-хубавото ми преживяване този ден. Водата ромолеше и скачаше игриво по камъните, вирчета и водопадчета се редуваха едно след друго и ни примамваха да се изкъпем след изнурителното ходене по безводното било в адската жега...

Винаги съм се учудвала на необяснимото свойство на планинската вода – заедно с праха и потта, да смъква от тебе и тежестта от раницата, и умората от ходенето, и да те кара да се чувстваш като новороден!

Излязохме на „нашата“ пътека при една полуразрушена каменна мандра (Баш-мандра, както беше отбелязана на картата), чиито величествени руини носталгично свидетелстваха, че тук някога е кипял бурен живот – имало е егреци, бачия, стотици глави добитък...

(„*Sic transit gloria mundi*“* ... , та какво остава за славата на една мандра, па макар и „Баш-мандра“! :-)

* *Sic transit gloria mundi!* (лат.) – Така преминава световната слава!

На следващия ден, в опит да избягаме поне малко от жегата, тръгнахме много рано към Калофер, но тя все пак ни настигна – още преди Пловдив температурата се качи над 30 и ние решихме да спрем в Лозен и да изчакаме да захладее. Там беше все пак поносимо, но като влязохме в София – в 7 вечерта, на 7 септември, на Орлов мост – беше 37 градуса!

Наистина адски жеги – незапомнени от 100 години насам!

* * *

От ума си пати!

Напоследък, покрай моите строителни дейности съвсем бях зарязала планината (както и други мои любими занимания, междувпрочем), но за това имаше и друга – обективна причина...

Откакто правих ремонта на апартамента на майка ми (предитри месеца), започна да ме наболява лявата тазобедрена става. Бях се пресилила с влачене на тежки мебели и пр., но се надявах, че болката е временна и ще отшуми и тя май че беше наистина беше позатихнала...

Това ме окуражи да склоня на увещанията на Драго да направим мечтания от него поход от Мусала до Езерата – по-случай Рождения ден на Учителя. В последния момент, обаче, размислих, защото това са 4 убийствено дълги прехода (по 9-10 часа) с тежки раници, а аз съвсем не съм във форма за такива натоварвания.

Но, за да не го разочаровам напълно, приех да се присъединим към групата, с която той ходи напоследък (на моя луд приятел Леонардо! :-)

Походът беше триденевен – из Централния Балкан – като само последния ден се очертаваше да е тежък, но аз имах

резервен вариант – слизане от х. Амбарица на север, към Черни Осъм, а не през билото на юг.

Времето първите два дни беше лошо – дъжд, мъгла и вятър – дори дъждобраните не помагаха особено, защото се отцеждаха право в обувките, в резултат на което жвакахме до глезени във вода. Втория ден, пристигайки в хижата, като събух обувките си и ги обърнах, изтече поне кило вода. Сложих ги да се сушат до печката и незабавно си легнах, завита с всички налични одеяла, защото ме тресеше.

На другия ден (11 юли!) се събудих с много приповдигнато настроение, бях напълно ОК и излязохме с Драго да посрещнем изгрева и да си направим наряда. Времето все още беше мрачно, но облаците не бяха дъждовни, а по-скоро като лека мъгла. Настроението ми беше празнично и по време на наряда изпитах приятно въодушевление, а като запяхме песента „Бог е Любов“ сивата мъгла на изток интензивно порозовя и едно чудно сияние озари възторжените ни лица – Учителя отново ни показваше своята безгранична Любов, която наистина ме изпълни с живот, топлина и упование в Неговата бащинска подкрепа.

Това въодушевление ме накара да се откажа от резервния си план и да последваме групата – макар да знаех, че преходът е поне 9 часа – 3 нагоре (от хижата до билото) и 6 надолу – чак до Карлово.

Времето, за разлика от предните дни, беше слънчево и горещо, което е най-неприятното (и изтощително!) за такъв дълъг преход. Слизането беше много стръмно, а на места и косо, без пътека, което страшно уморява краката.

В резултат на всичко това, се доवлякох в къщи ни жива, ни умряла, с последни сили взех един душ и се строполих на леглото, скимтейки от болка като пребито куче!!!

На следващия ден мислех, че няма да мога да се държа на краката си, а трябваше да наливаме бетон за пътеките

около къщата, затова мобилизирах последните остатъци от жизнена енергия, стиснах зъби и.... ето, още продължавам да си ближа раните, защото болката в тазобедрената става се върна с удвоена сила...

Но, на кого да се сърдя и от кого да се оплаквам, освен на себе си, за собственото си неблагоприятие...

Кога ли най-после ще уври дебелията ми, „телешка“ глава?!

* * *

За изпитанията и благословието

Миналата неделя на Витоша срещнахме „моего момче“ Сашко и той ни се похвали, че с негови колеги замислят тридневен поход през Централен Балкан – до х. Ехо. Сашко работи в туроператорска фирма за туризъм и трекинги по планините и неговите колеги са все опитни планинари и водачи, в т.ч. моят „стар“ приятел Момчил – най-лудият човек, когото познавам!

Искуших се да се приобщим към тази инициатива с Драго, но благоразумно предпочетох да се присъединим към групата на Сашко, а не на Момчил...

Е, в крайна сметка Един Бог знае кое е благоразумно и кое – не!

Първия ден се качихме до х. Вежен от север, от с. Рибарица, без особени проблеми. Времето беше меко, но мъгливо и от мъглата ръмеше дъждец, но като стигнахме хижата мъглата се вдигна за кратко и слънцето ни се усмихна за „добре дошли“. Видя се дори цялата мощна снага на вр. Вежен, но нищо не предвещаваше изпитанията, които ни готвеше следващият ден. Мислех, че изкачването на върха ще е най-трудният етап от прехода, защото през зимата

това става по осигурителни парапети с метално въже и бях подготвена психически.

Колегите на Сашко са млади момчета и момичета със завидна физическа подготовка и отлична екипировка, за разлика от нашата... Не им отстъпахме единствено по дух! Единственият възрастен човек, освен нас, беше шефът им – също планинар със сериозен тренинг и богат опит. Имаше само още една „аматьорка“, като нас – младо момиче, приятелка на един от „водачите“, но то се отказа още в началото на въжето и се върнаха в хижата. Така останахме осем души, от които шестима водачи и двама туристи – ние с Драго!

(В такива случаи Драго обикновено се шегува: «Много вожд – малко индианец!» :-)

Този път, обаче, не ни беше до шеги. Времето, за разлика от предния ден, беше много студено (-15С), с гъста мъгла и снеговалеж. Изкачването изискваше огромни физически усилия и въпреки студа се изпотихме и трябваше да събличаме дебелия пуловер, с които бяхме под якетата. Но когато стигнахме билото и аз реших, че най-трудното е зад гърба ни, един мощен порив на вятъра, който ме емна барабар с раницата и ме хвърли на земята, ми показва колко наивно съм се лъгала.

Най-тежкото предстоеше! Към непрогледната мъгла и студа сега се прибави и ледената вихрушка (40 м/сек., както разбрахме по-късно, а това прави 144 км/час!) Представете си, че се возите с тази скорост в открит автомобил, през зимата (на -15 С) и че вали сняг! Единствената разлика е, че вятърът не беше насрещен (слава Богу!), а страничен...

И в тази ситуация трябваше някак да облека отново дебелия пуловер, но за целта трябваше първо да се съблека – до тениската, която моментално залепна като ледена кора за гърба ми! Стисках якето и шапката между краката

си, а ръкавиците – със зъби, за да не ги отнесе виелицата и усещах как цялата се превръщам в ледена шушулка. Най-тежко, обаче, пострадаха ръцете ми и половин час след това изпитвах нечовешки болки, докато кръвта постепенно се връщаше в тях. На всички ни стана ясно, че оттук-нататък – никакво спиране и никакво сваляне на раниците! Спреш ли – замръзваш за по-малко от пет минути! Седем часа вървахме без почивка, с тежките раници на гърба, но дори и това не беше най-лошото. Най-страшна беше бялата снежна мъгла, в която като слепци се шурахме наляво-надясно, докато открием следващия кол от маркировката. А нерядко, наместо кол, неясният силует в мъглата се оказваше кръст или паметна плоча на лобно място, с каквито е осеяно билото на Стара планина.

О, как добре ги разбирах всичките тези хора, предпочели да се отпуснат в прегръдките на Бялата смърт, отколкото да се борят с вятъра и студа! (Мир на праха им и светлина вечна на душите им!) С ръка на сърцето трябва да призная, че ако бях сама и аз бих предпочела този „лесен“ изход... Възпираше ме само мисълта „какво би коствало това на другарите ми“?! Не, нямах право да им причинявам това!

Бях си омотала главата с всичко, което носех – маска, лента, шапка, шал, качулка и въпреки това чувах (и чувствах болезнено) ледената свирка на вятъра в лявото си ухо. В този момент Сашко ми обърна внимание, че лицето на Драго, който не беше взел тези мерки, е цялото на бели петна от измръзвания. Уплаших се не на шега и докато Сашко и шефът му оказваха спешна помощ на моя приятел, аз се опитвах да го убедя да се върнем назад и да хванем пътеката на юг – към Клисурса. Признавам, че мислех по-скоро за себе си, отколкото за него, но той се заинати (като истински Рак!), а Сашко възрази, че пътеката не е добре маркирана и може да се загубим... Примирих се, че нямам друг изход, стиснах зъби и продължихме.

Малко след това ни се стори, че виждаме хора в мъглата пред нас и невярващи на очите си забързахме към тях, но когато наближихме – направо изтръпнах от ужас! (Гледката поразително напомняше картината на Верещчагин „На Шипке все спокойно“ – със замръзналите солдати!) От двете страни на маркировъчния кол, сякаш опрели гърбове стояха две вледенени фигури. Това беше смразяваща кръвта гледка, но се оказаха дървени конструкции с указателни табели по тях. Поех дълбоко въздух и извиках с облекчение: „Уфф!“

Право казва народът, че „на страха очите са големи“!

Бяхме вървяли повече от пет часа, когато мъглата започна да се вдига и пред нас се откри масивът на Юмрука, който ни очакваше. Мъглата отстъпи, но не и вятърът. Наближавахме Ветровития преслап, когато отново видяхме две фигури в далечината, но този път познах моя приятел Момчил и извиках от радост! Неговата група се беше качила на „Ехо“ от юг, при далеч по-човешки условия и сега идваха с един колега да ни посрещнат и да помогнат, ако се налага... Зарадвах му се много, но когато понечи да ми вземе раницата реагирах така, сякаш искаше да ме съблече гола... Колкото и да ми тежеше раницата, колкото и да ме боляха раменете, струваше ми се, че ще замръзна на минутата, ако я сваля от гърба си. А Ветровития преслап с всички сили се мъчеше да ни докаже, че заслужава името си! Тук поривите на вятъра бяха толкова силни, че не се чувахме дори и трябваше да се запъваме с щеки и пикели в снега, да не ни отнесе...

Момчил предложи два варианта до хижата: Единият – през върха (Юмрука), който аз веднага отхвърлих, защото нямаше да издържа на този вятър още два часа и другият – по лятната пътека, която подсича върха от север и там е тихо, но за сметка на това по-трудно и по-опасно... Улеите са пълни с фирнован сняг, наклоните на места достигат 70-80% и макар да не са лавиноопасни в този студ, едно подхлъзване

по заледения сняг може да те прати сто метра надолу в дерето или да те забие в някоя скала... Момчил беше минал с колегата си оттам и беше направил „стъпки“ на най-трудните участъци, но въпреки това преодоляването на улите ни костваше огромни усилия и нервно напрежение.

Бяхме наистина на края на силите си, когато стигнахме до параклиса в подножието на върха, където вече ни чакаше Сашко. Той беше минал отгоре, през върха, което май се оказа по-добрият вариант, но нейсе... Всичко е добре, когато завършва добре! Запалихме по свещица, благодарихме горещо на Бога и на цялото Небе за великата Му милост към нас и полумъртви от умора се довлякохме до топлата хижа.

Едва сега усетих, че една от причините за крайното ми изтощение е обезводняването. Цял ден без капка вода, при тези нечовешки усилия и огромното количество изразходвана енергия! Имах и вода и термос чай в раницата, но само при мисълта, че трябва да спра и да сваля раницата от гърба си, зъбите ми сами започваха да тракат... И сега, след като се стоплих до бумтящата печка, единственото, за което имах още сили, беше да пресушавам, чаша след чаша, ароматен планински чай, с който нашите домакини щедро ни гощаваха. Големите кани се изпразваха за секунди и отново се връщаха пълни от кухнята. За ядене и през ум не ни минаваше, но всеки наля поне по три литра „течно гориво“ в личното си „превозно средство“.

Оцеляхме и този път... Благодаря Ти, Господи!

Момчил, за когото, според мен, е измислен девизът: „Луд умора няма!“, се опита да ме изкуши да се изкатерим по въжето до Юмука – да снимаме залеза, но аз нямах сили дори да му се изсмея на безумната идея...

Но както стократно съм се убедила в истинността на думите на Учителя: „След големите изпитания иде благословието!“

На другата сутрин нямаше и помен от мъглата и снежната виелица. Чисто и ясно синьо небе; тихо, спокойно, слънчево зимно утро; бели върхове; необозрими гледки; неописуема Божествена красота и величие!

И всичките вчерашни страдания ми се струваха като един кошмар, от който още не се бях съвзела напълно, но въпреки това си казвах: „Заслужаваше си! Сто пъти си заслужаваше всичко, което изтърпях, заради този подарък, с който Небето ни възнагради за смелостта!“

За разлика от предния ден, когато не можехме да си позволим дори лука да спрем за глътка вода, сега спирахме на всяка крачка – да се любуваме, да снимаме и да благодарим на Светлите същества, които щедро изливаха върху нас Божията благодат през целия ден!

* * *

Между два свята

*„Разумната природа е поставила
свещените неща по високите,
непристъпни места, за да се
радват на тяхната красота
само готовите души,
които ще ги оценят.“*

Из „Свещени думи на Учителя“

На Мусала – в братска компания

Група ентусиасти от Братството бяхме решили да посрещнем най-дългия ден на Мусала. Както разбрах, това било традиция и веднага се включих – не само от любов към планината, а и защото исках да опозная братския живот отвътре.

Уж бях успяла да убедя и Светлин да дойде с нас („братята и сестрите“). За жалост, прогнозите бяха отчайващи, от два дни валеше непрекъснато и в петък вечерта той ме попита все още ли смятам да ходя?! Като разбра, че нищо не може да ме спре, каза, че „утре ще реши, защото утрото е по-мъдро от вечерта“. На сутринта си отвори едното око, колкото да се увери, че все още вали и да ми каже, че съм „луда“, и продължи да спи... „Мъдро“!

Сестрите, които щяха да пътуват с моята кола, обаче бяха „железни“ и ме чакаха, както се бяхме уговорили и дъжд – не дъжд, в 8.30 кацнахме в Боровец. След малко пристигна и братския автобус – „лудите“ бяхме 24 човека, без русенската група, която пристигна по-късно. Качихме се с лифта до Ястребец, а дъждът продължаваше да вали „кротко и напоително“ и нямаше никакви изгледи да спре. Екипирахме се с дъждобраните, прежалихме краката и обувките и излязохме навън. Преди да тръгнем, обаче, отправихме една искрена колективна молитва към „светлите същества, пазители на тези свещени места“ да ни приемат да им погостуваме и потеглихме...

След не повече от половин час дъждът спря – дори не успяхме да подгизнем, а въздухът беше неописуемо свеж, прохладен и влажен – просто идеално за ходене, макар и облачно, време.

На обяд бяхме стигнали вече заслона на Леденото езеро, където се настанихме за нощувка и след като хапнахме – поехме към върха. Все повече се проясняваше и горе, макар да нямаше идеална видимост, беше учудващо тихо и спокойно. Седяхме, четохме молитви и пяхме повече от два часа – не ни се слизаше...

А до вечерта – небето съвсем се изчисти и към 20.30 (слънцето още не беше залязло), аз реших, че не мога да пропусна такъв залез и хукнах отново нагоре, този път сама. Беше фантастично. Само околоръст, по хоризонта, се нищеха причудливи слоести облаци, в невероятни огнени отънъци, а куполът над главата ми беше модро син. Чувствах се като пред Олтара на Божия храм – без преувеличение! И молитвите, една след друга, сами излитаха от устата ми и се усетих, че се моля на висок глас (за да ме чува Господ по-добре! :-), едва след като видях, че един от метеоролозите е излязъл на покрива (да отчита уредите си) и ме гледа като „извънземно“. Не че се засрамах, но ми секна ентузиазма и тръгнах полека надолу, като спирах на всяка крачка, за да се любувам на слънцето, което току проблясваше с някой лъч между тънките слоести облаци.

Като слязох към 22 часа, много се учудих, че столовата вече беше превърната в спалня (бяхме повече хора, отколкото са местата в заслона) и почти всички си бяха легнали. Легнах си и аз, но от възбуда почти не можах да спя и скочих още щом звънна първият будилник като си мислех, че е поне пет часа, а то било едва четири...

В 5.15 вече бяхме отново на върха. Беше кристално ясно, но доста студено, около нулата, и ръцете ми буквално залепваха за желязното въже. В 5.30 започна наряда – най-впечатляващият, на който съм присъствала досега. Водеше го един възрастен брат – Светозар, за когото говореха, че от 30 години е неизменно на Мусала – на всяко равноденствие и на всяко слънцестоене...

В молитвите се усещаше благоговейното отношение към Учителя и аз почувствах осезаемо невидимото Му присъствие. Дори сякаш чух гласа Му: „Тук сте недосегаеми за злото – това, което ще получите тук за един час, не може да се сравни с това, което научавате долу за една година.“ (цитирам приблизително от беседата, която четохме предния ден)

Всичко беше прекрасно, но въпреки това аз бях премръзнала, ръцете ми се вкочаниха и цялата треперех, затова тръгнах към заслона, макар че останалите се готвеха да играят Паневритмия. Долу изпих два горещи чая, постоплих се на печката и реших, че не мога да изпусна такова нещо – Паневритмия на Мусала, без музика – само с припяването на участниците! И спринтирах (буквално!) отново нагоре – за четвърти път, като този път поставих личен рекорд – 20 минути от заслона до върха! Сестрите просто решиха, че се връщам от средата на пътя...

Не мисля, че може да има по-вълшебно изживяване, освен може би, Голямата Паневритмия на Езерата, но споменът за тази ще ме топли поне до тогава...

* * *

„Безплатни“ уроци

Щяхме да ходим на Мусала (групата от Южен парк), идеята беше да отбележим празника на есенното равноденствие.

Пътувахме пет човека с мойта кола. Тръгвайки, си обещах да карам много внимателно, защото предишната вечер бях попрекарила с някои „удоволствия“ и сега си понасях последствията. Малко е да се каже, че този път не бях във форма, но затова пък получих една безценна опитност, която искам да споделя...

Още в центъра на София попаднахме в едно ужасно задръстване, което буквално ми скъса нервите, защото бързахме да не изпуснем лифта. След като загубихме цял час, за да излезем от града, аз не издържах и си позволих глупавата забележка, че са се „навъдили много пишман-шофьори“, тъй като причината се оказаха няколко верижни катастрофи по Цариградско шосе, предизвикани от дъжда, който, между другото, продължаваше да вали.

И така, реших да се опитам да наваксам, макар да не бях забравила обещанието си...

Карах много съсредоточено, но може би с една идея по-бързо от целесъобразното; може би с една идея по-рязко влязох поредния завой покрай язовира, а падналите от дъжда камъни и изтритите ми летни гуми свършиха останалото. Колата се завъртя като пумпал на шосето и само по чудо успях да я удържа да не излезе от пътя... (От едната страна имаше стръмна канара, а от другата беше язовира!) Само два пъти се джаснахме яко в каменния бордюр, при което багажникът се отвори и раниците се разхвърчаха по шосето. Но най-големият ни късмет беше, че в това време не се появи друг автомобил...

(Всичко, което се случваше, странно ми напомняше онази катастрофа преди 30 години, в която пет човека оцеляхме само по Божията милост. Все едно се повтаряше на запис, но като софг-версия...)

И този път несъзнателно броях завъртанията, а времето сякаш беше спряло. А може би наистина беше и това се случваше извън времето... Иначе не мога да си обясня как по това толкова натоварено в петък следобед шосе за пет минути докато се разиграваше сценката с въртенето, а после събирането на багажа, не се появи нито една кола – нито отпред, нито отзад...

„Отървахме се с лека уплаха“, както би казал Светлин, дори на колата нищо ѝ нямаше (немска машина, макар и 15-

годишна!), а аз само се питах: „Докога Господ ще ми дава безплатни уроци, а на мен няма да ми увира дебелията глава“? И Му благодарях от цялата си душа!

Но истинският урок получих малко по-късно – докато, потънали в мълчание, продължавахме пътя си към Боровец...

Още не тръгнали от мястото на инцидента, чух глас, който ми заговори:

„Нали знаеш какво беше това? Последно предупреждение за неразумния ти живот! Ако искаш да съсипеш всичко, което си постигнала досега – продължавай в същия дух! Лукавият тъкмо това чака! Но се прости с мечтите си за следващия живот!“

Знам, че тези „гласове“ могат да се припишат на развоятната ми творческа фантазия, но за мен moral-а на урока, който ми се даде, звучеше горе-долу като библиейското послание:

„Дълготърпелив и многомилостив е Господ, ала пазете се – да не станат безчинствата ви толкова големи, че да не може да ги търпи пред Лицето Си!“

* * *

Първият ден на Пролетта

19-21 март 2006 г. Традиционният ни поход до Мусала.

Беше един от най-хубавите, но и един от най-трудните ми походи! На качване времето не беше особено добро, а пътят беше заледен и доста хлъзгав, та бая се озорихме.

„Пешеходците“ бяхме трима – аз, Драго и Кольо (Survivor-a), останалите се качиха с лифта, но въпреки това ги настигнахме преди заслона на Леденото езеро. На всичкото отгоре, с Драго пак бяхме наблъскали раниците с храна за по

трима, особено той, та даже по едно време получи крампи на мускулите на краката и се наложи дълго да го масажирате, докато се оправи. Кольо през целия път се майтапеше с тежките ни раници, въпреки че той самият беше с две – една отпред и една отзад – на гърба. Като стигнахме х. Мусала, обаче, се уверих, че неговите две наистина са по-леки от моята, а също така, че неговият метод за разпределяне на тежестта е много ефикасен и двамата с Драго претоварихме част от багажа си в малките едnodневни ранички, които носехме, и ги сложихме отпред. Така триумфално стигнахме до заслона Еверест – трима души с шест раници!

Толкова бях скапана, че отказах поканата на Кольо – да изтичаме до Мусала, да проверим как е трасето по въжето. Драго беше по-зле и от мене, даже Лазарина успя да го изпревари последните метри преди заслона и беше много горда, че е стигнала преди него (макар и с лифта :-). Кольо се върна по тъмно и каза, че трасето е много тежко – заледено и с навявания в горната част, които го правят почти отвесно. Лазарина и Калинка веднага се отказаха да се качват на другия ден и добре направиха, защото на сутринта една друга група, която беше тръгнала половин час преди нас, беше заседнала тъкмо на най-стръмното и опасно място и ни напред, ни назад. Нямахме как да се разминем, трябваше най-напред да им помогнем да слязат до един по-безопасен участък и тогава да продължим.

Всичко това ни забави, а слънцето не можеше да ни чака и ни изненада на път към върха. Спряхме се, кой докъдето беше стигнал и застинахме като омагьосани, с вдигнати за поздрав ръце и с молитвени химни на уста. Лицето на Кольо, който беше близо до мен, сякаш грееше, озарено от една нежна светлина, която смекчаваше изопнатите му черти. След като изпяхме „Изгрява Слънцето“, продължихме към върха. Там починахме, пихме чай при метеоролога, който е наш

приятел, а после решихме (за негов ужас) да се „поразходим“ по посока към х. Грънчар.

Времето беше фантастично – ясно, слънчево и сравнително тихо. Пътят е все по билото, но през лятото върховете се “подсичат“, а сега трябваше да се движим само по ръба, защото от едната страна бяха лавините, готови да се събудят при първата невнимателна стъпка, а от другата – надвиснали над пропастта снежни козирки, образувани от навяванията. И никаква следа от човешки крак – само от диви кози и от други планински обитатели. На два пъти видяхме диви кози – веднъж три и ведъж пет, с две малки. Не можехме да се начудим как се катерят по тези абсолютно непристъпни скали и как изобщо оцеляват при тези крайно сурови условия, след като всяка растителност от месеци е затрупана под снега.

Маршрутът ни беше крайно изтощителен – непрекъснато качване и спускане, като или трябваше се катерим по стръмни скали или пък затъвахме до пояс, там където имаше навявания. Стигнахме до разклона за х. Заврачица и там най-после успяхме да убедим Кольо, че силите трябва да ни стигнат и за връщане – нещо, което за него е трудно разбираемо! Моите сили, обаче, бяха съвсем на изчерпване и повторното качване на върха (от южната му страна) направо „ми взе здравето“. Добре, че Жоро-метеоролога ни чакаше с напалена печка в кухнята и гореща супа върху нея, която успя да ме съживи отново и ни даде сили да слезем до заслона, където ни чакаха нашите приятели.

Вечерта на 20 март, в 20 ч. 26 мин. посрещнахме тържествено Пролетта – с наряд на открито, под звездното небе. Беше неопишимо красива гледка – обсипано с безброй ярки звезди тъмно, безлунно небе, на чийто фон се открояваха гордите снежни върхове, сякаш искрящи от сиянието на звездите.

След наряда бяхме толкова въодушевени, че до късно продължихме с песни на Учителя и интересни разговори, а когато накрая си легнахме още дълго не можах да заспя от превъзбуда...

Бяхме се накарвали на другата сутрин да станем по-рано, за да успеем този път за изгрева на върха, но... „човек предполага, а само Господ разполага“!

На сутринта като звънна будилника, Драго ми вика: „Не бързай да ставаш, ще изляза да видя как е времето!“, защото цяла нощ чувахме свиренето на вятъра. И наистина, от безоблачното небе нямаше и помен – непрогледна мъгла, леденостуден вятър и истинска снежна виелица, които незабавно охладиха ентузиазма ни за качване на върха – даже и на Кольо, който се върна в леглото и продължи да спи...

По-късно, докато закусвахме, преди да тръгнем надолу една от сестрите ме попита „дали с Драго сме брат и сестра?“

„Ама, разбира се!“ – отговорих ѝ с усмивка, макар че тя имаше предвид по рождение...

И си спомних какво ни каза друга една сестра – Надето, която ни беше наблюдавала в Бялата къща по време на една от съботните беседи: „Ама вие наистина си приличате като брат и сестра – сигурно това идва от миналия ви живот!“

„Може – оговорих ѝ – но само ако аз съм била братът!“

* * *

Най-дългият ден

И тази година, като добри ученици, решихме да последваме съвета на Учителя и да посрещнем най-дългия ден на най-високото място – Мусала.

Този път се наложи да тръгна по-късно от групата, сама. Предната вечер бях на един Рожден ден, на който мислех само да се мерна, от куртоазия, но толкова ми хареса, че едва си тръгнах към 1.30 през нощта. (Хобито на рожденичката е да колекционира маски и карнавални костюми и цялото парти беше един великолепен карнавал с много смях и танци – беше много забавно!)

Настигнах групата на х. Мусала, където бяха спрели за почивка и обяд. И така, след като стигнахме заслона на Леденото езеро, хапнахме и се настанихме за нощувка. Оказа се, че имаме достатъчно време и за едно вечерно качване на Мусала – да изпратим последния ден на пролетта. Е-е, този път нямаше залез „а ла Рьорих“, дори ни валя суграшица, но беше много приятно изживяване!

Вечерта, преди да си легнем, някой каза, че каквото си пожелаеш в мига на слънцестоенето (горе на върха), то се сбъдва и аз започнах трескаво да мисля – какво да си пожелая и най-вече за кого, защото желанието трябваше да бъде само едно!

(Е, не съм дорасла още дотам – да обгърна с мисълта си цялото човечество, но дори и тези негови представители, които нося в сърцето си са твърде много за да мога да ги обединя в едно желание!)

Цяла нощ не можах да мигна, а в 4 часа сутринта изведнъж получавам SMS от Ана (от Германия): „К’во става? Жива ли си? Защо не ми се обаждаш?“ Написах ѝ „къде съм – що съм“, а тя направо ме шашна с отговора си: „Аз се чудя защо душата ми е на Рила, а то к’во било...“ !

Както казва моята приятелка Калинка, Рила не е само понятие от физическия свят, а преди всичко от Духовния и за пътешествия в него не ти е необходим друг транспорт освен мисълта, вярата и любовта! Ето защо аз наистина се чувствах едно „колективно същество“ – усещах непрекъснато в себе

си и нейната душа, и душата на Ана, и душата на Мария. И така се случи, че 3 пъти се качих и слях от върха и всяко качване беше за една от тях!

Радвам се, че и всяка от тях също го е почувствала! Калинка нямаше търпение да ме види като се върнах; Мария ми писа, че през цялото време е била с мен на Духовната Мусала... Но най-много ме изненада признанието на Ана, защото Калинка и Мария все пак знаеха къде съм, а тя въобще не е предполагала... Нейното обаждане ме извади от двоумението и автоматично разреши колебанията, които имах цяла нощ...

Затова желанието, което „изстрелях“ като молитва в мига на слънцестоенето, беше за нея! (И то наистина се сбъдна!)

И така, сутринта в 5.15 (4.15 астроном. време!) бяхме отново на върха. През нощта се беше изяснило и само на хоризонта, на изток, имаше много интересни облаци. Беше страшно студено, но изключително красиво! Направихме наряд, пяхме песни, а после влязохме при метеоролозите да прием чай и да се стоплим. Паневритмията на върха беше обявена за осем, а дотогава имаше доста време. Оказа се, че част от групата се били разколебали да продължат по запланувания маршрут и си бяха оставили раниците долу. Сега, обаче, им се възвърна желанието, само дето Лазарина нямаше сили да слезе и да се качи още ведъж с тежката раница, а Драго пак беше получил крампи на мускулите на краката. И така аз трябваше да вляза в ролята на шерп и да изприпкам още веднъж до долу за раницата на Лазарина. Едва успях да сваря за началото на Паневритмията – другите се качиха едва към края ѝ.

Беше приказно! Играх с Драго, разбира се, и чувствах, че имам до себе си другар, който е готов „и в огъня да влезе заради мен“! А малко по-късно той на практика го доказа!

Посрещнахме слънцестоенето, всеки с молитвата, която си беше намислил, направихме общи снимки, стегнахме раниците и потеглихме към Маричините езера. Моята раница беше убийствено тежка, защото прехвърлих в нея част от багажа на сестрите (тайно от Драго!), а и обувките ми убиваха по стръмното спускане към Маричините езера, но стисках зъби, мълчах и вървах! За Маричините езера – не мога да разказвам – то е неопикуемо, трябва просто да се види... и да се почувства! Това е невероятно магическо място – легендата разказва, че тук е било седалището на езотеричната школа на Орфей. Скалите, които са като венец наоколо, ги оприличават на Олтар или Иконостас и наистина, ако се вгледа човек, са изпълнени с библейски сцени и образи... Драго предложи да се качим до третото езеро, което е най-мистичното, аз обаче нямах сили и отказах – за негово изумление!

Това се оказа не само най-дългият, но и най-тежкият ден (за мен) – и като време и като нечовешки усилия. Бяхме станали в 4 сутринта и ми се събраха повече от 12 часа върхово натоварване! Пътеката беше много трудна – по долината на реката, гъсто обрасла с клекове, разкаляна и почти непроходима на места. Налагаше се да пълзим на четири крака с огромните раници, а всяко изправяне ми костваше неимоверни усилия. По едно време съвсем започнах да плета краката от умора, а точно тогава се наложи и да „плуваме“. Реката беше толкова пълноводна, че нямаше брод и трябваше да газим (боси!) до колене в ледената вода, с раници на гърба. Аз загубих равновесие и едва не цопнах във водата, а тъкмо се успокоих, че най-трудното препятствие е зад гърба ни и ето ти ново – още по-сериозно изпитание! Трябваше да „преплуваме“ един още по-опасен бързей, но този път вече бях сигурна, че раницата ще ме повлече и ще се изтърся в ледената вода. Свалих я и едва можах да премина дори без нея по острите камъни, а Драго, който беше стоял повече от

10 мин. в леденостудената вода, за да помогне на всички да преминат, без да съм му казала и дума, се върна, пренесе ми раницата, и отново без да обели дума – започна да я изпразва и да претоварва в неговата. Опитах се да възразя, но той ме отрязва безпрекословно! В раницата ми бяха обувките на Гери, които тежаха поне 3 кила, но тъкмо те всъщност ме спасиха. Тя ги беше взела за всеки случай, а като разбра колко съм зле – веднага свали от краката си и ми даде чисто новите си, хубави туристически обувки, а тя обу старите „топузи“, които бях носила цял ден в раницата си.

Това беше за мен най-критичният момент от похода, когато си мислех, че нямам сили да направя нито крачка повече, но топлите братски грижи не само ми върнаха силите, а като че ми дадоха криле – в буквалния смисъл на думата. Идваше ми да летя и да пея, но едва сега забелязах, че не само на мен ми е било непоносимо тежко. Миличката Лазарина беше замлъкнала като никога, а прословутата ѝ усмивка беше замръзнала в някаква измъчена гримаса. След още час-два стигнахме до хижата, където щяхме да ношуваме и тя буквално се строполи на леглото от умора, бленувайки само за едно хубаво силно кафе! Уви, в хижата нямаше дори хижар, да не говорим за кафе!

Но тя беше убедена, че кафето ще се появи от някъде... и то наистина се появи! Малко след като се настанихме, пристигна една весела мъжка компания – инспектори по язовирите и каскадите (приятели на хижара), които бяха решили да си направят банкет в хижата (въпреки неговото отсъствие) и носеха „от пиле мляко“, вкл. и кафе! На бърза ръка двете компании се сприятелиха – за мое голямо учудване! Аз съм свикнала да общувам и намирам общ език с всякакви хора, но братята и особено сестрите ме изненадаха приятно с благоразположението си към една такава твърде светска компания. Пийнахме по чаша истинско хубаво домашно

вино, попяхме заедно туристически песни и стари шлагери. Те пък, от своя страна бяха направо очаровани от нас – не спряха да ни разпитват, караха ни да им пеем нашите песни, да им показваме упражненията от Паневритмията и да им разказваме за Учителя.

Най-големите овации обра обаче Лазарина. Имаше едно младо момче Ангел, което прояви желание да ѝ занесе кафето в леглото и представете си нейното удивление – все едно, че видя Ангел небесен, който е чул молитвата ѝ, и е слязъл да изпълни желанието ѝ! Само половин час след живителната чашка кафе Лазарина се появи в пълния си блясък и с най-ослепителната си усмивка, посрещната с бурни овации от всички!

Ние междувременно бяхме разказали на „момчетата“ за нейните способности и те бяха много заинтригувани. Най-напред се убеди в лечителските ѝ умения нейният „спасител“ Ангел, а след него и Георги и Димитър. После, един по един, целуваха „вълшебните ѝ ръчички“ и не можеха да изразят благодарностите си.

Най-трудно се оказа да се разделим накрая – не искаха да ни пуснат да отидем да спим, а нас все пак ни чакаше още един дълъг преход...

На следващия ден Лазарина ми каза, че е приела случката с тримата „братя“ (Ангел, Георги и Димитър!) като знак от Небето, в отговор на молитвата, която същия ден сутринта беше отправила в мига на слънцестоенето: „Да ѝ даде Бог здраве и сили да лекува и да помага на хората!“ Каза ми, че се помолила – ако молитвата ѝ е чута – да ѝ се даде знак, и ето че знакът не закъсня дори и един ден! Тя беше сигурна, че тримата мъже са пратеници на Архангел Михаил, св. Георги и св. Димитър!

Последния ден всичко беше като „по ноти“! Този ден беше наградата ни за успешно преминалите изпитания.

Времето беше фантастично, току до самата хижа, по едно мостче отгатък реката, открихме чудна полянка – пяхме си сами и изиграхме една от най-прекрасните и хармонични паневритмии. Снимахме се, пак пяхме, четохме беседа... После закусихме, стегнахме раниците и потеглихме към Боровец.

От този ден са най-прекрасните ми снимки! Не изпусках „фотото“ от ръцете си и през цялото време щраках като луда, а всички бяхме в непрестанно опиянение и възторг от красивите гледки.

Душите ни сякаш пиеха Божието благословение от гръдта на Майката-природа. Бяхме се потопили напълно в нейното лоно; бяхме пречистили сърцата си в нейните Извори и се чувствахме Едно с нея и с целия Всемир!

* * *

Между два свята

Това, което видяхме от Мусала този път, наистина би могло да се нарече: Между два свята. Всички присъстващи бяхме абсолютно единомушни в това.

Въпреки прогнозите, имахме сравнително хубаво време. Най-важното е, че не ни валя. Благодаря на Бога, но не само за това, а най-вече за феноменалните гледки, които ни се дадоха! Една малка част от тях съм успяла да запечатам с камерата и съм много щастлива, че снимките са наистина качествени и дават почти пълна представа за това, което видяхме... Защото то не може да се разкаже – трябва да се види!

Първият ден се качихме се заедно с групата до заслона на Леденото езеро, което за първи път тази година не беше в лед. Там – някои останаха да си почиват, а другите се качихме на

Мусала. Цялата долина под нас и ниската част на планината беше пълна със снежнобели облаци – като развълнувано бяло море, от което тук-там се показваха островчета. Едно от тях (съвсем малко) беше Витоша (по-точно Черни връх!). В обратната посока, в далечината се виждаше един малко по-голям дълъг остров – това беше Пирин! А право на запад – непосредствено срещу нас – мистичната верига на Скакавците, за които Учителя толкова е говорил!

Като че ли се намирахме в някаква гранична зона на пространството – между физическия свят, който беше под нас и тънеше в мъгла, и духовния свят, където светлите ангелски същества, облечени в изумително красиви и причудливи облачни одежди – дефилираха над нас, смайвайки ни непрекъснато с фантастичните си метаморфози!

Не, наистина нямам думи да го опиша!

С Драго решихме да се възползваме от тихото и спокойно време, за да направим траверса по Трионите между Голяма и Малка Мусала. Този ден това беше единственото ми екстремно усилие, но затова пък беше пренаситен емоционално с екстремни изживявания! Направи ми впечатление една особено характерна скала, която нарекох „Духът на планината“ и която от другата страна (на слизане от Мусала) поразително прилича на фигурата на Христос, с вдигната за благослов ръка!

Слизайки, срещнахме едно момиче от Шумен (бяхме се запознали през май на Мадара), което се мъчеше да си разпъне палатката в близост до хижата. Помогнахме ѝ, а през това време небето съвсем се изясни и хълмът насреща, зад заслона, целият пламна в златната светлина на залеза. Беше неописуемо красиво – все едно, че беше планина от чисто злато!

Но изненадите на този ден не свършваха до тук. Вечерта, преди да си легнем, излязохме да погледаме звездите. Имаше

невероятно красиво звездно небе, но най-изумителното беше едно оранжево зарево – на север – вдясно от тъмнеещото в далечината островче на Витоша. Приличаше на светеща летяща чиния, увиснала над София и въпреки научното обяснение на Светлин, за когото всяко явление има своето физическо обяснение, че „това е отражение на светлините на големия град – отдолу – върху облаците, които ние виждаме отгоре“, аз не съм убедена, че това не бяха „гости от други светове“...

На следващия ден се качихме на върха още преди изгрев слънце. Брат Светозар, който винаги води нарядите на Мусала, беше започнал отдавна вече; разбрахме, че дори имало и нощен наряд – в часа на равноденствието... Времето, за разлика от предишния ден, беше мъгливо – точно намирахме се в облака – и няхахме надежда, че ще видим изгрева, но тъкмо когато привършваше наряда и всички запяхме „Добре дошъл, добре дошъл, Учителю на Любовта!“ – мъглата (облакът над нас) засия в ярко розова светлина! Слънцето беше изгряло и го осветяваше отгоре, а ние го виждахме отдолу – би обяснил Светлин, но на мен това обяснение не ми е по вкуса! Моето беше по-просто:

Учителя ни даряваше със Своята Любов!

След този вълнуващ наряд, нашата група се раздели на две: нормални туристи, които си слязоха „нормално“, по обратния път и екстремисти (Драго, Жулиета, Светлин и аз), които решихме да се разходим до „Заврачица“ и оттам да слезем в Боровец, където бяхме оставили колата. Нормално това си е преход за два дни, но ние щяхме да се справим и за един...

„Човек предполага, но Бог разполага!“

Ние го мислехме „2 в 1“, а то се получи „3 в 1“. Оказа се, че в мъглата (и най-вече в бързината!) сме пропуснали разклона за Заврачица и се усетихме чак на превала Джанка,

който е малко преди х. Грънчар, докъдето прехода го дават 4-5 часа (по табелите), а ние го бяхме взели за 3! Тогава разбрахме, че единственият начин да стигнем до вечерта на Боровец, е да хванем пътеката от „Грънчар“ за „Заврачица“ и от там – на бегом до Боровец, защото на другия ден ние със Светлин щяхме да сме сватбари. И така стана „3 в 1“ – три нормални целодневни прехода за един ден!

Накрая, на дванайсетия час ходене, се чувствах като механична крачеща кукла, навита на пружинка, на която още малко и ще почнат да ѝ се разпадат частите, а Жужи категорично заяви, че повече не тръгва с нас на поход, за да не я сложат и нея в числото на „откачалките“!

Но аз установих, че тъкмо от това съм имала нужда – усещах се тотално пречистена, освежена и заредена – още повече, че това беше последното ми здраво ходене преди зимния сезон.

* * *

Мусала – декември'2006

„Око не е виждало, ухо не е чувало, и човеку на ум не е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“

ап. Павел

Бях сигурна, че единственият начин да възстановя вътрешното си равновесие и душевна хармония след тежкия тримесечен ремонт е да се кача за няколко дни на планината

И така, след като бачках като луда (до последно!), не бяха ми останали сили дори да си стегна раницата, та трябваше да я приготвям сутринта, преди тръгването и пак я наблъсках повече от необходимото. Драго също не си беше взел поука

от последния път и въпреки че нарочно си купихме помалки раници, пак бяха порядъчно тежки. А условията (на качване) бяха невероятно трудни – мъгла, обилен снеговалеж, преспи от навяванията, в които затъвахме до пояс и едва се изваждахме с помощта на щеките. Добре поне, че проявихме благоразумие и взехме лифта до Ястребец, иначе нямаше да успеем да стигнем до върха по светло. От х. Мусала нагоре, което обикновено го вземаме за час и половина-два, сега ни отне 4 ½ часа борба със снежните преспи. На места се придвижвахме буквално стъпка по стъпка, с неимоверни усилия... Естествено никой не беше минавал преди нас, не само че нямаше пъртина, но и маркировката едва се виждаше в снежната мъгла. Само ще вметна, че за 3 дни видяхме точно 5 човешки същества, трима от които дежурните на върха и само двама туристи, но вече на слизане, когато условията бяха съвсем различни. Единият от дежурните метеоролози срещнахме още на х. Мусала. Той слизаше от върха и аз се зарадвах, че ще можем да вървим по неговите следи, но той ни каза да не разчитаме на това, защото беше със снегоходки, които не правят пъртина, а и вятърът бързо заличава плитките им следи. И наистина тези следи не ни помогнаха особено – след 3 часова борба бяхме стигнали едва до заслона на Леденото езеро, където може би щяхме да останем, ако имаше и най-малък признак на живот (топлинка) в него, но уви, снежната преспа пред вратата му беше повече от красноречива... Драго предложи да я разчистим и да влезем да починем, но аз възразих, че това ще ни коства доста сили, които ще ни трябват за нагоре, защото ни предстоеше най-трудното – катеренето по въжето. И металното въже, и ръкавиците ни бяха замръзнали и се пързалияха, а тук щеките не само че не вършеха работа, а направо ни пречеха. Като прибавим тежките раници, които ни дърпаха назад, и ужасните метео-условия – картинката беше доста отчайваща!

По едно време си мислех, че никога няма да стигнем до горе! Драго беше по-зле и от мене, но съзнавах, че с нищо не мога да му помогна. Все някак, с нечовешки усилия, с молитви и формули, стигнахме до върха. Последните 50 м, които са почти по равно, ги взехме с пет почивки, но накрая все пак намерих сили да извадя фотоапарата и да увековеча нашия „подвиг“!

(За съжаление това са единствените ни снимки от този поход, понеже батериите се скапаха от студа... На едната от тях се вижда посивялото от студ и от умора лице на Драго, а на другата – пряката причина за последвалите ме страдания – замръзналата, като ледена шапка на главата ми, коса! По време на катеренето ми беше станало горещо, свалих си шапката и останах само с лента, та всичко над нея беше станало като едно ледено калпаче!)

Аз не обърнах внимание на това и си помислих, че изпитанията ни са свършили. Бях много щастлива, условията бяха прекрасни – малка топла стаичка, вътрешна тоалетна и кухня – всичко необходимо за една добра „реанимация“, от която спешно се нуждаехме.

Хапнахме набързо и легнахме да спим в седем вечерта, но в един през нощта се събудих с адско главоболие и тежест в стомаха и до сутринта се мятах в ужасни болки, без да мога да мигна. Страданията ми продължиха цели 30 часа, въпреки всички усилия на Драго да ми помогне с каквото може. Бях толкова зле, че не можех да си държа очите отворени, дори светлината на нощната лампа ми беше непоносима.

Съзнавах, че освен чисто физическата причина, това страдание има и друга – духовна, че отгоре ме чистят и явно, че имаше доста за чистене! Затова търпях, макар да предпочитах да ми отрежат главата...

Милият Драго – той само се чудеше как да ме облекчи – разтриваше ме, четеше ми молитви, носеше ми топла

вода, чай, молеше ме да си пея, но това ми се струваше немислимо...

По едно време вечерта се сетихме да звъннем на Лазарина и тя каза, че веднага ще се заеме с мене. А Драго, като не успя да ме накара да пея, започна той да ми пее и изкара цялата Паневритмия, което беше хем трогателно, хем смешно, защото той не е голям певец (меко казано :-)! Но към средата на Паневритмията, малко ми просветна и аз запях заедно с него, а към края вече бях значително по-добре. Изглежда и Лазарина работеше усилено върху мене, защото почувствах прилив на сили и енергия въпреки болката и повяравх, че ще мога да сляза на следващия ден, което до този момент ми се струваше невъзможно.

Интересното е, че тези 30 часа бяха за мен единствените през последните три месеца, в които можех да си позволя лукса да НЕ правя нищо. Напоследък имах усещането, че се превръщам в някакво „перпетум мобиле“ – такава хиперактивност ме гонеше, че ми се струваше, че се надбягвам с времето! И след всичко това – 30 часа пълен покой (по точно – принудителен)! Направо не беше за вярване...

А може би, по този начин, отгоре бяха решили да ни спрат от безумното намерение този ден да се разходим до Маричините езера – в мъглата и продължаващия снеговалеж! Кой знае какво можеше да ни се случи?!

През цялото време, докато страдах, Драго непрекъснато ми повтаряше: „Няма да се отчайваш, нали знаеш, че след голямото страдание идва голямото благословение“! Не предполагах, обаче, че Благословието ще дойде още на другата сутрин!

Вечерта, след като малко ми просветна, предложих да станем през нощта да си направим наряда за Слънцестоенето. То беше точно в 2 часа и 22 мин. на 22.12.

И така, станавме и започнахме наряда, а навън беше все още мъгла и прехвърчаше сняг, макар и слабо. Бях си пожелала (ако сме заслужили!) да ни възнаградят поне с един хубав изгрев, но се примирих – явно не бяхме залужили... Въпреки това, по време на наряда, усетих едно необичайно приповдигнато състояние на духа, макар че едва стоях права на краката си.

Легнахме си след това и за първи път, от два дни, спях дълбоко и непробудно почти пет часа. Събуди ме Драго с думите: „Хайде, ставай! Изпуснахме изгрева!“

Първото нещо, което видях, като си отворих очите (леглото ми беше до прозореца), беше едно невероятно ЗАРЕВО!!! През заскрежената ромбовидна решетка на прозореца се виждаше една пламтяща във всички цветове на дъгата ивица от светлина, а над нея – все още тъмносиньото предутринно небе!

За пет минути бяхме облечени с всичките си налични дрехи и изхвърчахме навън. А там беше –18 градуса и вятърът вдигаше пресния сняг и го разсипваше на милиарди диамантени кристалчета из въздуха. От мъглата нямаше и помен, но затова пък до 2200 м височина всичко беше едно море от облаци, от което тук-там се надигаше по някоя бяла вълничка. На север, като едно островче, се белееше купена на Черни връх, на юг, в далечината – алпийския масив на Пирин, на запад гордо възвисяваха снага Скакавците, а на изток, току под краката ни, като на авансцена беше малка Мусала. Оттам нататък „сцената“ беше абсолютно празна в очакване на най-величествения спектакъл – Изгревът на Слънцето!

Беше изумително! Няма на земята такива цветове, нито думи в човешкия език, с които да бъдат описани! О, Господи! Половината небе към Изток беше озарено от преливащи един в друг оттенъци на червено, златисто розово, оранж,

жълто и синьо – от най-светло и нежно до най-тъмно, което на запад преливаше във виолетово и розово, като отражение на изгревното зарево! Помислих си, че само зеленият цвят липсва...

Сгушихме се на завет до корпуса на физическата обсерватория на БАН и започнахме сутрешния си наряд. Въздухът беше кристално чист и песните и молитвите ни се носеха с лекота, издигаха се заедно с диамантения снежен прах и политаха нагоре – към Бога!

В един миг аз видях как една от вълничките от облаци на хоризонта се позлатява по краищата и вперихме, в очакване, очи към нея. И след няколко секунди два мощни лъча пронизаха като прожектори не само небето, но и сърцата ни, и като че ли запалиха искрата на Новия Живот в тях (или поне в моето!) – така го почувствах!

И като че ли да ми покажат, че за Бога нищо невъзможно няма, в този момент светлосинята (почти бяла) ивица, между жълтото и синьото, се обагри в най-невероятното изумрудено зелено, което някога съм виждала през живота си! Това беше специален подарък за мен! То беше измоленото Благословение!

В този величествен миг запяхме спонтанно: „Велик си Ти, Господи!“...

Както пеехме, вглъбени и откъснати от света, забравили къде сме изобщо, се сепнахме от отварянето на вратата на Обсерваторита. Дежурният физик на БАН беше излязъл да снима изгрева и каза, че откакто е на върха, такъв изгрев не е виждал. Ние – също! Запознахме се, после той ни покани на чай и ни разведе из цялата обсерватория, показва ни всички апаратни, компютри и монитори за наблюдения и изследвания на въздуха – газови и ядрени анализатори и пр. и пр. Човекът беше много любезен и бързо се сприятелихме.

Той ни разказа, че е на върха от 1974 год. (участвал е и в арктически експедиции), но такова уникално явление, като този ден, не е виждал. Показа ни данните от анализите на въздуха. Всички графики, които отчитат замърсявания, бяха на нула – една права черта, само графиката на озона във въздуха показваше максимална стойност. За сравнение ни показа графиките от предишните два дни, които бяха точно обратните и ни обясни, че мъглата качва горе, на върха, всякакви мърсотии. Това беше много интересно за нас и оценихме какво благословение, наистина, ни се е дало!

Разделихме се като приятели и отидохме да се стягаме за надолу. Имах известни притеснения за това, как ще слезем по въжето, но те се оказаха напразни. Всичко беше като по ноти. Времето беше прекрасно, ярко слънце, дори вятърът утихна... След нашето изкачване никой не беше минавал по трасето, но нямахме особени проблеми. Слязохме безпрепятствено до Леденото езеро и там срещнахме първите туристи – момче и момиче, които ни бяха много благодарни, че сме пробили пътят до върха, както и ние на тях – за надолу.

От главоболието и от страданията през последните два дни нямаше и помен, както и от мъглата, която бе превзела за кратко тази Божествана обител.

* * *

Рилски мистерии

I.

Бях решила да не ходя на Мусала този септември, защото ступения (през юни) крак още ми напомняше за моето неблагоразумие, но в последния момент взех друго решение – исках да направя нещо, което не бях правила досега.

Избрах най-трудния маршрут – по ръба на билото, но поставих на Драго условие, че ще бъдем с леки раници и няма да бързаме! Той се съгласи и тръгнахме.

Трябваше да се качим до Ястребец с лифт и оттам – по ръба на билото – до Мусала. Лифтът, обаче, не работеше и тръгнахме пеша. Беше студено и мъгливо, но вътрешното чувство ми подсказваше, че горе грее слънце.

Драго не беше убеден, че ще излезем над облака и аз го успокоих, че ако на Ястребец още сме в мъглата, няма да тръгваме по този маршрут, а ще слезем към х. Мусала и оттам – по класическата пътека. Бях сигурна обаче, че това няма да се случи и наистина, колкото повече се изкачвахме, мъглата изтъняваше и се отдръпваше надолу, докато на Ястребец остана изцяло под нас, а пред нас се откри билото, което водеше към върха. Беше величествена, но и доста страховита гледка. Започваше отначало заоблено и покрито с трева, но след Маркуджиците се очертаваха остри и опасни зъбери, от двете страни на които зееха пропасти.

Знаех от опитни планинари, че се минава, без да е необходима специална осигуровка, убедих Драго, че само трябва да сме внимателни и съсредоточени и тръгнахме. Под нас морето от облаци безшумно вреше и се пенеше, а над нас грееше ярко синьо небе. Слънцето, макар и от Екватора, ни изпращаше последните си летни милувки. Гледките бяха изключителни! (Снимките дават само бледа представа...)

Преднас–горд, и като челине досегаем за попълзновенията на облаците, се изправяше величествено Мусала. Отляво, като малки островчета сред развълнувано море, се показваха Шатъра, Денó и Иречек; отдясно – тайнствената верига на Скакавците ту се потапяше, ту изплуваше отново над разпенените вълни. А когато (при първата почивка) се обърнахме назад, с удивление видяхме, че зад нас облаците отново настъпват на талази. Сякаш този „отлив“ беше

специално заради нас и сега „морето“ отново се връщаше във владенията си. Всичко това ставаше бавно, спокойно и напълно безмълвно – за да не се изплашим, че „морето“ може да ни застигне и да ни погълне! При това почти пълно безветрие, тези динамични движения изглеждаха доста странно – имах чувството, че някакви невидими Сили стояха зад тях, но бяха дружелюбно и приятелски настроени към нас, което внасяше в душата ми увереност и спокойствие.

Бяхме стигнали вече до зъберите и се придвижвахме много бавно, с голямо внимание и бдителност за всяка следваща крачка. На места дори оставяхме раниците и шеките, за да изследваме пътя напред и да изберем най-безопасното преминаване на трудния участък. А то почти винаги се оказваше най-отгоре (по самия ръб), което изискваше сериозни усилия, дълги крака и алпийска техника на катерене!

Този път не само, че не бързахме, ами истински се наслаждавахме на всяко преодоляно препятствие и спирахме да се любуваме на красивите картини, които всеки миг се сменяваха пред очите ни – като магически калейдоскоп.

Това беше най-вълнуващото ми изкачване на Мусала. Преливах от възторг – все едно никога досега не бях се качвала!

Когато стигнахме до въжето, под самия връх, слънцето вече клонеше на залез и хвърляше най-невероятни отблясъци върху морето от облаци – от сребристокинкави, до нежнорозови и златисти. Играта на светлината и сенките беше изумителна – особено когато това се отразяваше в езерата!

А за самия залез... О, Господи! Откъде да намеря такива думи?!

Не мога! Затова ще кажа само, че получих едно благословение, за което отдавна си мечтаех – да видя „зеления лъч“!

Преди години проф. Лалов ми беше говорил за този последен лъч на залеза, в който сякаш се събира цялата светлина на Слънцето, и как той 30 години е дебнал да го улови, изпращайки стотици пъти слънцето в планината. Дори, като физик, ми беше дал съответното научно обяснение – за дифракцията и интерференцията на светлинните вълни в различна среда, но мен физическите обяснения (с които и Светлин ме засипва!) малко ме вълнуват...

За мен това си беше дар свише, който ме направи безкрайно щастлива! Беше от онези мощни и величествени картини, които се запечатват за цял живот в съзнанието на човека, но всеки опит да бъдат описани или преразказани, ги профанира и обезценява. Затова ще я запазя само за себе си!

„Безкрайното щастие“, обаче, се оказва трудно поносимо! Бях толкова превъзбудена, че въпреки умората не можах да мигна през нощта. Няколко пъти ставах да се разхождам и да гледам звездното небе, което тази нощ беше невероятно красиво – обсипано с най-ярките и едри звезди, които някога съм виждала. Въобще не чувствах студа, а беше под нулата! Видях дори две падащи звезди и си пожелах Бог да даде на всички мои скъпи и любими души, и на всички добри хора, същото благословение, което даде на мен този ден!

Чувствах се едно с Всичко и с всички! Беше велико!

Тази вечер си помислих, че нищо по-прекрасно не може да ми се случи, но скоро се убедих, че „всеки ден носи своето благословение“!

На другия ден, след дългата безсънна нощ, едва дочаках утрото – облякох се и излязох още в тъмни зори – за да видя едно зазоряване, което бях виждала само веднъж в живота си, и то пак тук, на Мусала – миналия декември, след онова, паметно за мен, мистериозно боледуване!

Все едно присъствах в първия ден на Сътворението:

„И рече Бог: Да бъде Виделина! И стана Виделина.

И виде Бог, Виделината, че беше Добро; и разлъчи Бог Виделината от тъмнината.

И нарече Бог Виделината Ден, а тъмнината нарече Нощ; и стана вечер и стана утро – Ден първи!“ (*Битие, гл.1, ст.3-5*)

Скоро, в очакване на изгрева, около мен се събраха всичките (около двайсетина) братя и сестри. Чувствах с кожата си трепетното вълнение и немия възторг, които бяха обзели всички. Въздухът беше кристален, нямаше нито едно облаче, а небето на изток преливаше в цялата гама на дъгата...

С едно изключение – помислих си аз – на онова невероятно изумрудено зелено, което видях тогава... Но в същия миг чух в себе си глас: „Ее, не ти ли стига зеления лъч?!“ и се засрамах.

Слънцето се появи най-неочаквано за мен – като розова пъпка, която разцъфна от самия връх Белмекен! („Зората в рози разцъфтява“ :-). Никога не бях имала чувството, че е толкова близо – като че наистина изникна иззад върха! Всички стояха като омагьосани и безмълвни пред това велико чудо – раждането на новия ден!

* * *

II.

Втория ден на Рила също имахме сложна програма (начертана пак от мене :-)) и затова веднага след леката закуска и беседата, която прочетохме, с Драго се екипирахме добре (беше много студено!) и тръгнахме. Моята първа задача този ден беше да преодолее психологическата бариера от „лобното си място“ – Трионите, където точно преди три месеца си счупих крака...

Е, успех – с помощта на Драго, който ми взе щеките, за да мога където е необходимо да се придвижвам на четири крака – за сигурност! Всъщност този траверс не е по-страшен от това, което минахме предишния ден, още повече че има и осигурително въже, така че проблемът си беше чисто психологически... и вече не съществува!

Идеята на мойта програма беше да направим един пълен кръг по венеца от върхове около Мусала, избягвайки напълно традиционния туристически маршрут. И всичко щеше да бъде ОК, ако я бяхме следвали докрай, но след като минахме най-трудните участъци, мен просто ме домързя да катерим оставащите два върха – Денó и Шатъра и решихме да се спуснем по една пътека край реката, която открийме на картата! И тук започнаха нашите „мъки и неволи“!

Отначало вървахме през широка долина, която постепенно се стесняваше и се превръщаше в стръмно и тясно дере. Оказа се, че пътека няма, а всъщност от двете страни на реката беше непроходим гъсталак от клекове, с каквито имахме горчив опит преди година. Все се надявахме, обаче, да намерим някаква просека и така, прескачайки по хлъзгавите камъни, ту от едната, ту от другата страна на реката, се придвижвахме едва-едва.

По някое време видяхме в далечината малка полянка, сред морето от клекове, и на полянката – Човек! „Ура! Спасени сме! – извиках аз – Излизаме на пътека!“ И с удвоени сили се запромъквахме между клековете, които и този път бяха особено недружелюбни към мен. (Не знам защо!?)

Какво беше учудването ми, когато след минути видях, че човекът върви право към нас, през клековете, а не по пътеката, на която мислех, че излизаме... Помислих, че и той е някой заблуден (като нас) турист и реших да му „отворя очите“... Още отдалече му извиках: „Е-хей, не ви препоръчвам да продължавате нагоре – няма пътека и е почти невъзможно да се мине!“

А той, сякаш в един миг се намери до мен, засмя се и ми вика: „Аз пък не ви съветвам да продължавате надолу, защото е още по-зле! Ще трябва да лазите по корем под клековете, а с тези раници и щеки – не ви завиждам!“

Огледах го и видях, че е млад мъж, с с потъмняло от слънцето, аскетично лице. Каза ни, че работи към Национален парк „Рила“, от години обикаля планината и я познава като петте си пръста. С бинокъла си ни беше видял отдалече и тръгнал да ни се притече на помощ...

Казваше се Иван – Иван Рилски (както на шега (!) го кръсти моята сестричка Мария., когато ѝ разказах случката)! Макар да носеше на врата си, вместо кръст, огромен военен бинокъл, нямаше никакво съмнение, че Бог ни го е пратил, и колкото и да не обичам да се връщам назад – очевидно беше, че това е Неговата Воля!

Иван ни поведе обратно нагоре и ние тръгнахме след него като малки деца. По едно време Драго ми прошепна: „Петра, погледни го как върви!“ И наистина – той като че ли не докосваше земята – с такава лекота се катереше по камъните, прескачаше реката и се провираше между клековете, без да ги докосва; докато аз пръхтах от умора, сърцето ми се беше качило в гърлото, а клековете все така безмилостно ме шибяха през голите ръце и крака, и даже през лицето!

Но, това ми беше наказанието, задето от мързел взех неправилно решение, затова стоически търпях и послушно вървах подире му...

Когато казах на Иван, че на картата е показано, че тук има пътека, той отвърна: „Имало é! Но от години е занемарена и клековете са я превзели! Не трябва да се вярва много на картите, защото не се актуализират, а само се препечатват!“

Е-е, хубаво щяхме да се наредим, ако Провидението не се беше намесило и този път!

Преди да се разделим, помолих Иван, да се снимаме с него, а после спонтанно извадих каквото ми беше останало

в раницата – 2 ябълки и пакетче бисквити, и му ги подадох, в знак на благодарност. Впечатли ме начинът, по който ги прие – смирено и естествено, без фалшива скромност, но с достойнство! А като ми подаде ръка – усетих една корава и топла мъжка десница, от допира на която по цялото ми тяло се разли топлина.

Два дни по-късно, когато показвах феноменалните си снимки на моя приятел J., и му разказвах, как на шега сме нарекла нашия спасител – Иван Рилски, той забеляза: „Ама той наистина прилича на Иван Рилски! Погледни! Само брадата му липсва!“

Онемях от учудване! Сляпа ли съм била досега?! Ами как изневиделица се появи пред нас насред пущинака! Ами начинът, по който ходеше, сякаш не стъпваше на земята! Ами смирението и достойнството, което излъчваше аскетичната му фигура!

*O, sancta simplicitas!**

В Евангелието на Лука, гл.24, има една история с двама от учениците на Исус, които отивали за Емаус. Това било в Деня на Възкресението, когато те още не вярвали, че Учителят им е възкръснал:

15. „И както се разговаряха и разсъждаваха помежду си, Сам Исус се приближи и вървеше с тях;

16. но очите им се премрежиха, за да Го не познаят.“

И едва когато Той сяде с тях на трапезата, благославя хляба, преломява го и им подава:

31. „Тогавя тям се отвориха очите, и те Го познаха; ала той стана невидим за тях!“

Колко ли пъти досега Христос, или Неговите Светии и Апостоли са вървяли редом с нас без да ги забележим и колко ли пъти са ни упътвали и помагали – видими или невидими

* O, sancta simplicitas! (лат.) – О, свщена простота! (Ян Хус на кладата)

за нас – без да дочакат дори една-едничка дума в знак на благодарност!

* * *

Мусала – декември'2007

Като че ли вече се превръща в традиция всеки поход до Мусала да започва с много трудности и изпитания... и да завършва с Божието благословение!

Бяхме решили да тръгнем на 20.12, но отложихме с един ден, заради концерт на моите певици. Драго също искаше да присъства на него, но в последния момент ми се обади, че коминът на къщата им се запушил и трябваше да се прави на коминочистач – да се катери по хлъзгавия заснежен покрив и да го отпушва – иначе домочадието му щеше да студува, докато нас ни няма... Аз, от своя страна, се набутах в най-зверските предколедни задръствания в София... и така концертът, който беше час и половина ми взе точно 4 часа време (с отиване и връщане), което иначе отнема не повече от 15 мин.)

По тези причини и двамата трябваше да си стягаме раниците сутринта, преди тръгването, но не това ни забави...

Тръгнахме навреме, но аз бях леко притеснена затова, че още от вечерта ми светеха 2 червени лампички на таблото на колата. Притесненията ми се оказаха основателни. Закъсахме на излизане от Самоков – на 10 км от Боровец, но слава Богу, тъкмо срещу една бензиностанция, където веднага се отзоваха на нашия зов за помощ. Оставихме колата, заедно с ключовете, акумулатора и надлежни инструкции за действие и поехме към планината.

Всичко това, заедно с чакането на микробуса за Боровец, ни забави доста и вместо в 9, тръгнахме да катерим в 11 часа. До х. Мусала всичко беше добре, защото имаше проправена пъртина от машините, които обработват пистите. Оттам нагоре, обаче, ситуацията се усложни и трябваше да използваме снегоходки. Моите бяха сравнително добри, но Драго беше взел под наем едни, които бяха огромни – като за някой великан – и ходенето с тях му костваше сериозни усилия. На няколко пъти краката му се схващаха и спирахме да му ги разтривам, за да може да продължи. По някое време дори се чудехме, дали да не се върнем в хижата, но там беше толкова студено и неуютно, че само от мисълта за нея ме втрисаше. Добрахме се до заслона на Леденото езеро почти по тъмно, с последни сили и решихме да останем да ноцуваме там, а на другия ден сутринта да атакуваме върха. В заслона имаше малка групичка „наши хора“ (братя и сестри от провинцията), както и трима случайни туристи. Имаше калорифер за отопление на общото помещение (не и в спалнята!), но нямаше хижар и съответно нищо топло за пиене, а ние не носехме примус, защото бяхме решили, че ще спим на върха, където има всички удобства. „Нашите хора“ любезно ни предложиха техния примус и ние се възползвахме, за да стопим малко сняг (около половин кофа:-) и да си направим чай... Но да останем два дни и да изхабим газта на приятелите, щеше да бъде меко казано нагло!

Тук трябва да изясня какво ние планинарите разбираме под „удобства“. Нали не си мислите, че на върха има някакъв 5, 4 или 3-звезден хотел с чисти чаршафи и баня към стаята?! Нищо подобно! Най-големият мислим лукс в планината е вътрешна тоалетна (на Леденото езеро няма и външна!) и електрически радиатор в стаята (която обикновено е за 5-6 човека). Важното е, че все пак има течаща вода, макар и не

за пиене. Водата за пиене се качва на гръб, или се топи сняг (през зимата). Спи се със дрехите, затрупан с 3-4 не дотам чисти одеяла и после (като се прибереш) всичко отива в пералнята, защото другата алтернатива е да носиш спален чувал, който заема много място, а през зимата раниците без друго са пълни с дрехи.

И така – перспективата да останем на заслона, макар и за една нощ, ми се струваше направо отчайваща, и затова щом видях, че Драго се посъвзе, аз започнах да му мрънкам, че ако останем тук, няма да оживея до сутринта... И наистина го вярвах! Бях цялата мокра, а ми се струваше немислимо да се преобличам в този студ, камо ли да остана да спя във влажните одеяла и в студената стая с общите нарове! Успокояваше ме мисълта, че времето беше ясно и тихо, имаше почти пълна луна (беше 2 дни преди пълнолуние) и върха се виждаше съвсем ясно, както и коловете и въжето на зимната маркировка. Аз бях забравила (в бързината) да си взема челника, но Драго носеше едно малко фенерче и това го окуражи! Стегнахме отново раниците и тъкмо да тръгваме, една от „случайните“ туристки реши да се присъедини към нас – ей така – „да се разходела до върха и обратно“! Помислих си: „Само някаква откачалка ни липсва сега!“, но нищо не ѝ казах. Видях, че е по-добре екипирана от нас – с челник, котки и щеки – и реших, че може и да се справи! И добре, че не я отрязах, както ми се щеше! Жената се оказа алпинистка, катерила 6-хилядници в Андите, със завидна физическа подготовка, която сам Бог ни прати да ни помогне, а аз за малко да я отрежа с грубата си надменност към нежния пол!

Приятелят ми закъса още преди да стигнем въжето и аз започнах да го убеждавам – да се върна и да оставя раницата му на заслона, а на другия ден по светло да слезем

да я вземем. Като чу какво си говорим, нашата спътничка веднага си предложи услугите – да му изнесе раницата. Аз се възпротивих, защото знам много добре колко тежи една „Драгова раница“, но тя настоя, като каза, че е изнасяла „базов лагер“ на 6 хил. м надморска височина, а това си е бая сериозно!!! Все пак ми се стори несправедливо да ѝ дадем по-тежката раница, затова свалих мойта от гърба си и ѝ я дадох, а аз взех неговата!

„Уауу!“ Бях отвикнала да ходя с такава (безумно тежка!) раница, но уви, не можах да отвикна Драго!

(После, като видях какво е помъкнал в нея, колко излишна храна и ненужни прибори и опаковки, го заплаших, че следващия път – аз ще му стягам раницата!)

С помощта на нашата „спасителка в нощта“ се изкачихме до върха без никакви проблеми. И оттам-нататък потече Божието благословение, което цели два дни не спря да се излива изобилно върху нас!

Единственият турист освен нас, на върха, беше един брат от Нови пазар, който много ни се зарадва и бързо се сприятелихме! Симпатично момче на около 35-40, полицейски инспектор, прегърнал наистина всеотдайно Учението!

Времето беше фантастично – никога досега не сме имали по-прекрасно време при зимни условия! Плюсори температури през деня, пълно безветрие, ясно и слънчево, а нощем – звездно небе и пълна луна! Невероятни изгреви и залези! Неописуема красота!

За останалото нека свидетелстват снимките, които успях да направя и които качих в „мрежата“, но една от тях искам да отбележа специално, защото дни наред беше „снимка на деня“ в сайта. Беше вечерта, на залез, и колкото по-ниско слизаше слънцето – толкова по-дълга ставаше сянката на върха.... Докато накрая, миг преди залеза, остроото връхче на сянката докосна снежната снага на вр. Ботев, който едва-едва

се забелязваше в далечината, като част от мощната верига на Стара планина, която плуваше в розовия здрач на залеза. Беше внушителна гледка – една от най-величествените, които съм виждала.

Това беше „върхът“ на Божието благословение, което се изля щедро върху нас и този път!

* * *

В ледената прегръдка на зимата

На брат ми Лукан

Днес навън е около нулата, а слънцето плахо проблясва иззад мръсносивите облаци, захлупили София, но на мен ми се струва, че Пролетта е дошла! Толкова, меко, приятно и най-вече тихо, е това време, в сравнение с режещия студен въздух и бръснещия леден вятър на Мусала тези дни! Може би това бяха последните издихания на тази зима, а ние случайно се озовахме в нейната безмилостна хватка... Но, наградата, която получихме за куража, си струва стократно нечовешките трудности и изпитания, които понесохме!

Сутринта, преди да тръгнем, влязох за последно в сайта на Планинската спасителна служба, да проверя какво ни очаква, и донякъде се успокоих... Ураганият вятър, който вечерта достигаше 110 км/ч беше стихнал наполовина – само някакви си 55 км/ч! Температурата, обаче, беше – 20, с тенденция да се покачи до – 15! Бррр!

Естествено, не посмях да го кажа на Светлина, защото щеше да се откаже, а само сложих по още един дебел пуловер в раниците...

До Боровец стигнахме безпроблемно, и въпреки че термометърът на колата показваше – 8, като тръгнахме да се катерим, ни се струваше много по-топло, защото беше

ясно и слънчево, а тук долу – и тихо! Мен, обаче, това не можа да ме заблуди, защото още на път за Боровец видях как върховете „пушат“! Това, безспорно, бяха облаци от снежен прах, вдигнати във въздуха от силния вятър...

„Идилията“ продължи докато стигнахме Маркуджиците. Бяхме излезли вече от гората – на открито. Тук имаше само единични клекове, които бяха целите обледенени и застинали в посоката, от която ги е духал вятъра – като декор от Замъка на Снежната Кралица!

Сега вече разбрахме, защо няма скиори и защо не работят съоръженията на ски-пистите, въпреки идеалните (уж!) условия! Да, наистина, пистите бяха обработени перфектно, времето беше кристално ясно и грееше ослепително слънце, но... последната дума имаше вятърът!

Добре поне, че не беше насрещен (както преди седмица на Черни връх), а страничен, изотзад. Така лицата ни бяха що-годе защитени и можехме да виждаме пътя пред себе си. Колкото пъти, обаче, вдигах поглед към върха, неизменно виждах едно и също – Великанът Мусала, целият бял, на фона на яркото, тъмносиньо небе, от който сякаш изригваха гейзери от снежен прах! Величествена, но и страховита гледка!

До третия Маркуджик нямахме никакви проблеми, защото се движехме по обработените писти, но оттам-нататък пътеката беше изцяло затрупана от навалелия нов сняг и трябваше да слагаме снегоходките! (Генералната репетиция на Черни връх, миналата седмица, ни даде безценен урок – ако не бяхме взели снегоходки, просто нямаше да го има това разказче! :-) Но, дори и с тях, пак затъвахме до коленете, и трябваше с Драго непрекъснато да си сменяме водачеството, за да пробиваме пъртината! Вятърът беше навял на места преспи по 2-3 м, а снегът беше пръхкав и „сух“, та като потънеш, едва се изваждаш с помощта на щеките...

Стигнахме х. Мусала, но там нямаше дори хижар, да не говорим за някаква топлинка... Следващата ни цел беше Леденото езеро. Катеренето по Улея (наричат го още Душевадника!) беше неимоверно трудно, но оттам нагоре, снегът беше фирнован и поне снегоходки не бяха нужни, защото това е едно допълнително, и много сериозно натоварване за краката.

Най-трудното, обаче, ни чакаше от Леденото езеро към върха! Температурата беше – 16 (това го разбрахме горе, от дежурния метеоролог), а вятърът създаваше усещане, че е поне – 30! Ръцете ни замръзваха, дори в ръкавиците, и само нечовешките усилия, които полагахме, да се придвижваме крачка по крачка нагоре, ни спасяваха от измръзване. Ръкавиците ни залепваха за леденото въже и благодарение на това не се случи най-лошото – някой да полети в пропастта! Защото въжето е опънато по самия ръб, а на места преспите го бяха засипали и едва се показваше от снега, та трябваше да пълзим на четири крака, за да се придържаме за него!

Светлина вървеше най-напред (грешка!) и в един момент извика: „Мамо-о, тука вече е невъзможно да се мине!“ А аз, вместо да я спра и да мина отпред, ѝ викам: „Давай, давай! Нищо невъзможно няма!“ И „детето“ намери изход! Малко по-късно, обаче, в най-екстремната част на „въжето“, я чух, че изплака: „Не мога повече-е-е!“ и наистина се уплаших. Започнах да се моля, с цялата си душа – Бог да помогне на детето ми, да издържи!

И Той чу молбите ми! Благодаря Ти, Господи!

Светлина беше стигнала края на въжето (оттам до станцията са 50 м), когато видях, че тя отива опасно наляво, където са снежните козирки! Изтръпнах от ужас, но нямаше сили да я настигна, нито глас да викам – устата ми просто беше замръзнала, и само като в някой сън, когато крешиш, но никакъв звук не се чува, виках с все сила:

„Светли, надясно, надясно, надясно!“ Дали ме чу, или Бог чу молитвите ми – не знам, но тя свърна надясно, точно където я насочвах с мисълта си!

Бяхме спасени! (После, като ѝ показах козирките, покрай които мина, не можеше да се начуди на избавлението си!)

Оттам, нататък всичко потече „по мед и масло“! С изключение на това, че станцията беше затрупана догоре и трябваше да влизаме през вратичката на покрива, от която метеоролозите излизат, за да отчитат уредите, всичко беше ОК! Дежурен беше нашият „стар“ познайник Росен – най-младият метеоролог на Мусала! Той така се зарадва, че вижда живи хора, че ни запрегръща! Това беше 15-ият (последен!) ден от неговото дежурство и той беше буквално подивял! За цялото това време, на върха се бяха качили само двама души – пак от нашите – брат Кольо и една сестра!

Росен ни разказа, че предишните три дни били буквално отчайващи! Освен ураганните ветрове – бурен снеговалеж и нулева видимост! А станцията била три дни без ток – т.е. никакво отопление, светлина и пр. И като капак на всичко – замръзнала помпата, която качва вода от Леденото езеро, което вече е пълна катастрофа!

Слава на Бога, токът беше дошъл, и ние имахме възможност да се стоплим, преоблечем и изсушим, и Животът отново потече в нас!

На другия ден Драго си предложи услугите (като техничар!) и заедно с Росен прокопаха пет метра тунел в снега, за да стигнат до помпата и да я размразят! Щом и водата протече – донесе вече „изобилния и пълен Живот“!

За изгревите и залезите няма да разказвам, защото снимките са по-красноречиви от мен!

На третия ден, сутринта, още преди да излезем за изгрева, видяхме, че отдолу пълзят облаци, които се опитват да превземат върха. Миг, след като слънцето изгря, облаци

се втурнаха към него и се опитаха да го задушат! То, обаче, успя да се пребори с тях и тържествуващо възсия на небето! Уви, не за дълго! Докато закусихме и стегнахме раниците за слизане, облаците (непрогледна мъгла!) бяха превзели върха! Помолихме се на светлите същества – да ни пазят и закрилят – и тръгнахме предпазливо надолу.

Този път бях безкомпромисна! Обясних на Светлина, че желязната дисциплина е първото условие за оцеляване и че трябва да върви между нас двамата, без никакво бързане и своеволие! Слизането беше не по-лесно от катеренето, преди два дни, въжето беше замръзнало, наклонът беше почти 80%, а снегът – заледен и хлъзгав! На всичкото отгоре, не се виждаше дори на един метър разстояние (в очите да ти бръкнат – няма да разбереш!) По едно време се изкуших да снимам тази екстремна ситуация (макар, че едва ли нещо щеше да се види!), но един глас ми подсказа да не дърпам опашката на дявола, и аз се отказах!

Слязохме по въжето до Леденото езеро живи и здрави и благодарихме на Бога за великата Му милост! Оттук-нататък всичко беше „като по вода“!

Ратракът се беше качил предния ден до заслона и беше утъпкал хубава, гладка пътека, по която безпроблемно слязохме до хижата.

Тук ме намери по телефона брат ми Лукан, да ми се скара, че съм повела „детето“ в това време по планините – „да ни изядат вълците“ или „да оставим бели кости някъде по чукарите“, като онези, уж опитни алпинисти, за които всеки ден съобщавали, че „мрат по планините“!

Милото ми братленце! Как да му обясня, че планината наистина крие опасности, но тя, все пак, най-много да вземе живота ти, докато опасностите, които крие светът, там долу, са много по-коварни, защото те заплашват не живота на тялото, а живота на душата ти!

„Защото, каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?“

(Ев. на Марка 9:36)

* * *

Волята Божия

Чудя се, каква ли е причината Планината да не ме допуска до себе си напоследък.... Не, че аз съм загубила желание да ходя на планина... Но щом се накая да се кача, дори на Витоша, моментално изникват всевъзможни пречки – спешни задачи, ангажименти, семейни проблеми, дори болести, а най-вече снежни бури, с които тази година баба Марта щедро ни „дарява“!

Преди няколко дни един мощен циклон от североизток, придружен от леден арктически вятър, направо ти пронизваше мозъка и те оставяше без дъх, щом се осмелиш да си подадеш носа навън.

А вчера – първият ден на Пролетта ни донесе поредната снежна буря. Макар този път циклонът да беше от югозапад, температурите са толкова ниски, че това, което трябваше да се излее като дъжд, се изсипа като сняг и затрупа дори София, а да не говорим за планините...

В Братството има традиция да се посреща смяната на сезоните на Мусала, макар че обикновено декември и март „традицията“ я спазваме само 2-3ма „братя“... и моя милост.

Затова от една седмица следях с нарастваща тревога прогнозите, но не се отказахме – бяхме решили, че ще успеем някак да се промушим между двата циклона...

Е, човек предполага, но Бог е, Който разполага и за сетен път се убедих, че не трябва да се опитваш да вървиш против Волята Му!

Бяхме трима – аз, Драго и Кольо Survivor-а, с мойта стара бричка. Кольо ме убеди да минем през Бистрица и Железница, около Витоша, за да сме избегнели задръстванията, а това беше грешка, защото този път е много лош – с остри завои, заледявания и ужасно много дупки. Карах изключително внимателно, още повече, че новият циклон очевидно беше избързал – вече валеше сняг и пътят беше доста опасен.

Тъкмо когато свършиха завоите, аз си отдъхнах с облекчение и натиснах малко повече газта. В същия миг видях пред себе си, на средата на платното огромна дупка, но ако речех да свия рязко, за да я избегна, или да натисна спирачки – със сигурност щяхме да се завъртим на „пистата“ – затова само пуснах газта, стиснах очи и друснах яко в нея. Веднага разбрах, че сме спугали гума и наистина – задната дясна беше вече „на капла“. Докато се суетях да вадя резервната, крик, инструменти и пр., забелязахме, че и предната застрашително спада... Драго се втурна да я помпа, но след 5 мин. тя беше отново на мекица...

Е, на това му се вика късмет – „с един куршум – два заека“ (в една дупка – две гуми!) На тръгване Кольо ме беше попитал имам ли резервна гума и аз отговорих на шега: „Да, но само една!“ Доста неуместна шега, както стана ясно! На всичкото отгоре, болтовете на колелата бяха стегнати толкова яко, че дори моят изпитан метод със скачане върху кръстачката не даде друг резултат, освен че я счупихме.

Другото „предимство“ на този път, според Кольо, беше, че по него почти не минават коли, в което за жалост се убедихме... След няколко неуспешни опита да получим помощ от неколцината „колеги“, които профучаха край нас, се отказахме и седнахме „на топло“ в колата, защото снегът беше мокър и все повече се усилваше.

Драго се обади на зет си, който има същата кола, и човекът каза, че идва по най-бърз начин, но това значеше

поне 40 мин, в които аз взех да замръзвам, а малкото останал ми ентузиазъм да посрещна Пролетта на Мусала – съвсем се изпари....

Дойде Дани (зетят на Драго), извади цял арсенал модерни инструменти, но и те не помогнаха много. Накрая, пак по изпитания метод – скачане с цяла тежест върху лоста – успя да разхлаби болтовете. (Е, да, ама той е 108 кила, а ние и тримата сме около 60!) Сложихме и неговата резервна гума на предното колело и... бяхме готови за тръгване.

За мен това твърдо означаваше „за връщане“, защото (освен всичко друго) приближаваше обяд, а ние имахме поне още час до Боровец. Драго нищо не каза, макар че и той беше видимо „охладен“, но на Кольо и през ум не му беше минала тази „позорна“ мисъл. Като разбра, че няма да ме убеди да продължим, той ми се примоли, да го хвърля поне до Самоков, да си хване маршрутката и после да се върнем по „царския път“, което ми се стори доста разумно и веднага приех.

По пътя обаче, започнаха да ме глождат угризения, как така ще го пуснем да върви сам в такова време и се опитах да го разубедя, но напразно. С половин уста предложих на Драго, ако иска и той да тръгне с него, защото мислех, че се отказва от солидарност с мене, но той заяви, че вече е твърде късно и няма да успеят да стигнат до върха, което си беше факт, но за Кольо подобни аргументи не важат...

И така, ние го оставихме в Самоков и се прибрахме безславно в София....

Първата ми работа беше да си напаля камината, защото бях премръзнала. Огънят бързо ме съживи. Навън снежната вихрушка беше в разгара си, гледах я през прозореца и си мислех за Кольо... На няколко пъти се опитвах да се свържа, но телефонът му беше изключен. Едва късно вечерта успях да му се обадя и разбрах, че се е добрал до заслона на Леденото

езеро, където ще остане да ношува, но нищо повече не ми каза, защото батерията му свършвала, а нямал зарядно... Успокоих се донякъде, поне щеше да преношува на „топло“ (много относително, разбира се!) .

На следващия ден по обяд отново разговарях с него и разбрах, че вече е слязъл и пътува към София.

Слава на Бога! Винаги съм вярвала, че Той е милостив към „лудите глави“!

Не успял да се качи до върха, дори метеоролозите отложили смяната на дежурството, заради обилния нов сняг и силния вятър, което означава, че качването е било абсолютно невъзможно – в противен случай Кольо не би се отказал!

Продължавам да се чудя защо Планината не желае да ме допусне до себе си, но обещавам, че повече няма да се опитвам да вървя против Волята Божия!

* * *

Мусала – август ’2013

Учителя за Мусала

„Някои от вас, които искат да бъдат първи, да вземат първото място, ето какъв опит ще им дам: да отидат вечерно време на Мусала, като минат през Рилската пустиня, през Марица, Бистришката долина и да се върнат назад.(...)“

Ако вие не можете да пребродите отгоре Мусала, какво можете да направите? В древните времена кой какъвто връх преброди, туй е можел да направи в света – всички адепти, всички Учители в миналото все са минали през високите места. (...)

Този път е един от най-добрите пътища, това е окултна долина – там са се вселили все духове на мълчанието и

са изпъдили всички птички. Като влезеш там, усещаш, че всички тия енергии все навътре отиват и ставаш все по-сериозен и по-сериозен – нещо грандиозно! Щом минеш Мусала, и влезеш в Бистришката долина, веднага сърцето ти се отваря, става весело, радостно. От едната страна като минаваш си сериозен, а от другата – весел; тия две състояния са отлични. Природата в тази Рилска пустиня е грандиозна, величествена! Човек трябва да прекара там ден, два, три, за да види какво хубаво място е там за размишление. Учениците трябва да започнат с тия опити, понеже в България вие имате удобства с тези високи места, с тия планини – в Египет и другаде изкуствено са създавали тия неща, а тук Природата наготово ни ги е дала.“

(Из „Трите живота“, ООК, година първа, лекция „Превръщане на енергиите“)

Долината на мълчанието

Въпреки че за последните два месеца три пъти се качвах на Мусала, като прочетох беседата „Превръщане на енергиите“, ми се прииска да тръгна отново, за да мина през „величествената Рилска пустиня“, през долината на Марица – тази „окултна долина, където са се вселили духове на мълчанието и са изпъдили всички птички“...

И не за да „взема първото място“, разбира се, а „за да видя какво хубаво място е там за размишление“ и да се възползвам от „удобствата на тия високи планини, които Природата наготово ни ги е дала.“

Идеята още не беше успяла да се оформи като мисъл в главата ми, когато ми се обади Матей с покана да се присъединя към тяхната групичка за преход от х. Марица до Мусала и после обратно – през Бистришката долина!

Точно като „по поръчка“! Не мислих дори и две секунди, преди да приема с благодарност. И така, на 6 август – Преображение – още в ранни зори потеглихме от хижата нагоре по течението на Марица. Тази долина е оградена отвсякъде с високи върхове и макар че слънцето беше вече изгряло, огряваше само билата на отсрещните чукари, а самата долина беше сумрачна и притихнала, като че ли все още спеше... Наистина не се чуваше никаква птичка, само ромоленето на реката нарушаваше безмълвната тишина. Ние също бяхме притихнали и вървахме в колона по един – в пълно мълчание. Пътеката се виеше нагоре покрай реката, а сянката все повече отстъпваше своята територия, сякаш пълзеше заднешком към нас и търсеше къде да се скрие... И в един миг всички, като по команда, се обърнахме назад – пронизани от първия слънчев лъч – и онемяхме от величествената гледка, която се разкри пред очите ни. Слънцето тъкмо се показваше точно от върха на огромната каменна пирамида в далечината зад нас – като че ли на върха на пирамидата имаше огромен диамант, който разпръскваше животворните си лъчи над цялата долина. Беше наистина грандиозна гледка!

По-късно Матей сподели, че е чел за Египетските пирамиди, че върховете им наистина са били от специални камъни с окултно предназначение, а ето че „тук Природата наготово ни ги е дала“ – и пирамидите и безценните брилянти!

Окрилени от този щедър Божи дар, продължихме пътя си в мълчаливо съзерцание на изумителните красоти, които се разкриваха пред нас. Озарени от първите слънчеви лъчи, безбройните цветя сякаш бяха осветени отвътре, а капчиците роса по листенцата им пречупваха светлината и искряха във всички цветове на дъгата. Благоуханна мащерка разливаше навред своя упоителен аромат.

Колко прекрасни в своите пъстроцветни одежди бяха тези „деца на Ангелите“!

А величествените гледки се редуваха една след друга, като в магически калейдоскоп! Бяхме онемели от възторг и поглъщахме жадно тази сияйна красота, а устните благоговейно шепнеха благодарствени молитви.

Дори животинките в тази долина бяха като омагьосани от „Духовете на мълчанието“... Жабчетата и малки гущерчетата стояха тихо и кротко съвсем близо нас и ни позволяваха да ги снимаме буквално от сантиметри, като че бяха потънали в дълбока медитация...

Наистина какво прекрасно място за размишление и молитва! Всеки се беше вгълбил в себе си и размишляваше в сърцето си, задаваше въпроси и получаваше отговори... Отговорът на всичките мои въпроси беше един, но повече от достатъчен:

„Люби, учи, мълчи, търпи, прощавай, пътя си продължавай и Бога не забравяй!“

Това беше за мен безценният урок, който научих в Долината на мълчанието.

При изворите на Марица

Постепенно природата се преобрази, реката се превърна в множество бистроструйни потоци, борове отстъпиха място на клекове, дори и цветята смениха окраската си – от предимно виолетови и аметистови се смениха с преобладаващо жълти и бели. Навлизахме в долината на Мъдростта и Чистотата.

Смени се и нашето настроение. Вече се чуваха птичи песни, а и ние постепенно излизахме от безмълвното съзерцание и споделяхме помежду си преживяното...

Скоро пред нас се разкри в пълното си великолепие първото от Маричините езера. За разлика от друг път, когато

слизаме към тях от върха и през цялото време са пред очите ни, сега, изкачвайки се към тях, то изскочи пред нас ненадейно и ни омая с красотата и спокойствието си. Беше съвършено гладко и като огромно огледало отразяваше околните върхове, а водите му бяха кристално чисти и прозрачни и всяко камъче на дъното му блестеше от лъчите на слънцето, които се пречупваха на повърхността му.

Марина събу обувките си и сподели, че е чула глас в себе си: „Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, земя е свята!“

Ние последвахме примера ѝ и наистина се почувствахме като Моисей пред горящата къпина – толкова Чистота и Святост имаше на това място!

После поехме по левия бряг на езерото към изворите на Марица и към Олтара. Преминахме край второто езеро, което също беше застинало в тържествен покой и се отправихме нагоре – към Олтара. При извора спряхме, утолихме жаждата си с най-вкусната вода, послушахме неговата песен и му благодарихме за щедростта.

Скоро се изкачихме на полянката под Олтара. Могъщата каменна снага се изправяше величествено пред нас и ни изпълваше с благоговейно преклонение, а полянката край нас беше обсипана с едър и уханен бял равнец, който сякаш искаше да ни каже, че както неговите малки цветчета образуват едно съцветие, така и ние всички сме Едно, и никой не е по-голям от другия, и всички сме равни пред Бога.

Проникнати от това откровение, прекарахме незабравими мигове в молитва и съзерцание пред Олтара, чиито каменни стени са съхранили навеки Духа на Орфическите мистерии. После бавно и със смирение пред грандиозното величие на Твореца заслизахме обратно надолу към първото езеро.

Голгота

Оттук започна нашата Голгота...

Не само че Мусала е най-високия връх у нас (на физически план, както е Голгота в духовен), но и изкачването му от южната страна, и то от Маричините езера си е доста сериозно изпитание, а ние бяхме на крак от десет часа вече. И за да бъде изпитанието още по-трудно, запълзяха мъгли, времето захладня и дори заръмя студен дъждец. Докато стигнем върха, гъсти мъгли превзеха тази Божествена обител.

Истинско Преображение! Не само природата се преобразяваше днес пред нас, но и времето – като че ли минавахме през различни сезони...

Тежкото изкачване изцеди и последните ни сили, бяхме премръзнали и останали без капка вода, но горещия чай, с който ни посрещна дежурният метеоролог ни съживи, а топлата туристическа трапезария ни се стори върха на уюта, който можехме да си представим.

Благословение

Въпреки преумората обаче, не можах да мигна през нощта. Сърцето ми биеше учестено, а мозъкът ми буквално бръмчеше – като някаква радиостанция, която се мъчиш да настроиш на нужната честота и все не успяваш. На два пъти ставах да се разхождам и да гледам звездното небе. Мъглата се беше вдигнала и беше толкова изумително красиво, че дори не чувствах студа. Млечният път, като сребърна бяла пътека, го разполовяваше от север към юг, а от двете му страни се низеха „гирлянди от светли брилянти“, както беше написала една наша приятелка-поетеса.

Толкова по-изненадана, и малко разочарована, бях сутринта, като видях, че отново е паднала непрогледна мъгла.

Метеорологът ми каза, че такова нещо се случва за първи път – над целия Балкански полуостров няма нито едно облаче, с изключение на „шапката“ над Мусала, и то само от Леденото езеро нагоре!

Разбира се отидохме на Молитвената скала и какво беше учудването ни, като видяхме, че не сме сами там. Една групичка братя и сестри от Германия, водени от нашата приятелка Лидия бяха ни изпреварили, макар че се бяха качили от заслونا на Леденото езеро. Започнахме наряда, като се утешавахме с мисълта на Егзюпери, че „най-хубавото е невидимо за очите“ и се опитвахме да видим слънцето с вътрешното си зрение.

Но, както казва Учителя, понякога мъглата идва „да скрие човешкото, за да може да се прояви Божественото“. В момента, когато запяхме 91 псалом, мъглата пред нас порозовя, а на границата между облака и синьото небе се очертаха две мощни криле – точно копие на „крилете“ от Завета на лъчите.

С това небесно знамение Учителя отново ни изяви Своята Любов!

Бяхме безкрайно щастливи, бяхме пребогато възнаградени за успешно взетия изпит.

После направихме упражнението с формули, дадено от Учителя в беседата „За Слава Божия“ (11 юли 1926 г., Мусала)

На юг: „Да се възцари добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света!“

На изток: „Да се възцари Божията правда в света и да изчезне всяка неправда в живота ни!“

На север: „Да се възцари Божията истина в живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни!

На запад: „Да се възцари Божията мъдрост във всичките прояви на живота ни и да изчезне злото от нашия път!“

И пак на изток: „Да царува Господ и да се слави Господ във всичката своя Любов, Мъдрост и Истина!

Да се възцари Господ в своята Любов, Мъдрост и Истина!

И да свършим всичко за Славата Божия на Земята! Амин.

А като тръгнахме да слизаме от Мусала през Бистришката долина, за сетен път се убедихме в истинността на всяка дума, казана от Учителя – наистина сърцата ни сякаш се отвориха, стана ни леко, радостно и весело и песните сами излизаха от устата ни и огласяха долината.

За Слава Божия

„Пък като отидете на другия свят, и там ще отидете на Мусала, само че там ще видите Мусала в друга форма. Главното е, че ние правим тази екскурзия, понеже имаме известни задачи на Земята, които трябва да разрешим. Всяко изкачване на Мусала ни дава един импулс. Ние тук сме на най-горната позиция и никой не може да ни спре. Устремът ни е толкова голям, че отвсякъде можем да вземем тази позиция. Ние сме на такава височина, където черната ложа е безсилна, тя нищо не може да направи, навсякъде ще си пробием път.“

„Сега, вие като прилагате един метод, втори, трети, най-после като се намерите в мъчнотия, ще кажете: Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката светлинка! Като

я почувствате, ще кажете: Господи, да бъде всичко за Твоята Слава! Пък като дойдат мъчности и страдания, пак ще кажете: „Господи, пак да бъде за Твоята Слава! За всичко, което става в живота ви, ще казвате: „За Славата Божия!“ Това ще бъде печалбата ви от Мусала. И ако випитат, какво ви казаха на Мусала, ще кажете: всичко да бъде за Славата Божия! Това е резюмето от всичко онова, което ви говорих на Мусала. Всичко да бъде за Славата Божия!“

Учителя

(„Сила и живот“, VIII серия, беседа „За Слава Божия“)

Галерия братски образи

*„Истински ценните книги и
истински ценните хора си приличат
по това, че трябва да се повдигнеш
на пръсти, за да се докоснеш
до душата им.“*

М. Цветаева

„Неведоми са пътищата Господни“

За първи път в живота си изпитах чувството, че „винаги съм познавала тази душа“ – от мига, в който я видях – и съм безкрайно щастлива, че намерих своята духовна сестра. Още по-щастлива съм от това, че чувствата ни са взаимни:

„Намирам, че с теб си приличаме в страшно много неща, като че ти и аз сме кръвните роднини. Не е ли странно?“

(Мария)

Мария е братовчедка на Светлин (въпреки че не са се виждали от детските си години) и леля на моите деца, а Ана прилича повече на нея, отколкото на мен. На мен това ми убягна на пръв поглед, но не и на нейното професионално набито око.

Мария е художничка. Живее от доста години в Австралия със семейството си, а презентацията ѝ (която сваляхме от сайта в Интернет) е наистина респектираща!

Още преди да се запозная с нея, бях много впечатлена от диплянката на галерията с нейния цикъл „Музикални предложения“ – изключително интересни импресии върху класически произведения, в които според мен много точно е уловен както духа на творбата, така и собственото ѝ усещане и преживяване на музиката.

Не съм виждала на живо нито една от картините ѝ (все още), но и нито една от тези, които съм видяла в Интернет, не ме е оставила равнодушна или безучастна. Не всички, разбира се, ми харесват еднакво, но от някои съм направо очарована – имам чувството, че мога да ги гледам с часове и да откривам нови, интересни неща в тях – все едно че решавам картинен ребус; нещо като закодирана в образи приказка, която трябва да дешифрираш, за да стигнеш до посланието ѝ.

Наскоро с голям успех мина поредната ѝ изложба в Сидни. Имах удоволствието да се запозная с някои от платната и бях като омагьосана от нейната невероятно музикална живопис!

Срещата ми с нея е едно от най-важните събития в живота ми напоследък. Имам чувството, че душите ни се «познаха» от първата минута, въпреки (а може би именно поради това!) че бях в едно от онези особени състояния на духа, когато усещам как целият ми (измислен от мене и тъкмо затова болезнено реален) свят се сгромолясва върху ми и ме затрупва с отломките на моите «архитектурни шедьоври» – въздушните замъци на поредната ми нещастна любов... Така и не се научих в този живот да изграждам мостове между реалността и собствените ми представи за нея, та макар и само за евакуация в случай на природно бедствие.

Но, както тя ми писа, цитирайки нашия любим Учител: «Ако тези, които са те обичали, престанат да те обичат – Бог ти праща други, които да те обичат.»

Не се съмнявам, че именно Бог я изпрати при мен, точно когато имах най-голяма нужда от близък човек, с когото да обсъждам не само работите си, но и да споделям всичко, което ме вълнува. И съм ѝ безкрайно благодарна за любовта, която ми засвидетелства във всяко свое писмо.

Само след двучасово познанство и разговор бях сигурна, че то ще прерасне в искрено и близко приятелство, независимо от разстоянието, което ни разделя. Причината беше, че дори за това кратко време аз усетих, че тя е единственият човек, у когото срещам разбиране по един жизнено важен за мене въпрос. Почти всички около мен (говоря за хората, на които държа и които ме обичат) смятат отношението ми към живота за егоцентрично, ексцентрично и безотговорно, но аз не се обиждам, не им се сърдя – приемам го като комплимент. Въобще идеите и възгледите ми за живота не се радват на особена популярност, а една от темите, по които срещам

най-малко разбиране (вкл. и от най-близките ми хора) е съзнателният ми отказ да печеля пари. Работя, защото ми е приятно и само това, което ми е приятно. Никога не съм имала особен стремеж, а още по-малко пък талант да печеля пари и не смятам тепърва да се уча на това. И това не е някаква аристократична поза. Този отказ е плод на дълбокото ми убеждение, че когато човек е осигурил най-необходимото за живота си, целта му вече трябва да бъде освобождаване от излишния труд, който връзва ръцете му и изядва времето, необходимо за него самия и за близките му.

Общуването помежду ни и нейните разсъждения провокират мисленето ми в една по-различна посока, предизвикват ме да преосмисля отношението си по много въпроси. Без въобще да съм споделяла с нея (в общоприетия смисъл) проблемите си, на практика тя ми помогна да преодолее по-бързо кризата, в която бях изпаднала и да намеря най-правилния изход от нея.

Освен художник Мария се оказа и не по-малко талантива поетеса, а също и много добър и проникновен читател. За разлика от повечето ми приятели и близки, които гледат на литературните ми занимания като на „игрички за забавление на скучаеща интелектуалка“, тя оценява именно идеите в моите неща, а с точните си забележки ми помага да се ориентирам по-добре в търсенето на външната им форма. Признанието ѝ на моето чувство за хумор е един от най-щедрите комплименти, които съм получавала. Стойността му за мен е огромна, защото почти половин живот живях с два, внушени ми отвън, мисловни стереотипа, които едва сега осъзнавам какво са ми причинили – единият е, че нямам чувство за хумор, а другият – че съм просто „музикален инвалид“...

Тя ме спечели с това, че е 100% искрена в оценките си, макар от деликатност да премълчава някои от тях – за поетичните ми опити напр., но аз не си правя илюзии по отношение на тях и ако се осмелявам да ги предложа на вниманието ѝ, то е заради спонтанността на чувството в тях и с ясното съзнание за несъвършенството на формата.

Улавям се, че с нетърпение очаквам отзивите ѝ за моите опити – като някое малко дете, което е любопитно да види реакцията и да чуе едно авторитетно мнение за това, което е направило, макар и понякога да знае, че е сбъркало, но че ще му простят и затова не се страхува да си признае.

За мен Мария е наистина Авторитет и причината за това е, че виждам у нея не само истинска Вяра, но и една твърдост на убежденията, която на мен все още ми липсва. Макар да „си приличаме в страшно много неща“, тя е направо *hard-liner*^{*}, а аз все пак съм друг тип, на който „нищо човешко не му е чуждо“ и най-вече грешките. Аз съм човек, който се учи само и единствено от собствените си грешки, въпреки всичките „умни“ книги, които съм изчала. Затова не се страхувам да ги правя, нито пък да ги признавам (поне пред себе си!). Това може би не е най-прекият, нито най-правилният път, но се утешавам с един цитат, който смятам че и тя ще приеме: „Човек стига до Бога по различни пътища, но по какъвто и път да се приближава към Него, на този път Той го приветства, защото всички пътища Му принадлежат“.

Едно от нещата, които най-много ме заинтригуваха у нея е, че след като едва от няколко години е последователка на Учението на Бялото Братство (пнякога трябва да отидеш на другия край на света, за да намериш корените си!) е успяла да превърне това учение не само в свое верую, но и в начин на живот на цялото си семейство, нещо с което аз далеч не

* *hard-liner* (англ.) – твърдолинеен, безкомпромисен човек

мога да се похваля, макар да изучавам Словото на Учителя вече доста години.

Причината е, че въпреки интересът ми към различните религии и афинитетът ми към тяхното съпоставяне, доскоро аз гледах на тях най-вече като на философски школи, които формират един „морален кодекс“, който напълно изповядвам. Същевременно оставах твърде далеч от всякакви религиозни практики, да не говорим за принадлежност към определена религиозна общност, защото смятам, че Вярата и религиозното чувство са дълбоко лични (интимни), а не колективни взаимоотношения с Бога, а пътищата към Него са толкова, колкото са и хората по света. Това мое отношение към Учението според нея е причина за дисхармония в някои от моите есета. Да, аз съм съгласна, че „това Учение е свещено“, съгласна съм, че трябва да правим разлика между човешка и Божествена мъдрост, но не съм съгласна, че Учението не е философско учение, защото Философия означава Любов към Мъдростта и всички велики философи на човечеството повече или по-малко се докосват до Божествената Мъдрост. Тя е изворът, от който черпят всички гениални творци, а онези, които я отричат, неизбежно изпадат в противоречие със самите себе си.

Като истински, добронамерен критик, в едно от писмата си Мария коментира моето „импулсивно и искрено, но много опасно жонглиране едновременно със свещени идеи и ежедневни мисли и случки.“ Цитира ми Учителя, Който казва, че „опитът да примирим старото с новото в нашия живот (човешкото с Божественото) е много погрешно отношение“ и Иисус, Който учи, че „не се слага ново вино в стари мехове, защото меховете ще се спукат и виното ще изтече и ще се похаби, затова ново вино трябва да се слага в нови мехове“.

Напълно съм съгласна, че Учението на Бялото братство „не е просто философия, нито само религия – то е Божието Слово, което носи Светлина и Любов за човека“. Възхитена съм от нейното отношение към Словото като към нещо, чийто въздух можеш да дишаш, в което можеш да живееш; като животворяща сила, чиито вибрации и енергия те повдигат и ти открехват вратата към Божествения свят.

Наистина, както казва тя: „**То е**, което говори на човечеството през всички векове, **То е**, което говори на умовете и сърцата на хората, но малцина са тези, които могат да го разберат. Да се научим да си служим с него, е все едно да се родим повторно. **То** слага отпечатък върху всяко наше духовно движение, в самата същина на душата ни.“

То е „кариерата, от която всеки може да извлече камък за своята скулптура“, защото всеки от нас е „ваятел на собствената си душа“. (*М. Цветаева*)

Това ме навежда на мисълта, че Мария е и единственият човек, който оцени по достойнство „Демонът“ на *М. Цветаева*. Почти всички (всъщност трима–четирима души), на които показах превода си на тази новела, не можах да разберат моето пристрастие към нея и какво точно в тези „инфантни фантазии“ е привлякло вниманието ми. Тя не само че успя да усети това, с което „Демонът“ грабна душата ми, но дори го формулира по-точно и от мен. Ето част от писмото ѝ:

«... Предполагам, че Цветаева ти допада така силно, защото ти намираш себе си в нея, или казано на поетичен език – вие сте сродни души. Прости ми, ако греша, но това чувство беше толкова натрапчиво в мен, докато четях, че реших – не може да бъде иначе. (*Не греших, сестричке!*)

Сега за самата новела – ще ти напиша какво почувствах.

Аз виждам Демона на Цветаева не като демон, а като

Бог, който по един *extraordinary** начин разкрива Себе Си в душата на малкото момиченце. Да, този Демон е всъщност Любовта. А нали Бог е Любов!

Това е една чудесна формула за решаване на загадката, защото през цялото време докато човек чете историята на малката Муся, се пита: «Е, добре, прекрасно, но защо демон?» Прилича на зашифрована гатанка или по-скоро на кодиран текст. Истината е някъде навътре, зад буквите и думите, безгласна и в същото време достатъчно ясна, за да бъде чута – като предчувствие, нали? И, разбира се, тя се открива само пред едно дете или както Исус е казал, “на простите по душа“. Тя не принадлежи на поповете или на Църквата, с нея никой не може да си умие мръсните ръце.

И така, постепенно странната фигура на Мусиния Демон придобива едни други измерения, един напълно различен смисъл. Всички «отрицателни» характеристики се припокриват някак с «добри» такива. А бидейки «скрит», държан в абсолютна тайна, Той заема мястото, което сме свикнали да отреждаме на Бога в душата си. И то Е! Неведоми са пътищата Господни...»

Наистина са неведоми, но аз съм Му безкрайно благодарна, затова че пресече моя път с този на моята сестра.

* * *

Най-малкият Божи служител

Преди няколко години, през март, когато бяхме на Мусала, за да посрещнем Пролетта, имаше там, на заслона на Леденото езеро, една сестра, която на пръв поглед – не знам защо – определих като невзрачна! Мъничка, „кръгличка“, с очи като две лъскави маслинки – дори се учудих как изобщо

* *extraordinary* (англ.) – необикновен

се е качила до там – толкова антитуристически вид имаше. Но още повече се удивих като разбрах, че е тръгнала от Боровец сама, макар че там бяха брат ѝ и снаха ѝ, но те се бяха качили със ски. А тя „просто се помолила на Бога, да ѝ изпрати някой брат или сестра за другар по пътя“ и тозчас една сестра се отзовала на молитвата ѝ. Брат ѝ се оказа добър китарист, снаха ѝ пианистка, и цяла вечер пяхме песни на Учителя, а накрая той изпя една песен по келтска мелодия и по стихове на Калинка (така се казваше „невзрачната сестра“), която много ме впечатли, най-вече с абсолютния унисон между музика и текст. Все едно че музиката беше написана тъкмо за тези стихове. Проліча и нежното отношение и обич на изпълнителя към сестра му!

На другата сутрин, когато се върнахме от върха и вече стягахме раниците за слизане, тя се приближи до мене, попита ме за името ми и след малко се върна с една малка книжка със заглавие „*БЛАГОВЕСТИЕ*“ и с посвещение: „На Петра – с обич, за вдъхновение и кураж в Пътя!“.

Бях приятно изненадана и се заговорих с нея. Разбрах, че живее с болните си родители – мъжът ѝ я напуснал, децата пораснали, работи като касиерка и определя себе си като „най-малкият Божии служител“ – това било определението на Учителя за калинките!

Разказа ми една своя духовна опитност – как веднъж се опитала да замени думата „БОГ“ в стихотворението, което ѝ нашепвал Духа, и в този миг едно кълбо от сияйна бяла светлина излязло сякаш от гърдите ѝ, застанало на масата пред нея и не мръднало оттам, докато не зачеркнала „по-универсалната“ думичка и не върнала думата „БОГ“!

И така – аз благодарих за книжката и я прибрах в един джоб на раницата, но бях забравила да я извадя като се прибрах и едва няколко дни по-късно се сетих за нея. Отворих я и не можах да се откъсна, докато не я прочетох. Бях толкова

впечатлена, че трябваше непременно да го споделя с Мария. И понеже поезия не може да се преразказва, преписах няколко от нейните стихотворения и ѝ ги пратих. Тя също ги хареса много и ме помоли да се свържа с поетесата и да „изпрося“ една книжка и за нея. Имах единствено телефона на Калинка (записан на самата книжка), но той се оказа „временно изключен“ – дни наред безуспешно се опитвах да свържа и като дойде време да изпращам колетчето до Австралия, сложих вътре моята книжка с надежда, че аз все някога ще я видя Калинка и ще си измоля друга...

Какво беше удивлението ми, когато седмица по-късно ми се обади самата Калинка! Когато попитах как ме е открила, тя отговори: „Ами през Австралия!“

Щях да падна! – Мария не само беше успяла да се свърже и да разговаря с нея, но беше открила, че тя е автор на текста на две от най-хубавите мелодии на Учителя – „В радостта на деня“ и „Озарение“.

И тук трябва да вмъкна една друга, не по-малко странна история:

Миналата година, за рождения ми ден, моите приятели от Южния парк ме поздравиха с една песен, която много, много ми хареса. Оказа се, че тя е любима на цялата група и се нарича „Озарение“. Научих я и когато наближи рождения ден на моята „сестричка“ я записахме (на видео) като поздрав за нея от „братята и сестрите“ от Южен парк. Мария беше толкова очарована от тази песен, че направи картина по нея, която стана мото на нейната изложба в Сидни през есента. Преведе и текста на песента на английски, включи го в поканата за изложбата, а на самото откриване дори беше изпяла песента пред своите гости!

И ето че сега, половин година по-късно, и самата авторка на песента влезе в нейния дом чрез своята книжка, а чрез Мария и в моя – но вече съвсем реално! Случват се и такива работи!

Толкова естествено премина срещата ни, без никакви формалности, и макар че почти нищо не успяхме да си кажем, и двете почувствахме (сигурна съм в това!), че тя ще прерасне в най-близко приятелство. Чувствах се горе-долу като след срещата ми с Мария – имах усещането, че съм придобила нещо много ценно в живота си; или по-скоро, че съм си възвърнала нещо изгубено, което ми е липсвало...

Нищо особено нямаше в разговора ни, но ще цитирам само една нейна мисъл, в отговор на моето съчувствие за тежкия жребий, който ѝ се е паднал – да се грижи за болните си родители (баща ѝ е инвалид, а майка ѝ – със счупен крак в момента):

„О не, миличка, ти не можеш да си представиш, какво БЛАГОСЛОВЕНИЕ е това за мен!“ И тя наистина го чувства като благословение – това си личеше от любовта и нежността, с които говореше за тях!

Уговорихме се да я заведа някоя събота в парка да играем заедно Паневритмия и да я запозная с моите приятели. Разбрахме се да мина да я взема с колата, и каква беше изненадата ми когато тя ме посрещна (в 7 сутринта!) с една току-що опечена погача – за мен и за моите приятели!

Това е най-вкусният хляб, който съм яла през живота си – без всяко преувеличение! Да не говорим, че беше истинско произведение на изкуството – с 12 пиленца, накацали околоръст (символизиращи 12-те апостола) и Слънцето (Христос) в средата, от което излизаха лъчи! Не знам какви бяха другите му съставки, но основната беше ЛЮБОВ! Безграничната Божия Любов, проявена чрез един „малък Божи служител“!

А ето и нещо изумително, което ми се случи, наскоро след като се сближихме с Калинка и тя не познаваше още никой от моето семейство. Един следобед тя внезапно ми се обажда и ми казва: „Петра, няма да ми повярваш, но аз почувствах душата на твоя мъж!“ (!?!)

Наистина не повярвах, но казах: „Да, бе! Той наистина е „душичка“!

А Калинка ми вика: „Каква ти душичка! Та той има велика душа! Повярвай ми!“

„Е, добре..., щом казваш...“ – и толкова...

В това време Светлин беше командировка в провинцията, и както обикновено, преди да замине, ме помоли да му дам нещо за четене. И аз, наред с Учителя и Щайнер, му бях дала и стихосбирката на Калинка, но въобще не направих никаква връзка между тези неща. А вечерта той се връща у дома и едва ли не от вратата ми вика:

„Няма да повярваш какво ми се случи. Нямах никакво време за четене и едва на връщане в автобуса посегнах към книгите и взех книжката на Калинка (като най-тънка). И съм плакал със сълзи – на всяка страница! Можеш ли да си представиш какво предизвикаха у мен тези простички стихотворения!“

Останах като гръмната, не можех да реагирам, само попитах: „По кое време беше това?“

Естествено, точно по същото време, по което ми се обади Калинка. Просто душите им бяха направили връзка в друго измерение!

Появата на тази сестра в живота ми е наистина БЛАГОВЕСТИЕ за мен! Благодаря на Бога, че ми изпрати този „жив пример“ за търпение и смирение и ми показва, че Той се проявява НЕ непременно чрез най-надарените с лични (интелектуални) качества души...

Сега вече знам защо първото ми впечатление от нея беше такова... Защото външният вид понякога лъже... Но само такива като мен, които гледат първо с външните си очи!

Калинка е, може би, наистина „най-малкият Божи служител“, но в сравнение с нея аз не бих дръзнала да се нарека дори „кандидат-Божи служител“.

Затова от все сърце благодаря на Бога, че ми изпраща такива души – да ме учат и да ме повдигат!

* * *

Лазарина

Лазарина е поредното доказателство затова, че външният вид често лъже такива като мен, на които вътрешните очи не са още докрай отворени!

Наистина много интересен човек – страшно приказлива – не спира да бърбори и да се кикоти (на висок глас!) и създава впечатление (у „ливади“ като мене, естествено! :-)) на малко „вятърничава“, а всъщност чете и се занимава много сериозно с какво ли не, вкл. и с астрология, а животът ѝ съвсем не е толкова розов, както би могъл да си помисли човек като я гледа / слуша.

Като си помисля, че повече от година играехме заедно Паневритмия, без изобщо да предполагам необикновените ѝ способности... Защото тя изобщо не ги демонстрира! Е, в групата се говори, че е „на ти“ с енергиите – лекувала чрез Универсална енергия и Рейки и че владее дистанционното енергийно въздействие. Разказвах, че миналата година, като бяхме на Езерата, помогнала на детето на една сестра в София, което си било разрязало крака и развило тежка инфекция. Но аз пропусках всичко това покрай ушите си, и като Тома Неверни трябваше „да пипна с пръст“, за да повярвам.

За първи път се убедих в необикновените ѝ дарби преди около година... Бях тръгнала към Консерваторията, за да подкрепя (с присъствието си) Дара за участието ѝ в един Академичен конкурс и я срещнах на спирката. Като ѝ казах къде отивам, тя само си затвори очите за миг, а после се усмихна и рече: „Виждам я! Сияеща от радост, с бяла рокля – първа награда!“ Аз само се засмях, но по-късно разбрах, че тя

наистина я е „видяла“! Дара наистина спечели първа награда и наистина беше с бяла рокля на концерта на лауреатите – точно това беше видяла наш'та Лазарина!

Накоро след това тя отново ме изненада с необикновените си способности. Сутринта, като отивах на Паневритмия – термометърът на входа на парка показваше 3 градуса, на поляната имаше слана, а аз бях тръгнала „като на лето“ (с презумпцията, че все пак е май!). На поляната имаше едва 4-5 човека и аз бях готова да се върна, още повече, че и Драго го нямаше (моят партньор), а аз се притеснявам като играя с друг – заради ледените си ръце – имам чувството, че на хората им е неприятно да се докосват до мене.

Лазарина като че ми прочете мислите и ми каза: „Ела миличко, да ти стопля ръчичките! Не се притеснявай – с мен ще играеш!“ Човек би си помислил, че фантазирам като кажа какво изпитвах докато играхме, но аз съвсем осезателно усещах как от страната, от която беше тя, ме обливаше през цялото време топлина, а когато се хвашахме за ръце – дори моите мъртвешки студени ръце се съживяваха от енергията, която преминаваше през тях. Като я попитах „как го прави?“ тя отговори: „Аз нищо не правя, аз съм само проводник!“

И още един случай напоследък, който окончателно ме убеди в силата на енергетичното ѝ въздействие. Изпълнявахме една, уж благотворителна „мисия“, която се оказа доста тежко изпитание за моите нерви / търпение. Бях принудена повече от два часа да слушам излиянията на един страдащ от тежка форма на логорея, самовлюбен горделивец и опияняващ се от собственото си многословие, „дървен философ“, който ако би приложил на практика и 1/10 от това, което е назубрил от Словото, щеше да е вече при ангелите, а не в сегашното си окаяно битие...

На връщане, в колата, аз се оплаках, че ми е дошло твърде много и че не бих издържала и едно денонощие съжителство

с такъв човек... Главата ме цепеше неудържимо, от къщи припираха непрекъснато на мобилния ми телефон – с една дума чувствах се ужасно!

Лазарина не реагира на оплакването ми, а продължи да си бърбори. (И тя страда от лека логорея , но аз лично с удоволствие я слушам, защото нейното бърборене е музика за ухото ми :-). Не съм усетила кога е преминало адското ми главоболие, но в момента, в който стигнахме пред нас (с нея сме съседни), тя пак се ухили до ушите и ми рече: „Мина ти главичката, нали миличко!“ Тя не само си беше свършила работата, докато дърдореше неспирно, но беше проверила резултата и нямаше никакво съмнение в него!

Този път не я попитах: „Как го правиш?“, защото вече знаех отговора, но си помислих с благородна завист, че бих искала и аз да стана „проводник“ и да нося благословение на хората, които се докосват до мен.

* * *

Нашата Лазарина продължава да ме изумява, но вече не само мен, а и всички около мен!

Ана, на която разказах тези неща, още докато беше в Бремен, много държеше да се запознае с нея и щом се върна, я взех с мен една неделя на Симеоново, където играем Паневритмия, за да ги запозная. Ана беше в едно особено сметение на духа, което „локаторите“ на Лазарина незабавно регистрираха и тя е решила да ѝ помогне по своя си начин. Ана седеше отстрани и ни гледаше, докато играехме... Всъщност имаше намерение да следи музиката на Паневритмията, но скоро забелязах, че захвърли нотите и се разплака неудържимо... И така – до края на Паневритмията! Аз много се притесних и след като свършихме, попитах Лазарина какво става, а тя ме успокои, че всичко е наред;

че нейното въздействие понякога има и подобен ефект и че това действа освобождаващо! Тръгнахме (цялата група) към Ел Шадай, но Ана настояваше да вървим сами, най-отпред, и до горе въобще не си говорихме – аз виждах състоянието ѝ и не настоявах... Поседяхме мълчаливо на скалите над Ел Шадай, които сами по себе си имат магическо въздействие и едва на тръгване забелязах как лицето на Ана просветна, как се развесели и започна да се включва в общия разговор, а докато стигнахме до колата, вече бяха първи приятелки с „моята“ Лазаринка!

Очевидно тя е споделила тази опитност с най-големия скептик у дома (Дара), защото няколко дни по-късно, когато се „тръшна на легло“ с гнойна ангина, тя самата ми приплака: „Мамо, моля те, обади се на Лазаринка – да ми прати малко енергия, за да се оправя, че утре имам концерт!“

С известно притеснение вдигнах телефона и ѝ обясних за какво става въпрос, а тя ме успокои, че веднага ще се заеме със случая. „Смятай, че вече е оздравяла!“- каза ми тя, но аз не посмях да го кажа на Дара, която лежеше с висока температура, гнойни сливици и силни болки в гърлото.

Само след 15-ина минути, обаче, Дара видимо живна, учуди се, че болката почти е изчезнала, а след някое време пожела и да яде! На сутринта каза, че е много по-добре, а аз поисках да ѝ видя гърлото..., за да се уверя, че от гнойните налепи не беше останала и следа!

Когато преди няколко месеца разказах на Дара как Лазарина ѝ е предсказала I-та награда на конкурса, тя се „скъса“ да се смее и да ми се подиграва, че вярвам на такива неща, а сега сама беше готова да повярва във всякакви чудеса, щом ставаше дума за Лазарина! Само седмица по-късно се наложи да ѝ извадят поредния мъдрец, при това с операция, от която се върна цялата подута и с ужасни болки. Този път въобще нямаше колебания какво болкоуспокояващо

да вземе, а направо ми „заповяда“ да се обадя на Лазарина и да ѝ обясня проблема. След като се осведоми най-подробно какво е положението, Лазарина каза „да бъде спокойна“ и Дара така се успокои, че само след 5 минути заспа дълбоко и спа непробудно до следващата сутрин. А когато след няколко дни отиде да ѝ махнат конците, самият зъболекар се беше учудил колко бързо е заздравяла раната.

Името Лазарина не само, че вече се произнася с огромен респект у дома, но е станало синоним за „спешна помощ“, а всички единодушно я обявиха за нашия семеен „личен лекар“!

* * *

Връщам се от Рила, преизпълнена с впечатления, емоции и опитности... и запленена от поредната си любов – Лазарина!

Тя е нашият земен ангел-пазител и лечител! Не знам как бих могла да ѝ засвидетелствам своята обич, благодарност и признателност си за всичко, което правеше за нас през тези 10 дни; за несломимия дух, с който повдигаше и ободряваше всяка отпаднала душа; за лъчезарната усмивка, която не слизаше от лицето ѝ; за енергията и любовта, която щедро разливаше върху всички; която струеше като планински поток – от очите ѝ, от лицето ѝ, от вълшебните ѝ ръце, които понякога изпитвах непреодолимо желание да се наведе и да целуна! Уви, можах да ѝ се отблагодаря само с най-дребното нещо – да ѝ понося раницата от време-навреме, което за мен беше не по-малка чест от тази – да нося цигулката на Йоанна, която всяка сутрин караше сърцето ми да пее на Молитвения връх! Да можех, бих я носила на ръце (както казва Калинка) и бих я пазила като най-голяма скъпоценност, защото чрез нея всички ние приемаме Божието благословение; защото

чрез нея „моите хора“ повярваха в „чудеса“ и във всичко, на което доскоро снизходително се присмиваха... Вярно е, че „никой не е пророк в собственото си село / семейство“ (за жалост дори и Лазрина не е!), но в моето – тя определено бе „пророкът“, който възвести Божиата Любов и милост и който стана проводник на Божието благословение и благодат! Слава на Бога!

Ще опиша само един, от многобройните ѝ лечителски „подвизи“ на Езерата през тези дни.

Това се случи още първия ден – на качване към хижата. Току-що се бяхме изкачили (за втори път!) с тежките раници от новата хижа, когато забелязах, че Лазрина отново е „в действие“. Една възрастна сестра си беше изкълчила много лошо крака – буквално на метри преди хижата – трепереше и плачеше от болка и отчаяние, че трябва да се връща обратно, за да се лекува. Но, Бог прояви Своята милост и ѝ изпрати Лазрина! Тя най-напред успокои треперещата жена, вдъхна ѝ кураж и вяра, че всичко ще бъде наред, ако се остави в нейните ръце. Дали успя да ѝ го внуши със спокойния си, лъчезарен и уверен вид или просто сработи правилото: „Удавник за сламка се хваща“ – не знам, но жената се успокои и се предаде в нейните ръце, в буквалния смисъл на думата. После разказваше на всички как „под вълшебните ръчички на Лазрина жестоката болка бавно започнала да отстъпва и как приятна топлина се разляла по целия крак“, а когато накрая Лазрина свали шалчето от врата си и превърза болното място, жената се разхлипа неудържимо и през сълзи говореше, че не е вярвала, че съществуват още такива хора!

През цялото време докато бяхме на Езерата, тази жена непрекъснато „преследваше“ своята „спасителка“, за да ѝ се отблагодари с каквото може, а Лазрина хем се радваше, хем се чувстваше неудобно от прекаленото внимание и признателност.

Наскоро след Рила тя ми сподели една сутрин, като отивахме на Паневритмия, че досега винаги се е замисляла „има ли право да се радва толкова на успехите си в лечението и на благодарността на своите пациенти и не е ли това проява на тщеславие“, но вчера прочела нещо, което много я успокоило, че „когато човек работи за Божията Слава, наградата, която остава за него е радостта“! “

„И сега вече мога да се радвам с чисто сърце и без всякакви угризения!“ – засмя се накрая тя!

* * *

Кольо Survivor-a*

Наскоро чух една крилата фраза, която се носи из Братството:

“Има братя, които първо са мъже, а после братя; има други, които първо са братя, а после мъже, но има един, който е само „брат“ – Кольо!“

Почти съм убедена, че неин автор е самият Кольо – за да се дистанцира по този начин от „вниманието“ на някои понапористи сестри, които очевидно са първо – жени, а после – сестри! ☺

Защото Кольо е наистина привлекателен мъж, макар и малко особен... На средна, но по-скоро неопределена възраст – някъде между 30 и 50. Но именно това, че е „особен“, предизвиква интереса ми към него, защото от малка си падам по особняците – и в литературата, и в живота...

Нарекох го Кольо Сървайвъра още преди да го познавам лично, защото за неговата способност да „оцелява“ се носеха легенди в Братството, на които аз искрено се възхищавах!

* *survivor* (англ.) – оцелял (в трудни условия)

Макар след като го опознах да си мисля, че повече би му подходило Кольо-Единака...

Първата ми среща с него беше на Рила. Беше предпоследния ден от първата ми лятна школа на Езерата. Бяхме тръгнали, с моите приятели, през Харамията, с идеята да се качим на билото по „асансьорчето“ (както го наричат в лагера :-)) и оттам да слезем последователно през всичките езера. На качване, докато с Драго изчаквахме групата, ни застигнаха трима братя, за чиито планинарски подвизи слушах от първия ден и си мечтаех да премерим сили в едно „мъжко походче“. Единият беше Кольо, вторият – бургазлия, а третият – варненец. Драго ги познаваше и те му предложиха да се присъедини към тях – отиваха към х. Ив. Вазов, а оттам – към Калините (*Яко походче!:-)*)

Драго с прискърбие отказа, заради ангажмента, който бяхме поели към другите, но аз веднага се съблазних от идеята. Прецених, че трудното (за групата) е само качването до билото, а после можем да ги оставим сами и затова небрежно попитах: „А жени, приемате ли?“

Кольо ме изгледа преценяващо отгоре до долу и изглежда реши, че рискът си струва, защото отговори: „Ама, разбира се!“ Аз благодарих учтиво и му рекох: „Добре тогава, вие вървете, а ние с Драго ще се качим с нашите хора до Раздела и ще ви стигнем!“ Това вероятно му прозвуча като нечувана наглост, но той благовъзпитано премълча.

Докаато групата се качи на билото, загубихме около половин час, затова след като оставихме сестрите, с б'ат Драго хукнахме да гоним тримата юнаци – направо, без пътека, при което се захихме в едни камънаци, слизането по които ни „разказа играта“, а гуменките на Драго сдадоха окончателно и той трябваше да продължи бос!

(Драго е над 60, но не ми отстъпва в ходенето ни най-малко, освен когато е бос по острите камъни... :-))

Аз, обаче, твърдо бях решила да ги настигна преди „Ив. Вазов“ и няхах търпение да го чакам... Успях, настигнах ги още по средата на пътя, за тяхна огромна изненада, която не успяха да прикрият. Тогава Кольо, който негласно беше признат за водач, явно реши да ми покаже какво значи „мъжко ходене“ и в следващите 3 часа нито веднъж не каза думата „почивка“ – докато не изкатерихме първия от Калините. Стиснах зъби и издържах, макар раницата ми да беше по-тежка от тези на мъжете, защото бях понесла и част от багажа на сестрите, които оставихме на Раздела.

Тук, под върха, най-после направихме голяма почивка, обядвахме, а към края на обяда резервите към мен се стопиха окончателно и вече бяхме приятели. От братята научих един хубав ритуал – на всеки връх отправяхме благодарност към „светлите същества – пазители на тези свещени места“; прочитяхме Добрата молитва, наредени в кръг, а после всеки казваше по една формула.

Като тръгнахме надолу някой предложи „дамата“ да води, защото „жените имали по-добра интуиция за пътеките“ и аз наистина скоро намерих една пътека, маркирана с купчинки камъни. Спокойна, че съм изпълнила задачата си, реших „да си го върна“ за изкачването и хукнах надолу с такова темпо, че само Кольо успя да ме догони малко преди хижата. Другите дойдоха след 15 мин., а Митко бургазлията ми вика: „Сестро, утре май ще трябва да си търсиш друга компания за ходене – ние нещо не сме ти от категорията!“

Истинският герой на похода, обаче, беше б’ат Драго, който почти през цялото време вървеше бос, без да изостава от темпото на групата! Но и другите момчетата си ги биваше! Целият поход ни отне седем часа, ама наистина юнашко ходене!

Оттогава рядко ми се е случвало да ходя с Кольо, въпреки че често се срещаме (и разминаваме :-) по планината. Иначе наистина бих се радвала, въпреки явната му склонност

към екстремизъм, любовта към риска и необяснимото му влечение към опасността... И въпреки няколкото случая, за които знам, че едва е оцелявал, по Божията милост!

На повечето хора, обаче, тези качества у него, явно им действат дистанциращо и почти никой не се навива да ходи с него, макар че не е някой темерут или фукльо, а напротив – общителен човек и приятен събеседник.

Дори Драго, който за мнозина е „турист-екстремист“, ми е разказвал как миналата зима тръгнали с Кольо от Алеко да слизат към Железница, но загубили пътеката и се забили в едни скали, а вече се стъмвало... Кольо настоявал да продължат, макар че до Железница са повече от три часа, но Драго, верен на благоразумието, предпочел да се върне обратно...

Ако за някой от познатите ми планинари може да се каже, че е „специалист по оцеляване“ – това е Кольо! И не мога да не му се възхищавам на това умение!

Миналата година, когато се качвахме с Драго на Мусала за пролетното равноденствие, срещнахме по пътя един спасителен екип, който цяла нощ беше издирвал някакъв изгубен турист, но на сутринта „загубеният“ сам се „намерил“. Питахме се дали пък не е някой от наш'те, защото повечето от братята и сестрите се бяха качили в събота. Само ние бяхме останали за неделя и имахме много добро време за разлика от предния ден, когато е било мъгла, сняг и виелица.

„Загубеният“ се оказа не друг, а тъкмо нашият приятел и брат – Кольо Сървайвър!

Необяснимо ми беше как е възможно опитен планинар като него да се загуби, но ето че се е случило! Тръгнал късно от София (както обикновено сам!), паднала мъгла, загубил маркировката и вместо към Маркуджиците, поел точно в обратна посока – към Бели Искър. И така – без път и без пъртина – цяла нощ, без да спре за минутка. Ясно му било, че

всяко спиране означава смърт! На места затъвал до гърдите в снега и за да се освободи от снежната прегръдка беше изхвърлил почти всичко от раницата...

Кольо не е от словоохотливите, та трябваше „с ченгел да му теглим думите“. Разказваше така, както се разказва някаква банална история, която си гледал на кино, но поне това си призна, че цяла нощ е пял 91 псалм...

А на развиделяване мъглата се вдигнала и той намерил пътя! Това, което обикновено се върви за 5 часа, той го беше вървял 17!

Когато на 2 януари тази година, се качвахме с Драго и Жужи към вр. Ботев и стигнахме до Михайловия заслон, аз не само си помислих, но го и споделих с моите приятели, че ако ми се наложи да пренощувам в този заслон (*където все пак имаше и дърва, и печка – макар и пробита – и дори кафе!*), едва ли бих оцеляла! Дори и през ум не ми мина, че в това време нашият приятел Кольо отново се бори за оцеляване, при това в далеч по-жестоки условия!

Знаехме, че Кольо, заедно с други братя и сестри ще кара Нова година на Езерата, но едва след като се прибрахме в София, научихме за поредния му подвиг!

Сам той ни разказа какво се е случило и на мен косата ми се изправи като си помислих за това, което можеше да се случи, ако Кольо не беше наистина „специалист по оцеляване“. Тръгнали от старата хижа през езерата до билото и там Кольо предложил да отскочат до „Иван Вазов“, но, както обикновено, не намерил съмишленици и тръгнал сам, а другите се върнали обратно. Това си е един добър преход, дори за лятно време, какво остава за късия зимен ден и за суровите зимни условия... Освен това, май пак е бил извън времето, защото на връщане стигнал Раздела почти на мръкване. Застигнала го и снежна буря – мъгла и вятър купно, в едно с припадащата нощ! Намерил възловия

кол, с камбаната и „марките“; опитвал се да хване посоката към хижата, но изглежда няколко кола от маркировката били затрупани и той все се връщал обратно – по стъпките си, докато накрая виелицата затрупала следите. Загубил изходната си точка, той усетил, че се върти в кръг... *(и на мен ми е познато това чувство, но Кольо реагира много адекватно – „coup de shareau!“ – както казват франсетата :-)* Преценил, че ако продължава да върви може да попадне на някоя козирка, надвиснала от билото над езерата и да полети надолу в „последен полет“ и затова спрял и започнал да се окопава! *(никога не би ми дошло на ум!)* Снегът бил дълбок, а от навяванията имало преспи по няколко метра – изключително „удобни“ за построяването на снежна пещера *(като той се изрази)*. Трябвало само да съобрази откъде духа вятъра и да дълбае от подветрената страна, но въпреки това снегът непрекъснато засипвал отвора на убежището му и заплашвал да го превърне в гробница. Най-важното, обаче, било нито за момент да не спира да работи! „Как? – попитах аз – С голи ръце ли?“ – „Ами, не! – извадих железата от гърба на раницата – и с тях!“ *(Още едно нещо, което нямаше да ми дойде на ум!)*

По едно време усетил, че му измръзват краката и си обул раницата! *(Поредната „червена точка“ за Кольо – до тук три пъти щях да съм се отрекла от живота и да съм се предала в прегръдките на Принца на смъртта!)* И така – до сутринта, като междуременно периодично разривал входа на „пещерата“, за да не се задуши! Като усетил, че се развиделява, излязъл от убежището си и започнал отново да търси „марка“ сред снежната пустош. Един път..., два..., три пъти излизал и се връщал, докато накрая мъглата ле-е-ко се повдигнала и той успял да зърне спасителния кол от маркировката. *(Отново позната история!)*

Но: „Всичко е добре, когато свършва добре“, както твърди „праядо“ Шекспир!

И все пак – не мога да се освободя от мисълта, че у него има някаква предопределеност, която е изписана дори в чертите на лицето му – изопнати и изпити. А в погледа му сякаш се чете някакъв копнеж по неизвестното и проблясва фатализъм. Това е, което очевидно кара хората да стоят на дистанция от него, въпреки всичките му качества.

Последният случай, който отново ме накара да се замисля върху феномена „Кольо“, беше едва преди няколко седмици. Беше неделя следобед и вече слизахме от планината (с Драго и Жужи), когато срещнахме нашия приятел. В 15.30 Кольо беше тръгнал (сам, както обикновено) да се качва!

(Да не забравяме все пак, че е зима и се мръква към 17 часа, да не говорим, че щом се скрие слънцето настава адски студ!)

Попитах го: „Накъде?“, а той отговори нехайно: „Към Алеко и после нагоре – към Резньовете...“ На опасенията ми, че докато стигне до Алеко, ще спрат лифта за нагоре, той се усмихна снизходително, че „лифт не му трябва“, а като възкликнах, че ще се стъмни, той отговори: „Е, и к’во? Я гле’й к’ва луна!“ Наистина беше малко след пълнолуние и времето беше ясно, но и през ум не би ми минало да слизам от Резньовете на лунна светлина...

Жужи не се сдържа да го „кльвне“: „Е, и ти к’во? Ще виеш срещу луната ли?“, на което той светкавично реагира: „Абе, вие за к’во я водите тая с вас – само да ви спира!“ В това нямаше и капчица злъч, беше само дружеска закачка, но аз побързах да защита приятелката си: „Водим я, за да ни свръща отвреме-навреме в правия път!“

После, докато слизахме надолу и си мислех за тази среща, ми хрумна, че така, както котвата е необходима на кораба, така на всеки „Кольо“ му е необходима по една „Жужи“, за да не го отвеят нанякъде бурите на живота. В този момент благодарих на Бога, че винаги, през целия ми живот, ми е привързвал по една такава котва, която да противостои на

всичките ми опити да откъсна въжето и да се понеса по вятъра...

И реших, че от този ден ще се моля за Кольо, с надеждата, че моята молитва ще бъде „котвата“, която ще пази този мой брат-единак да не го отвее бурята...

Когато разказах тази случка на моята сестра Мария, тя коментира, както винаги на място и право в целта:

„Има хора, които виждат света само такъв, какъвто е той според тях, и не изпитват никаква нужда от външни корективи на тази визия. Явно и твоя Кольо е от този тип. Сигурно така е напълно *happy** със себе си, още повече, бидейки сам, не заблуждава и не изкушава никого, а изцяло поема негативите от евентуални свои лудости и грешки.“

Това последното беше „камък в моята градина“ и намек за това, че аз (*за разлика от Кольо!*) съм обвързана с прекалено много хора и нямам право да ги „заблуждавам и изкушавам“, като ги въвличам в своите „лудости“!

* * *

Брат Светозар

В памет на брат Светозар

Брат Светозар е една от легендите в Братството, за когото се чуват най-противоречиви мнения – от това, че има непосредствена връзка с Учителя, до това, че самият той се изживява като Учител или най-малкото като Апостол и че използва медиумичните си способности, за да формира „фен-клуб“ от поклонници/чки, който го следва навсякъде като свита...

Е този път „свитата“ му се състоеше от една-единствена „фенка“...

* *happy* (англ.) – щастлив, доволен

Независимо от всичко (или може би тъкмо поради тази причина) аз отдавна бях любопитна да се запозная по-отблизо с него – най-малкото поради факта, че от 60 години насам се качва на Мусала по няколко пъти в годината, а от доста години само той провежда нарядите на върха, които са станали пословични със своята продължителност и желязна дисциплина.

Така че аз бях в максимална степен непредубедена, да не говорим за естествения респект, който изпитвам към такива хора – не само заради възрастта и делата им, но и заради това, че сам Учителя го е държал на коленете си като малко дете!

И така, разбрахме, че брат Светозар е отново на върха, въпреки неимоверно трудните условия и че спасителите са им помогнали да се качат. Видяхме го сутринта, след наряда и изгрева (*който изпуснахме*) и разбрахме от него, че на този ден (20 март) слънцето изгрива точно над вр. Белмекен, което сигурно е било много красива гледка, защото времето беше съвършено ясно... (*За разлика от това на следващия ден!*)

Още със ставането (в 5 часа) разбрахме, че „изгрев няма да има“ – такава снежна виелица беше навън, че започнахме да кроим планове, дали изобщо да тръгваме надолу към Боровец или да останем още една нощ, докато утихне бурята. Накрая взехме компромисното решение да изчакаме до към обяд и тогава да преценим. Междувременно другата група, която беше на заслона тръгна да слиза, въпреки лошото време, защото имали уговорен транспорт, но ние не бързахме за никъде – колата ни чакаше в Боровец...

После се запитих: Наистина ли бурята ни уплаши? – и си отговорих: Разбира се, че не! Просто е трябвало да останем, за да изпълним мисията, която Бог ни бе отредил за този ден.

Малко след като другите тръгнаха, Кольо пак го хвана съклета и реши да се поразходи за последно до върха, а ние

останахме да четем беседа и да го чакаме в заслона. Бяхме сами – с Драго и Лазарина, даже хижарят го нямаше – тази нощ беше дежурен на върха и го чакахме да се върне. И той пристигна след малко, разтревожен и ни съобщи, че Светозар е паднал на слизане още от горе (на втория кол) летял е повече от 200 м надолу по снежния улей (който в по-мекото време си е яко лавиноопасен) и се е спрял чак при Леденото езеро, където лежи контузен повече от час в снега!

(Цял час в тази снежна буря, при -10 градуса! – помислих си аз – Не бих издържала! Е, може и да издържа, но не дай, Боже!)

Веднага се втурнахме да организираме спасителна акция. Хижарят измъкна отнякъде една допотопна носилка-шейна и хукнахме – тримата с Драго. Когато стигнахме до него и се уверихме че е жив и абсолютно адекватен, аз се сетих, че ние, обаче, не бяхме действали съвсем адекватно – не носехме нито одеяло, нито дори термос чай. И понеже видях, че Кольо, който беше разбрал за инцидента от метеоролога на върха, се спуска шеметно по улея – на помощ – реших, че ще бъде по-полезна ако изтичам до заслона за одеяло и термос чай, отколкото да бутам шейната, при трима здрави мъже...

С общи усилия мисията приключи успешно – Светозар беше вече на топло в заслона, мъжете го преоблякоха, нямаше измръзвания, само че не можеше да стъпва на единия си крак и хижарят се обади на спасителите да дойдат да го свалят. В това време Лазарина се зае да го масажира и да облекчи болките му, подавайки му енергия; пристигна и „фенката“, която беше подавала сигнала за инцидента и също се засуети около него... Аз, естествено, му казах, че съм с кола и че щом го свалят спасителите с шейната, ще го закарам в „Пирогов“, но за целта трябваше да побързаме с тръгването – все пак до долу са минимум 3-4 часа в това време, а спасителите бяха с шейна до Ястребец и после – с лифта.

От Кольо знаех, че тези спасителни акции са доста скъпо „удоволствие“, а Светозар нямаше застраховка и затова много се учудих, като слязохме долу и разбрах, че той вече се е оправил със спасителите, т.е. платил им е, макар и по приятелска тарифа, като стар познайник...

Запитах се: Кога съм носила толкова пари в планината? И си отговорих: Никога! А Светозар е носил! Защо?

„Защото е знаел, че ще му потрябват!“ – ми отговори Лазарина, която остана със спасителния екип и той ѝ разказал, че няколко дни преди това сънувал много показателен сън; знаел, че нещо ще се случи, но не се отказал...

Но това беше само началото на моите „чуденки“... Учудваше ме абсолютното присъствие на Духа, което запази през цялото време, адекватното му поведение и бистрата му мисъл, както и това, че въобще не личеше да го боли, а Лазарина (*която усеща болката*) твърдеше, че контузията му е доста сериозна и много болезнена... Настанихме го в колата, на предната седалка до мен и потеглихме.

И тук следва най-интересното... За мен!

Светозар беше очевидно заинтригуван от моята персона и непрекъснато ми хвърляше любопитни коси погледи, докато аз шофирах и разговаряхме за незначителни неща. Той е на годините на майка ми и най-малкото заради това аз отначало се опитвах да се обръщам към него почтително на Вие, но скоро зарязах всякакви официалности и заговорихме като приятели, което явно му беше приятно.

(Трябва да уточня, че до този момент Светозар нито ме е познавал, нито някой му е говорил за мен каквото и да било).

Следва диалогът, който се проведе между нас по пътя от Боровец до София:

Св.: Та, как ти беше името?

Аз : Петра... всъщност е трябвало да съм Марта, но майка ми не го е „чула“ правилно...

Св.: А, не, тя само го е закодирала. На колко си години? Четиресе и...?

Аз : 50! Зодия Телец, но според мен не си отговарям изобщо на зодията. *(Светозар е един от добрите астролози в Братството)*

Св.: Ами не си отговаряш, защото Телецът има едни качества на физическо ниво и съвсем различни в другите светове, а ти имаш малко общо с този свят. И друго ще ти кажа – аз те виждам като мъж! Ти само по форма си жена, но иначе не си успяла развиеш женското у себе си. С мъжете се разбираш чудесно – като с равни, защото в предишния живот си била мъж, имаш много приятели – мъже, но жените са ти създавали доста проблеми, защото са се страхували, че ще им отнемеш мъжете, а на тебе и през ум не ти е минавало такова нещо. Ти досега (в миналите прераждания) не си имала правилна обхода с жените – била си високомерна и пренебрежителна – и сега трябва да я постигнеш. Трябва да знаеш, че всички жени са Една Жена и трябва да бъдете: „Една за всички – всички за една!“

Аз : Това, всичкото, от името ми ли го разбра?

Св.: Ти за мене си отворена книга, в която чета – носа, брадичката, ухото...

В този момент той се пресегна да ми вдигне лентата, която бях забравила да сваля, за да ми види ухото, и продължи:

Св.: Имаш много силна връзка с баща си – много те е обичал и затова си постигала всичко, което си искала. Баща ти е бил много чист човек, и много честен, и въпреки че е бил заблуден и не е вярвал в Бога – живял е добър и Богоугоден живот. Но от него си наследила и една друга черта – влюбчивостта. Аз, ако ти погледна сега хороскопа, мога поименно да ти кажа имената на всичките ти любовници. Той е голям издайник... *(Смее се!)*

Аз : Ами следващия път непременно ще ти го донеса.

Св.: Тая черта си я предала и на дъщерите си (?!?) и сега си имаш много ядове с тях по този повод.

Аз : Вярно е, нали всичко ни се връща чрез децата ни...

Св.: Но ти имаш една много положителна черта в любовта – когото залюбиш, обичаш го докрай! Много си упорита в любовта. Не разлюбваш никого, каквото и да прави, както и да се държи с тебе. Любовта ти е много добре развита. И мъдростта ти е добре развита, имаш склонност към философията, но волята ти е слаба...

Аз : Защо така мислиш?

Св.: Няма нищо за мислене, то се вижда! Това, което ти мислиш за воля, не е воля, ами инат. Но дойде ли изкушението – бързо се предаваш. Има нещо, което много те изкушава – сладичко ли обичаш да си хапваш?

Аз : Е, тоя път не позна!

Св.: А-а, обичаш да си пийваш значи!

Аз : Хлъц! *(И за малко да изпусна волана...)*

Тук следва една доста дълга проповед за влиянието и вредата от алкохола, която завърши с това, че за да се изчистя напълно от отровите, които съм внесла в организма си с алкохола, ще ми трябват поне 10 години пълно въздържание!?!)

(Май е време да започна, че може да не ми стигнат отредените ми от Господа години!)

А той отново ми разглежда ухото и пита:

Св.: Знаеш ли кои са двете най-големи Божествени науки?

Аз : Ммм, не съм сигурна...

Св.: Математиката и Музиката. И за двете имаш много добри заложби...

Опитвам се да възразя, но той не ме слуша, а продължава:

Св.: Математиката ти е много добре развита и си я проявила *(вярно!)*, а Музиката е в спящо състояние – обичаш

да слушаш музика, разбираш от музика, но не си я развила, а си я предала на дъщерите си и си оставила те да я проявят! Те са професионално свързани с Музиката!

Аз : (Coup de chapeau, Monsieur! – наум)*

Св.: И те имат много силна връзка с баща си, той много ги обича и това ще им помогне много в живота! Мъжът ти е много добър човек, ама ти това си го знаеш и затова го цениш!

Аз : Да, вярно е!

Св.: Ти си много работлив и деен човек – не можеш да стоиш без работа изобщо. Непрекъснато си в движение, вършиш много неща едновременно, нагърбваш се с какво ли не, но се справяш...

Аз : Да, ама някои на това не му викат работа!

Св.: А-а, това е заради парите! Ти си голям враг на парите – никак не ги обичаш, затова и те не те обичат. Като ти паднат пари, гледаш час по-скоро да се отървеш от тях...

Аз : Ами, така си е, за мен „пари“ е мръсна дума, никога не съм могла да си обърна езика, да поискам цената за труда си...

Св.: Вярно е, че парите са мръсно нещо. Учителя казва, че ако на едно малко дете му дадеш да си играе с пари, може не само да се разболе, но и да си замине от този свят.

(Тук аз си помислих за децата на брат ми, които от малки са обсипвани с пари и споменах нещо в този смисъл, но Светозар каза само, че брат ми е много здраво свързан с парите...)

И тук като че ли медиумичния контакт изведнъж се прекъсна и той започна да говори за други неща – за силата на молитвата, за връзката си с Учителя и как Той винаги му е помагал...

* *Coup de chapeau, Monsieur!(фр.)* – Свалям ви шапка, Господине!

Разказа ни как като полетял надолу, след удара в железния кол, се сетил да извика: „Господи, спри ме!“ и тозчас раницата му се закачила в нещо и той се спрял като по чудо, преди да се разбие в острите скали на брега на езерото. След това се впусна в спомени от детството си на Изгрева и на Рила с Учителя, които също бяха много интересни, но не бих могла да ги преразкажа...)

През цялото време на пътуването Светозар с нищо не показва, че изпитва болка, и не само това, но като че ли не чувстваше топлина и студ. В колата беше доста горещо, а той седеше с вълнената шапка и дебелите ръкавици, с които беше седял и в снежната виелица, без да замръзне. Като го гледах и слушах, си мислех, че ще му се размине без сериозни последствия, но като го заведохме в Пирогов се оказа, че има доста сериозни травми и разтяжение на коленните връзки и трябваше да му гипсират крака и да го оставят няколко дни под наблюдение.

Той, обаче, си излязъл още на следващия ден, а вчера се беше обадил на Драго – да му благодари и да го успокои, че до 22 юни все ще се оправи, за да се качи пак на Мусала за Наряда на лятното слънцестоене, защото това е негов дълг и докато е жив той ще го изпълнява!

* * *

Серафим

Тази неделя на Паневритмията в Симеоново имахме интересна опитност...

Има една персона („лудото Патѐ“), която е, меко казано, неадекватна, но всъщност си е направо луда...

Естествено, никой не иска да играе с нея и тя обикновено играе сама... Но какво беше учудването ми, когато в неделя

я видях да играе с едно момче, на което винаги съм се възхищавала с цялата си душа! Като го видя, колкото и мрачно да е времето, все едно че Слънцето изгрява на поляната – такова лъчезарно излъчване има! Рус, висок, строен, синеок, млад, благ! Мълчалив, но винаги усмихнат... И танцува, като че не стъпва на земята! Истинско олицетворение на Принца от приказките!

Само за пълнота на визията ще допълня, че поляната беше кална и Патето беше паднала и се беше окаляла от главата до петите, а Серафим – с най-чаровната си и невъзмутима усмивка – танцуваше с нея, както би танцувал с някоя принцеса...

Другото, което ми е направило впечатление, е, че той никога не се натиска за първото място... И сега, на „лъчите“, бяха шеста двойка и изведнъж, при прегупирането за Пентаграма, се озоваха при нас...

Драго, който обикновено „не цепи басма“ на такива като Патето, ѝ вика: „Я се махай оттука!“ Тя нещо му се изрепчи и Драго я пита: „Добре де, ти можеш ли да водиш?“, а тя отговаря: „Ако не мога – ще се на-у-ча-а!“ В това време Серафим само изчаква кротко развитието на нещата и се усмихва... И цялото му същество неудържимо ми нашепва заглавието на една книга на брат Борис Николов: „Ангели Божии ходят по земята“!

В крайна сметка те останаха при нас и аз (т.е. ние) примиренчески приех(ме), че Пентаграмът ни е провален..., но НЕ! Серафим, някак си неусетно (с мисълта си или Бог знае как!) успяваше да я води, макар че тя беше отпред, и Патето се справи учудващо добре, а нейното присъствие въобще не наруши хармонията, както ние очаквахме. Напротив! Накрая бяхме толкова въодушевени, че дори с „калното Пате“ се поздравявахме и прегръщахме, а на Серафим всички подред му изказахме възхищението си за търпението, а той приемаше

поздравленията със същата чаровна и невъзмутима усмивка – като че не се отнасяха за него!

Само два дни по-късно той се появи и на нашата Паневритмия в парка... И пак, като че ли Слънцето беше слязло при нас, на поляната, и всичко беше толкова вълнуващо и прекрасно...

Някой го попита: „Как така реши да дойдеш на нашата поляна?“, а той отговори, че чул, че в Южния парк се играе много хубава и хармонична Паневритмия!

Същия ден имахме сбирка и пак стана дума за това момче, и Жужи ми каза някои неща, които не знаех: Че баща му бил доста заможен човек, но бил много недоволен, че синът му е лишен от всякаква амбиция – не желае да учи, нито да работи, а всичко, което той му дава, го използва да помага на другите и да направи добро на някого. Каза ми, че са били заедно на курс по Паневритмия и че той от самото начало танцувал така, като че ли цял живот е играл Паневритмия. Водещата дори искала да го направи учител по Паневритмия, но той отказал, а винаги, когато ставало въпрос някой да се жертва (да не играе!), за да свърши нещо, той винаги бил пръв и го правел толкова незабелязано и в същото време категорично, че никой не можел да му възрази!

А ето какво прочетох днес в беседата „Запалена свещ“ (I шк. лекция от ООК – 1936 г.) и някак веднага, инстинктивно, го свързах с това момче:

„Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ, той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее, и той е свещ, само че незапалена. И той кряска само: „Не бутайте свещта ми!“ А пък онзи, със запалената свещ, казва: ‘Вземи я, братко, и я носи дете искаш. Вземи я, помогни си!’“

Това е Серафим, в когото Бог живее!

* * *

Човекът с гълъбите

Имам един приятел от парка, с когото се сбlijихме миналата година, докато бях със счупен крак и не можех още да играя Паневритмия, а само седях (с вдигнат на пейката крак) и гледах... Той също не играе Паневритмия, макар да е „идеен съмишленик“, но идва всяка сутрин в парка – точно за началото, сяда винаги на една и съща пейка, близо до кръга и ни наблюдава с голям интерес. Много пъти сме му предлагали да се включи, но той отговаря, че още не му е дошло времето и че засега има друга мисия – пише книги (на духовни теми), като сам си ги издава и разпространява... и... храни гълъбите в парка!

Наистина чудак, но много симпатичен чудак! Докато общувах по-отблизо с него, той ми разказа доста неща от живота си – изпълнен с превратности; белязан от всеотдайни грижи за една възрастна, болна майка и от една голяма „платонична“ любов! Но, това е друга тема...

Между другото, беше ме помолил, да пускаме малко по-силно касетофона и да го обръщаме с колонките към неговата пейка, за да може да слуша музиката и аз никога не забравям да го правя. Много рядко си говорим с него оттогава, но винаги се поздравяваме отдалече – най-сърдечно и с широка усмивка, а той си тръгва все по едно и също време – след „ръченицата“!

Всички така сме свикнали с неговото присъствие, че го смятаме за член на групата и когато го няма – прави впечатление, а гълъбите не спират да кръжат над поляната в очакване да се появи техния човек. Напоследък той беше „изчезнал“ за доста време – даже се питах какво ли му се е случило, а с него като че ли изчезнаха и гълъбите, които иначе със стотици се събират на нашата полянка всеки ден.

Днес сутринта, като започнахме да играем, имаше един-единствен техен „представител“ – кацнал на върха на най-високата катерушка...

Някъде след „тъкането“ нашият човек се зададе от обичайната посока, с обичайната торба в ръце и с обичайната си енергична походка... стори ми се само малко по-слаб от преди, но все така широко усмихнат ми кимна, като наближи и седна на своята пейка. Да, ама гълъбите ги нямаше....

Заинтригувана, очаквах да видя какво ще се случи. Той само разтвори торбата на коленете си и спокойно зачака. В този момент чух, че гълъбът на катерушката започна да издава някакви призивни звуци, но без да помръдва от мястото си и след малко, като от ръкавите на някой фокусник, от вси страни започнаха да прииждат малки ята гълъби и да се сливат в едно огромно ято, което обаче не бързаше да се спусне към алеята и пейката с нашия човек, а се извиваше спираловидно, точно над кръга на Паневритмията, и то в същата посока, в която се въртахме и ние, като ту се спускаше ниско над главите ни, ту се издигаше нависоко и описваше широки кръгове над поляната.

Крум (така се казва моят приятел) ги наблюдаваше с лъчезарна детска усмивка и също не бързаше да бръкне в торбата и да извади храната им. Най-последно „диригентът“ на ятото – самотният гълъб – литна от катерушката, присъедини се към ятото и го поведе „на закуска“. Той кацна право на ръката на Крум, който бръкна в торбата и с широк замах разпръсна наоколо хляба, а останалите накацах около пейката... и пиршеството започна, придружавано от неспирно благодарствено гукане. Една врана се опита да се присъедини към богатата трапеза на гълъбите, но два-три от тях веднага я прогониха. Тогава Крум се изправи и хвърли шепа хляб надалече, за да може враната, необезпокоявана от гълъбите да си хапне.

Така се бях заяпала в тази любопитна картинка, че обърках стъпките на „ръченицата“ и Драго ме поправи, а когато Крум тръгна да си ходи, май само аз забелязах оттеглянето му – гълъбите не му обръщаха вече никакво внимание – напълно съсредоточени в закуската си.

* * *

Милчо

Има едно „момче“ на поляната в Южния парк – казва се Милчо и е на около 35- 40 г., но за мен е момче, защото е с детски чиста душа, макар да е малко отнесен...

Не знам, каква е мярката за адекватност, но всички го смятат за такъв, въпреки че в много отношения (според мен) е по-нормален от всички нас! Нещо повече, той има феноменална памет за дати и събития, особено от историята на Школата на Учителя; помни рождените дати и години на всички от групата; следи календара и винаги ни напомня какъв празник или годишнина е, и каква молитва трябва да направим...

Милчо почти винаги играе с майка си – много симпатична, интелигентна жена, която има още две дъщери, но ние познаваме само Милчо, защото той от много години играе Паневритмия в Южния парк... Но макар да сме свикнали с неговите странности и да го смятаме част от групата, далеч не всички застават да играят редом с него, когато е сам...

Днес аз бях закъсняла за първата, за сезона, Паневритмия в парка и като видях че Милчо играе сам, го попитах, мога ли да застана до него, а той се разтопи в усмивка и с широк жест ми посочи мястото до себе си...

Отдавна знам, че той храни най-топли чувства към мен и винаги ми го е показвал (и доказвал!) по най-различни

начини (пазя като скъп спомен разни дребни негови подаръчета), затова ми беше много приятно да играя с него, а той... така се въодушеви, че по едно време запя на висок глас Паневритмията, при това много вярно и чисто! Милчо по принцип има верен слух и хубав глас, но когато е неуравновесен вътрешно, пее нечисто или неритмично и често му правят забележки, докато днес никой не се обади, макар гласът му на моменти да се извисяваше над общия фон... Обикновено всички си припяваме, докато играем, но тихичко – да не смущаваме останалите, и когато някой се увлече, това прави неприятно впечатление..., но не и днес...

Милчо винаги се е учудвал на моите студени ръце, когато се поздравяваме след Паневритмия, а днес беше около нулата, и затова с известно притеснение свалих ръкавиците, когато стигнахме до „запознаване“-то – все пак е неудобно да се запознаваш с някого с ръкавици – но този път той нищо не каза, а ръцете му бяха толкова топли и излъчващи енергия, че до края на упражнението аз цялата се стоплих – не само ръцете ми!

Това беше една много хармонична и невротно хубава Паневритмия за мен! След края ѝ се поздравихме сърдечно, а Милчо ми прошепна развълнуван, че снощи по време на Пролетния концерт, се е просълзил от изпълненията на Светлина и ми благодари... и аз не знам за какво...

После ми донесе една торба (буквално!) с вестници „Квантовпреход“. Това е седмичник, който той разпространява на доброволни начала и редовно ми носи всеки нов брой, но понеже не сме се виждали през зимата, той ги е събирал щателно, за да ми ги донесе днес – на първата Паневритмия за сезона, заедно с още куп трогателни, малки подаръчета – календарчета, иконки и пр....

Този път аз се просълзих... и то „много яко“!

* * *

Баба Ганка

Тази година, в последните дни от събора на Рила маше една възрастна сестра – Ганка – на 93 години, която е не само „живата легенда“ на Братството, но за нея съм чувала да се разказват какви ли не легенди и в планинарските среди. След заминаването на Учителя, тя е била повече от 40 години хижарка на Черни връх. Разказвали са ми как изминавала десетки километри всеки Божи ден и дори ходела пеша на гости на своята приятелка – хижарката на х.Ловна (под Езерата!)

(Когато навремето го разказвах това на „моите“ в къщи, без да искам се увлякох и казах, че „баба Ганка за един ден отива от Черни връх до Езерата и обратно“, с което предизвиках бурен смях. И до ден-днешен всички в къщи ме майтапят, заради раздувката, като казват, че трябва да вляза в учебниците като пример за хипербола с „моята баба Ганка, която за един ден отива и се връща от Черни връх до Мусала!“ :-)

Наскоро някой ми беше казал, че сестра Ганка си е заминала, и представете си моето изумление като я видях в лагера! Оказа се, че е починала нейната приятелка от х. Ловна, а баба Ганка си е жива и здрава!

Е, оплакваше се, че напоследък се е „обездвижила“ и не се качва често на Витоша (а само веднъж в седмицата! :-)

Това не ѝ пречеше, обаче, да е всяка сутрин на Молитвения връх, а след това – на Паневритмията на езерото Махабур! И винаги беше заобиколена от любопитни млади (и не толкова млади) хора, които не спираха да я разпитват за какво ли не! Веднъж май много ѝ досадиха, защото я чух да повишава глас: „Какво сте ме начоколили като мечка, бре!“

Направи ми впечатление, че е с кристално ясно съзнание, абсолютно свежа памет и изглежда съвършено бодра и жизнена, въпреки че външно погледнато представлява „едно джезве кокали, облечени в сбръчкана кожа“. Всичко това, обаче, изчезва щом се вгледаш в очите ѝ – живи, яносини, искрящи и пълни с живот и любов!

От нея ще запомня нещо за цял живот: „Човек трябва да става от трапезата, когато му е най-сладко, а не когато се е наял до насита. Когато човек стане от масата все още леко гладен, той си дояжда с духовна храна, а когато е преситен – няма място за тази храна!“

Благодаря на Господа, че имах щастието да се докосна до един така мощен дух, скрит в това немошно човешко телце, за да разбера, че: „Духът е, Който оживява и възкресява из мъртвите!“

* * *

„Аз съм Светлина“
В памет на Здравка Баръмова

„Аз съм Светлина...“ Така започва и така завършва прекрасното стихотворение „Прозрение“ на Здравка Баръмова, посветено на любимата ѝ майка.

*Аз съм Светлина,
родена от лъчите на зората.*

Да, тя беше Дете, родено и окъпано в „лъчите на зората“ и всички, които я познаваха ще свидетелстват за нейната лъчезарност – за пленяващата душиите усмивка, за озарението и вдъхновението, които извираха от нея и покоряваха слушателите ѝ – не само когато свиреше, но и когато говореше.

*Аз съм Любовта,
кътана дълбоко във душата.*

Да, тя носеше в душата си безкрайна Любов към всичко и към всички – към небето и звездите, към морето и тревите, към планината и скалите, към цветята и към езерата... и към всяко живо същество, защото тя разбираше прекрасно, че всичко е Едно!

*Аз съм Пролетта,
идваща след тежка зима.*

Родена в най-прекрасния пролетен месец Май, тя беше олицетворение на неговата „Сила жива“. Това беше програмното ѝ мото от Словото на Учителя и тя самата беше живото доказателство за това, че в едно крехко и деликатно женско тяло може да се крие такава душевна сила и духовна мощ.

*Аз съм Радостта –
детска и играва.*

Тя беше в най-добрия смисъл на думата – Дете! Дете, което умееше чистосърдечно да се радва на всичко добро и красиво. Дете, което умееше да се смее и да заразява всички с неизчерпаемия си запас от остроумие. Дете, което умееше да играе и да се люби с възхищение на играещите деца. А те бяха нейните най-верни приятели и най-искрени почитатели!

*Аз съм Младостта –
искряща, огнена и жива.*

„Сила, живот, здраве“ беше една от любимите ѝ песни... Сила и живот извираха от Здравка! „Служители на Духа, носители на Радостта, крепители на Младостта – те са едно с нея и тя беше едно с тях – до последния си час!

*Аз съм Красота –
сияйна и щастлива.*

Не случайно нейната мъничка стихосбирка е посветена „на всички, които виждат красотата, въпреки всичко...“

Здравка беше служител на култа Красота. Тя умееше да я открива навсякъде и да вижда в нея Божието проявление. Защото знаеше, че зад Красотата е самият Бог и че всяка красота в света е отражение на Неговата Красота!

Красотата повдига, облагородява човека. Когато художникът, музикантът, поетът творят, чрез тях Бог работи, Божественото се проявява. Човек, който служи на Красотата, той служи на Бога. А Здравка беше един достоен Негов служител.

*Аз съм във цветята и тревите,
в пъпките на пролетта,
идвам и отивам към звездите
винаги една.
Аз съм Светлина...*

Затова, да не плачем за нея, защото тя ни завеща своята Любов – подобно на голямата „малка“ Петя Дубарова:

*Даже мен да ме няма на белия свят,
потърси любовта ми в стръкче пролетен цвят.
Потърси ме... Потърси ме...*

Неслучайно я сравнявам с Петя Дубарова, защото поезията на Здравка е безкрайно трогателна с изповедта на една чувствителна, сложна и противоречива, но чиста и търсеща човешка душа, която искрено вярвам, че се е „превърнала в звезда“ – макар и мъничка, но „сияйна и щастлива“... Една от хилядите, които обичахме да съзерцаваме в нощното небе над Рила, докато Здравка ни разказваше вълшебни приказки за тях.

Но Здравка беше преди всичко голям музикант!

Щастлива съм, че мога да я нарека своя приятелка!

Много преди да се запознаем на Рила, аз я харесвах и обичах нейната музика. Още преди години нейната „Сила жива“ и великолепните ѝ изпълнения плениха душата ми и ме накараха да се влюбя завинаги в музиката на Учителя.

Като че някой светъл дух се вселяваше в нея, щом вземеше в ръце цигулката си – тя цялата се преобразяваше и засияваше, когато свири. А звукът на цигулката ѝ беше толкова светъл, чист и красив, че караше не само душите ни да притихнат в молитвен екстаз пред магията на нейната музика, но дори вълничките на езерото се покоряваха и укротяваха под звуците ѝ, а вълшебната ѝ флейта – подобно флейтата на Орфей – омагьосваше даже рибките и поповите лъжички във водата!

И макар вече от една година Здравка да не е между нас, всички ние, които я познавахме и обичахме, мислим за нея като за „Сила жива“, чувстваме я като Музика, виждаме я като Светлина!

* * *

„Будни бъдете!“
(уроци за лековерници)

Саша

Тази година на Рила, тъкмо на празника – 19 август, не можах да играя Паневритмия, защото се наложи да проведем една „спасителна“ акция, благодарение на която имах едно интересно и много поучително запознанство.

На връщане, след като придружихме Светлин и сестрата, която се нуждаеше от помощ, до колата, настигнахме един

руснак – Александр (Саша), на 41 години, от Свердловск (Урал), който беше тръгнал сам – с огромна раница, два сака и китара – пеша за Новата хижа, където го чакали българските му приятели. Той имал телефоните им и се надявал да го посрещнат, но в планината мобилните телефони често нямат обхват... Но той не беше се отчаял – „интуицията му подсказвала, че Бог ще му изпрати помощ“ – и така станало!

Все пак добре, че Вили беше дошла с мен, да ми помогне, та тримата (с огромни усилия) успяхме да изкачим багажа му до хижата. По пътя си говорихме надълго и нашироко и разбрахме, че е човек със широки интереси и многобройни таланти – лекар по образование, лечител по призвание, учител по „Рейки“, че владее многобройни източни техники, а освен това свири на китара, пише стихове, пее и композира! Впечатляващо!

Носеше си дори специален костюм – за Паневритмия!

Говорихме за медитацията (която аз не владее) и той каза нещо, което интуитивно почувствах, че е вярно, макар че не бях го изпитвала: „Молитвата – това е, когато твоята душа говори с Бога, а медитацията – когато Бог говори на душата ти!“.

През цялото време докато се катерехме беше мъгливо и влажно и от мъглата ръмеше дъжд. Като стигнахме на една полянка, близо до хижата, той помоли да спрем и да изпеем заедно „Фир-Фюр-Фен“ – единствената песен на Учителя, която знаеше. Случайно беше петък, а това е песента на този ден! Изпяхме я с толкова искрено чувство и вдъхновение, че мъглата се разпръсна и грейна слънце. Той беше толкова възхитен от това, че извади китарата от калъфа и обяви, че иска да ни „подари“ една своя песен – за Слънцето!

Разбрахме се да се видим на следващия ден на Паневритмия, а после ще ни гостува в лагера и ще го запозная

с приятелите, но уви! Не го видяхме повече, не бях му взела координатите и така пропуснах шанса си да установя един ценен за мен контакт!

Споделих съжалението си с Мария, както и възхищението си от тази странна (и многостранна :-)) личност, в отговор на което тя ми написа:

„Колко жалко, че си изпуснала връзката с този руснак – Саша! Изглежда, че е бил много интересен човек! И това, за медитацията и за молитвата, е така! Пък може Провидението да ти предостави друг случаи и да го срещнеш отново, нали!“

Аз се обнадеждих и не преставах да се моля на Провидението и да си повтарям: „*Ще се нареди, ще се нареди, ще се нареди! Тъй, както ние не знаем!*“

И Провидението чу молитвите ми! Няколко дни, след като се бяхме върнали, ми се обади моята скъпа Лазарина с новината, че в едно студио в Лозенец някакъв руснак на име Александр Козловский ще инициира Рейки, и ми вика: „А-бе, това да не е твой човек!“ – и се залива от смях. „Няма как да не е той – рекох си – след моите горещи молитви!“

Отидохме вечерта на посочения адрес с Лазарина, Вили и Жулиета; влизаме вътре, а на мен сърцето ми ще изскочи от вълнение – чувствах се като ученичка на първа среща, която не е сигурна дали ще дойде любимия. Слава Богу – „любимият“ беше там – цял-целеничък, в бели докторски одежди и с приветлива усмивка! В първия момент не ни разпозна (на Рила бяхме закачулени и навлечени с дебели зимни якета, а сега – полуголи и Вили – дори с прическа!) В следващия обаче, се замисли и каза: „Мне кажется, что я вас откуда-то знаю!“, погледна ме в очите и възкликна: “Ну, ты Петра – моя Рильская сестра! Какая радость!“

Каква радост, наистина! Беше запомнил дори името ми!

Подарих му снимката на Дъгата около слънцето (на 18-ти август), с която толкова се гордея, а той шеговито отбеляза, че „дъгата е ознаменувала неговото пристигане в България“!?!

(Сега си мисля, че тук трябваше да ми светне „сигналната лампичка“ ... Но, уви, не!)

Поканих го на Паневритмия, при нас в парка, и той прие с удоволствие.

На следващата сутрин играх с него (пренебрегвайки моя верен партньор Драго) и бях безкрайно въодушевена – почти в еуфория, която не веднъж ми е изигравала лоши шегии...

Представих го на приятелите, поздравихме го с „Песен на светлия път“, а после Саша извади китарата и засвири „Фир-фюр-фен“. Изпяхме я всички заедно, а след това той ни поздрави с две свои авторски песни – „Химн на Слънцето“ и „Живите ради радости“. Показа ни и една лека, но „много ефикасна“ (според него) китайска гимнастика и обеща следващия път да я демонстрира пред камерата, защото сестрите проявиха голям интерес.

Бях щастлива, че на връщане от Паневритмията, докато го карах към квартирата му, попаднахме в задръстване, та имахме достатъчно време не само да си поговорим, но и да съставим програмата за следващите дни и седмици! Разказа ми своите приключения из Рила – как три пъти направил траверса между Малка и Голяма Мусала, три пъти се къпал в Леденото езеро и във всичките езера и водопади по маршрута! Алековото езеро беше наречъл Сладкото езеро, защото след Леденото му се видяло много сладко къпането в него. Каза ми, че за един ден се е окъпал 9 пъти – последният – под душа! ☺

Същият ден Саша замина за около седмица за Варна и Русе, но вече имахме плътна програма като се върне..., която включваше: преход из Пирин (вр. Вихрен, Кончето, Синаница); чайна церемония в един японски клуб; курс по

Рейки; практически занятия по астрология (оказа се, че е и голям астролог! :-)) и накрая „гала-концерт“!

С нетърпение чаках да се върне Саша, за да се поразходим с него и с Драго из Пирин.

И ето – в петък Саша се обадил в къщи (мен ме нямаше) и разговарял с Ана, която така се шашнала, че не се сетила да го попита: „*Do you speak English?*“* и ми предава, че Саша се връща в събота срещу неделя и да организирам похода в Пирин за понеделник и вторник. Аз малко се учудих, че толкова скоро се прибира, но се зарадвах, защото 5 и 6 септември (понеделник и вторник) бяха неработни дни и освен нас – „пенсионерите“, ще могат да се включат и „трудещите се“ – Жулиета и Вили. Набързо ги организирах и ги пратих да си стягат багажа, а аз се обадих в Банско на моите хора, за да резервирам къщата...

(Нали съм перфектният организатор! :-))

В неделя вечерта, обаче, когато раниците бяха стегнати, а Саша все още не ми се беше обадил, се плеснах по челото и започнах да издирвам русенските му координати.

(Как се добрах до телефона на домакините му в Русе, то е дълга история – в стил: „КГБ – ряпа да яде“! :-))

Обаждам му се – „в конце концов“, а той ми разказва как „все обяснил Анушку“, как „она все поняла“ и „он был спокойным, что все в порядке“! И накрая казва: „Я ей сказал, что приезжаю в субботу – через неделю!“...

Тук аз се плеснах по челото „В субботу – через неделю!“ для моей дочери прозвучало так: “В събота срещу неделя!“....

„И стало безпощадно ясно...“ – организация ушла!
(Пусть простит меня Ал. Блок!)

* Do you speak English?(англ.) – Говорите ли английски?

„Доверяй, но проверяй!“

Аз май съм от слабите ученици, които никога не научават уроците си от първи път, но поне съм благодарна на Учителя си, че ми ги преподава отново и отново, докато уври най-после дебелията ми глава!

Урокът „Саша“ се оказа за мен повторение на един друг урок, „преподаден“ ми наскоро, та този път ми беше необходимо значително по-кратко време, за да го разбере. Искрено се надявам да няма урок „Саша-3“! Лазарина казва, че никога не прави една грешка два пъти, но аз, уви, не мога да се похваля със същото...

Поне се убедих за сетен път, че планината е най-чувствителният индикатор за качествата и недостатъците на един човек. Не може да живееш два дни в планината с един човек и да не разбереш дори и „майчиното му мляко“...

Жалко, че няхах тази възможност още тогава – на Рила – това щеше да ми спести доста време, усилия, и средства! Да, и средства! Защото аз, като се „захласна“ (както казва Учителя) по някого, съм готова на всичко за него... до момента, в който се усетя, че се опитва да ме използва!

Нищо – урокът си струваше цената. Само се моля да не би в захласването си да съм подвела и други души, които да са прехвърлили автоматично доверието си към мен, върху моя фаворит...

„Доверяй, но проверяй!“ – казват братушките, а аз едва ли не се възмутих от молбата на приятелите си, които имаха желание Саша (като „учител по Рейки“) да ги „иницира“, но първо да им покаже дипломите и правомощията си! Това ми се стори обидно недоверие и с голяма неохота му предадох тази молба. Той, обаче, беше „подготвен“ и носеше със себе си съответната диплома. (Какво ли значи на днешно време

една ламинирана хартийка с някакви печати и кой ли не би могъл да си направи такава?!)

А дори – от чисто любопитство (знам, че това понякога е опасно, но както вече отбелязах – аз обличам моите фаворити с безрезервното си доверие) реших и аз да се подложя на тази „инициация“, която (май!?) се оказа чиста манипулация.

Това го усетих почти веднага – още след първата (от общо 4 „настройки“) осъзнах, че това, меко казано, не е за мене, но от куртоазия към него и от неудобство пред приятелите, които бях довела, „изтърпях“ до края. Сеансът траеше около 6 часа и през цялото време го усещах като някаква непозволена интервенция върху фините ми тела – бясно въртене на чакрите и осезателни пулсации в малкия мозък. Накрая, към полунощ, всичките 7 човека, полузаспали-полузомбирани, получихме дипломи за „посвещение“ в I ниво и обещание за II инициация след похода в Пирин. Аз веднага заявих, че аз съм до тук, за голяма изненада на сестрите, които бяха очаровани (по-точно омагьосани) от нашия „приятел“. Той се опита да ме убеждава, а и сам беше убеден, че след Пирин ще размисля, но този път мно-о-го ме беше подценил...

В правилността на решението си се убедих още незабавно след сеанса, когато Саша ни помоли „да засвидетелстваме уважението си към Духа на Рейки“ със скромната сума от 20 лева в един поднос пред портрета на „великия Усуи – първоучителя“. Мислех си, че поне от мен ще му бъде неудобно да вземе пари – все пак му бях изнесла багажа на планината, бях му записала 20-ина диска със снимки, музика, филми, организирах му срещите, осигурих му офис за провеждането на сеансите (безплатно!), а на всичкото отгоре изпълнявах и функциите на таксиметров шофьор на доброволни начала...

По дяволите парите, разбира се! Много повече ме обезпокои факта, че на другия ден, когато се „допитах“ до

махалото, което нито веднъж досега не ме беше „излъгало“ – то започна да ми дава съвсем противоречиви отговори и аз направо се втрещих като разбрах, че всичко, което до този момент е означавало „да“, сега значи „не“ и обратното. Просто се беше обърнала посоката на енергиите в тялото ми!

Всичко дотук, само по себе си ми беше достатъчно като урок, но аз вече бях „налапала здраво въдицата“ – бях поела ангажимента за Пирин и организацията беше в пълен ход... И така, на другия ден заминахме – Саша, Драго, дъщеря му и аз. Най-напред ме учуди, че освен китарата си, носеше една съвсем малка, смешна раничка и реших, че сигурно разчита да има храна в хижите... Но ние с Драго се бяхме презапасили (както обикновено), така че нямаше да го оставим гладен. Той, обаче, ми разви теорията, че вече е надживял мисълта, че ще умре от глад и прекрасно си може и без храна... (!!) Носеше единствено едно малко пликче с пуканки, но нито веднъж не отказа храната, която му предлагаме в изобилие. Дори доста добре се справяше като за човек „надживял храненето“...

Мислех си, че би следвало поне да се почувства задължен да предложи да ми носи раницата, в която беше храната му (не че щях да му я дам!), но явно това и през ум не му минаваше! Как иначе щеше да търчи като див козел и да „покорява“ връх след връх, и да се къпе във всяко езеро, което се изпречваше на пътя ни, като старателно си водеше сметка – на колко върха се е изкачил и в колко езера се е окъпал. Когато се хвалеше на Драго как се окъпал във всичките Рилски езера и той кротко му направи забележка, че това са свещени езера и „в них не надо купать,ся“, той самодоволно отбеляза, „что он очень любитъ купатся в свещених озерях“. Когато пък аз (не толкова деликатно) го скастрих, че „върховете не се покоряват, а планината ни дарява с благоволениемъ си да се изкачим там

и да получим благословието ѝ“, той пренебрежително се засмя и отговори: „что, гора должна бѣть ему благодарна, что он таким образом, делает ей массаж позвоночника“!?

За два дена нашият „масажист“ успя да се загуби точно три пъти. В момента, в който решаваше да отскочи „на минуточку“ до някое връхче или езерце встрани от пътя, аз му обяснявах най-подробно маршрута, по който се движим и маркировката, която трябва да следваме, но той ме изслушваше с половин ухо и небрежно махваше с ръка: „Я вас догоню!“, след което изчезваше безследно за няколко часа и се появяваше изневиделица от най-неочакваната посока, докладвайки акуратно колко нови върха е покорил и в колко езера се е окъпал.

Първия ден много се притесних, защото трябваше да го чакаме почти до мръкване на уреченото място, а оттам до хижата имаше около час път. Накрая тръгнахме, защото нямахме фенерчета, а и Цвети беше вече съвсем уморена и изнемощяла от изтощителния маратон. Вече се канех да звъня на Спасителите от Банско, които са ми приятели, когато нашият човек се появи – вече съвсем по тъмно и тъкмо от противоположната посока – „ни лук ял, ни лук мирисал“!

„Он беспокоился только о том, чтобы мы не беспокоились...“

След тази случка аз напълно престанах да се безпокоя за него и вече обръщаме всичко на шега: „Ну, не беспокойся – он нас догонит!“

Е-е, „в конце концов он нас догнал перед отъездом“ – с изплезен език, докладвайки с гордост, че е успял да „покори“ 29 върха и да се окъпе в 21 езера, което прави кръгло „50 обекта“!

„Ну, молодец!“ – сказала я, только он вообще не понял иронию...

Най-големият смях (през сълзи, обаче) падна накрая, когато заговорихме за Учителя и той самодоволно заяви, че имал 12 Учители („в том числе вашего П. Дънова“) – някои от които са живели (и в момента живеят! :-)) повече от 5000 години в едно тяло – за разлика от Христос и нашия Учител !?!

(Прости му, Господи! Той не знае какво говори!)

„И стало беспощадно ясно...“ – интуиция опять подвела!

(Да ме извини отново Ал. Блок!)

* * *

Автопортрет със счупен крак

„Страданията в живота са разумни препятствия, които природата поставя на пътя на хората, за да опита доколко тяхната разумност е развита. Тя иска да види – можете ли да използвате тия препятствия, или не.“ Учителя

Случката

20 юни'2007 г. Лятото е на прага ни. И въпреки че не съм от т. нар. „програмирани хора“, имам планове (макар и в най-общи линии) до края му – седмица след седмица – къде, с кого, по кои планини и пр... А току-що сме започнали и ремонт в къщи. Но, нищо не е по-важно от качването ми на Мусала за лятното слънцестоене, затова зарязвам всичко и хуквам...

Чувствам се пълна със сили и енергия, струва ми се, че от мен прелива кипяща жизненост, а всъщност съм в поредната си еуфорична възбуда! Грабвам багажа на една от сестрите (диабетичка!) и търча напред. Стигам до заслона,

стоварвам багажа и се връщам – да помогна на друга сестра. После хуквам нагоре към върха. Жужи и Драго вече се надбягват нагоре по въжето, но аз съм решила, че няма да се състезавам този път, а ще помагам на тези, които имат нужда. И така, стигам до върха (с две раници) и се връщам отново до средата на въжето, да помогна на една възрастна сестра от Пловдив.

Всички се чудят на моята енергия, а аз се правя на скромна, но вътрешно се надувам като паун...

Бях успяла да заразя някои от сестрите с еуфорията си и макар че бях доста изморена, тръгнах да ги водя на разходка по Трионите, вместо да послушам Драго и да легна да поспя...

Тук вече ми „отрязаха квитанцията“, защото наистина прекалих! Това, което последва, беше абсолютно закономерно – фалшивата самоувереност, объркването на пътя, нежеланието да се върнеш, амбицията да продължиш напред – въпреки непреодолимите препятствия, и накрая – самоубийственото решение – да скочиш, вместо да се върнеш обратно! Е-е, скочих... (от около 2 м!) Нищо и никакво, ако не вземаме предвид годинките, остеопорозата и преумората в добавка... Да, ама те се оказаха фатални! И този път не успях да се противопоставя на силата на земното притегляне!

Острата болка ми беше позната – не можех да я сбъркам! Едновременно с нея, като светкавица в ума ми проблесна мисълта: „счупен глезен“! В този миг съм загубила съзнание...

За колко?! Не знам! Събуди ме звънът на мобилния ми телефон – беше Драго: „Петра, къде си? Какво става?“

Бяха минали покрай мен, без да ме забележат, и сега с Кольо се опитваха да разберат къде съм и какво се е случило?!

Намериха ме бързо, след като им обясних... Обадохме се на Спасителната служба и те ни увериха, че ще изпратят

екип – до няколко часа! Това означаваше по тъмно, защото беше вече към 6 следобед. Трябваше да се доберем някакси до заслона на Леденото езеро и там да изчакаме спасителите. Кольо, който е „специалист по оцеляване“, донесе всичко необходимо и първата фаза на спасителната акция започна. От мястото, на което бях паднала, имаше само един път – надолу към езерото, колкото и невъзможно да ми изглеждаше това...

Това е един циркус, с почти отвесни стени към езерото, по чиито склонове още седяха преспи сняг.. Но тъкмо те ни помогнаха всъщност! Където беше възможно слизахме изправени, като братята ме крепяха под мишниците, но през повечето време ме свличаха като торба по снега. Мойта единствена задача беше да се опитвам да държа счупения крак във въздуха и да стискам здраво зъби! Така – камък по камък, стъпка по стъпка, напредвахме към езерото. Добре че „случихме“ най-дългия ден, та до залез успяхме някак да се доберем до заслона.

Бях цялата мокра и зъбите ми тракаха от студ, а болката ставаше все по-нетърпима. Величка (хижарката) ми донесе горещ чай, даде ми дрехи, а сестрите (на които бях помогнала за багажа) ме преоблякоха от глава до пети и ме завиха с одеяла. Сега вече не оставаше друго, освен да чакаме спасителите. Аз се чудех, как ще я бъде тая работа по тъмно, и се питах дали не е по-добре да изчакаме да съмне... Но те дойдоха към 23 часа и веднага започнаха приготвянията. Шинираха ми крака (догоре – за всеки случай!), увиха ме с одеялата и ме вързаха здраво с колани за т. нар. „планинска количка“ – специална носилка с едно колело отдолу по средата. Бяха дори два екипа, от по четири човека...

Имала съм късмет – ми каза шефът им – че точно в момента обучават стажанти (втория екип от млади момчета –

кандидат-спасители). „Мисля, че по-скоро вие имате късмет – му рекох – защото иначе бая щяхте да се озорите!“ Той оцени моето чувство за хумор и оттам насетне не спряхме да се майтапим с положението ми...

Самата спасителна акция заслужава да бъде описана заради професионализма и героичния труд на тези мъже, но се страхувам да не обременя разказа излишно... Ще кажа само, че дотогава имах не особено ласкаво мнение за самоковци (такива бяха баш-спасителите, стажантите бяха софиянчета) – наричах ги „компири“ и ги смятах за груби, пресметливи и твърдоглави шопи! И затова сега им дължа не само огромната си благодарност, но и искрено разкаяние за тези свои предубеждения! По време на 4-часовата нощна акция, те преобърнаха отношението ми към тях на 180 градуса! Направо бях изумена от чувството им за другарство и взаимопомощ. Никой не се опитваше да изклинчи; всеки се натискаше да отмени тези, на които им беше най-тежко (отпред на носилката)... Представете си една стръмна и тясна, камениста пътека, по която двама души трудно се разминават; представете си сега безлунна лятна нощ, една желязна носилка, с още 60 кила жив товар и четирима яки мъже с челници, които балансират по камъните, като внимават да не изсипят „скъпоценния товар“. Отвреме навреме някой се спъва в тъмното, но другарят му отстрани веднага го подхваща. В такива моменти от устата неволно се изплъзва по някоя псувня, но Шефа веднага скастрия „виновника“: „Я се дръж прилично – дама носиме!“ Напушва ме смях и му викам: „Абе, що не ‘земете да я хвърлите тая дама в езерото, ‘ми ша са мъчите цяла нощ? Няма да е кой знае к’ва загуба!“ А той се смее с цяло гърло и вика: „Ей, ербап-жена си ти – как така че те фърлиме!“

Ербап-жената през това време лежи, омотана в одеяла и здраво вързана за носилката, а на всяко друсване на колелото

в камъните, главата ми се удря в рамката и звездите над главата ми стават двойно повече! Затова съм се стегнала като пружина и се мъча да си държа главата изправена, за да не получа и сътресение на мозъка в добавка... Толкова съм се стегнала, че дори не чувствам болката в крака. Но все по-неудържимо ми се пикае! Ситуацията е направо трагикомична.

Имам две възможности – или да се напикая в одеялата и после да ми се смеят, или да ги помоля „да ме изпишкат“ и пак да ми се смеят... На една от почивките (за по цигара), срам-не срам, викам тихичко на Шефа: „Братче, ще се напикая!“ А той: „Спóко! И това сме го тренирали!“ После ме разопакова, помогна ми да се изправя, а младоците, като разбраха какво става, взеха да хихикат, но Шефа ги скастри веднага: „К’во се хилите бе, сеирджии такива – човешко е! Я всички – кръгом!“ И те се подчиниха незабавно. А той ме прихвана здраво под мишницата с едната си ръка и ми вика: „Дръж се сега за рамото ми и клякай с мене!“ Криво-ляво успях да си сваля гащите, но шинирания крак ми пречи да клекна. Тогава той го върза с един от коланите на носилката, за да го държи хоризонтално, докато свърша работа.

Голям сеир беше, наистина! Какви ли не щуротии съм вършила, но да пикая в компанията на осем мъже – досега не беше ми се случвало!

След този акт на „висша интимност“, вече ги чувствах като най-близки хора, а очевидно и те – мене, защото вече не се смущаваха да пускат не само пиперливи шеги, но и доста сочни псувни. И това ни най-малко не ме възмущаваше, напротив – приемах го като израз на доверие и знак, че вече съм „техен човек“!

Стигнахме лифта на Ястребец без да усетя, че са минали повече от три часа. На момчетата сигурно са им се сторили

13, но сега вече можеха да си отдъхнат – най-трудното беше зад гърба им. Младостите бяха превъзбудени – това беше „бойното им кръщение“ и те се радваха, че са издържали.

Долу, в Боровец, Светлин вече ме чакаше с колата; оформихме набързо протокола (добре че имам планинска застраховка!) и се разделихме като добри приятели.

За отношението на персонала в Пирогов, чиито професионални задължения са принципно сходни с тези на спасителите – не искам да говоря, но контрастът беше потресающ! Е, не псуваха каруцарски, но затова пък кривите, недоспали и кисели физиономии бяха достатъчно красноречиви, да не говорим за студеното, арогантно и безсърдечно отношение – от санитарите и чистачките, до сестрите и лаборантките в Рентгена... Все едно ми оказваха височайше благоволение, като изобщо се занимават с мен.

А болката, за която бях забравила напълно, докато бях с „моите спасители“, се беше върнала с утроена сила...

Слава Богу, че поне лекарят (накрая) се случи свестен, та да не погине напълно вярата ми в човечността на медицинското съсловие!

* * *

Песъчинки в болничното легло

(равносметка, вдъхновена от Лечителя П. Димков)

„Най-големите нещастия в живота ни са онези, които произтичат от самите нас!“

(Л. Толстой)

Изпитах тази мъдрост на собствения си гръб (крак :-) и от опит се убедих, че ако не слушаме разума си, той ще ни строши костите – и в буквалния, и в преносния смисъл на думата.

Лечителя казва:

„Природата е щедра към своите деца. Но и неумолима: ако вие превишите кредита си в нейната банка и заложите тялото си, бъдете уверени, че тя ще закрие сметката ви. Тя ви дава цялата поискана сума, но ще търси всичко дадено – до последната стотинка. Тя рядко представя сметката си, преди непредпазливата жертва да е навършила 40-та си година. Тя рядко дотяга на човека със сметката си за пианството, преди той да е преминал границата, но премине ли я, сметката му се представя. Идва ден, в който трябва да се разплаща с майката-природа; тогава тя ще му вземе здравето, ще вземе живота му. Природата не прощава на човека за това, че е слаб, неразумен или невежа; тя иска от него да се съобразява винаги с нейните закони и условия.“

Имах чувството, че го е казал специално за мен, защото еуфорията си е истинско пианство, и осъзнавах – бавно и мъчително, че случилото се преди няколко дни на Мусала и гипсираният ми, подут, посинял и пулсиращ от болка крак е само един неизбежен и абсолютно закономерен резултат от „прекрачването на границата“, до която Бог ми беше

отпуснал Своя кредит. Аз превиших кредита си и Той ми представи сметката Си. Просто и ясно! И никакви извинения не важат: „Ама защо, Господи? Ама аз иначе не съм лош човек, питай когото искаш! Само една-едничка слабост имам – че надценявам силите си, когато съм в еуфория – толкова ли е лошо това?!

Но Той ми отговори чрез Лечителя:

„Здравината на една верига зависи от здравината на най-слабата ѝ брънка, независимо от това, колко големи, силни, здрави и яки са останалите.“

„Ето тази брънка, Мойто дете, те спъва! Тя е, която те прави да приличаш на „железния колос на глинени крака“ от съня на пророк Даниила – къса се брънката и хоп! – чупи се глезена на железния колос!“

И кой глезен мислите? На левия крак, който според Учителя „представя разумността на човека“!

Може би ако бях проявила и най-малкото благоразумие – щеше да ми се размине и този път, но аз наистина прекрачих границата на Неговото търпение – вместо по въжето, самонадеяно тръгнах по самия ръб на Трионите..., за да падна не къде-да-е, а пред „Иисус, който благославя“, както самата аз нарекох тази скала... Паднала жена в краката на Христос, но не за да целуне смирено нозете му, като грешницата Магдалена, а от върха на глупавата си самонадеяност... Какъв срам!

Както казва мъдрецът Толстой:

„Човек се наказва не заради греховете, а от самите грехове. И това е най-тежкото, най-сигурното наказание.“

Трудно ми е да си представя (за себе си) по-тежко наказание от принудителното лежане...

Какво друго, ако не чувството за самоирония, ще ме „спаси“:

Прозрение: На който морето му е до колене, да благодари, че гипсът му е под коляното. Благодаря Ти, Господи!

Утешение: Лошото на хубавото и хубавото на лошото е, че имат КРАЙ... макар и далечен!

В отговор на съчувствието на моя приятел J.: Не стига, че нагазих в прозата, ами загазих с остеопорозата. ☺

Добрата страна: Добрата страна на положението ми е, че никога не съм разполагала с толкова много време – само за себе си!

Лошата страна: Лошата е, че никога не съм имала по-ограничени възможности да го използвам.

Нагоре с краката: Не само аз, но и къщата ми е нагоре с краката.

Не е лесно: Никак не е лесно да накараш да те слушат чужди крака. Добре, че поне ръцете ми са здрави!

И слава Богу: Че главата ми е още на раменете – с надеждата, че разумът ще поеме най-сетне кормилото на тази твърде дебела „тиква“.

По-леко: По-леко бих понесла страданието, ако имаше къде да избягам от ненужните утешения, безсмислените съжаления и безполезните съвети, със задна дата, на наивните ми приятелчета.

Куртоазия: Все пак, за да не ги изритам най-безцеремонно, с гипсирания крак, към тези, които ми ги дават, любезно отговарям: „Ако-ако... Ако човек би знаел къде ще падне, щеше да си постеле!“, докато всъщност си мисля: „А пък ако знаехте истинската причина за моето страдание, дали щяхте да ме съжалявате или да се чудите „колко евтино съм се отървала“?!“

Светлина: Колко е вярно, че „страданието открива за душата светлини, които благоденствието не съглежда“!

Учителя: „Щом страдате, значи сте в един неорганизиран свят, който трябва да се организира. Страданието трябва да се превърне в радост. Работа ви дават значи! Щом страдате, от невидимия свят са ви намерили достойни за известна служба и са ви я поверили!“

Ето за какво трябва да използвам излишъка от време, с който принудително разполагам – да се опитам да организирам своите мисли и чувства и да вкарам малко ред и хармония в неуравновесения си душевен мир!

И да разбере най-после, че равновесието – и физическото и душевното – иска трезва глава и здрав разум!

Благо даря Ти, Учителю! Благо даря, Лечителю!

* * *

Из моите „братування“

*„Ето, колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!“*

(псалом 133:1)

Братски празник в Мърчаево (на Мария)

„За да бъдеш щастлив, трябва да се научиш да обичаш с незайната Любов; трябва да станеш като извора – от теб да изтича вода и да полива душите, без те да знаят.“

Учителя

Все повече се убеждавам, че София е едно от най-нехигиеничните места за живеене в България, а може би и не само... При това съвсем буквално – във всичките аспекти на думата хигиена, но най-вече като нездравословна в енергийно и в духовно отношение среда. Наскоро четох някъде от Учителя, че „Изгревът“ (т.е. местонахождението на Школата) трябвало да се премести извън София, защото в един град с такава концентрация на населението духовният и психологически климат е абсолютно нездравословен. И това – преди 70 години! А сега?!?

Единици са наистина тези, които съумяват да съхранят своя душевен мир и да го бранят от отрицателните енергии, които владеят и просмукват атмосферата на този град. Аз самата не винаги успявам да се опазя и колкото повече се заседявам в София, толкова по-трудно ми е да се браня срещу тях, а какво да кажем за огромното мнозинство, което „блажено“ и непробудно спи в тази коварна „люлка на цивилизацията“ и през ум не му минава, че има Природа и друг начин на живот, да не говорим за „други светове“!

За мен всеки повод да се махна поне за кратко от София е „добре дошъл“ и затова с въодушевление откликнах на идеята да организираме празник на Братството в Мърчаево, където Учителя е избрал да прекара последните месеци от

земния си живот. А може би една от причините за Неговия избор е била и тази...

Празникът нарекохме „Изворът на Доброто“, а негова „арена“ стана къщата-музей, където Учителя е живял в къщата на един обикновен човек – брат Темелко. „Обикновен“, като обикновените камъни, с които се градят темелите!

И така – две седмици преди празника отидохме с една сестра и още двама братя – да подготвим нещата около празненството и така се запознах с хората, които поддържат къщата-музей.

Наследниците на брат Темелко са двама братя – много скромни, но духовно просветени и посветени в Учението. Единият е строителен техник и каменоделец, с необичаен усет към камъка и говори за него като за живо същество (както Микеланджело е говорил!) Другият ме впечатли с разказите си за Учителя и с благоговейното си отношение към историята на музея, но най-вече с огромната любов, която личеше в отношението към сина му – 24-25 годишно момче, със синдром на Даун. Бях изумена от невероятно чистия и светъл поглед на това дете – защото той е именно „дете“ и то тъкмо в смисъла, за който говори Христос!

И рече Иисус: „Истина ви казвам: Ако не се обърнете и не станете като децата, няма да влезете в Царството небесно.“

(Ев.М.18:3)

И си помислих с лека завист – ето една щастлива душа! Защото това дете само тялом е тук, на земята или с една много малка част от съзнанието си, но иначе душата му живее в Божия мир! То непрекъснато чете и говори само за Учителя и дори надълго и широко, макар и объркано, ни разказваше за „каменното слънце“ пред къщата, което Учителя е изградил като символ на изгряващата „шеста раса“!

Толкова неща научих и проумях за тези два часа...

За историята на двата извора – на Здравето и на Доброто... и как един съсед, който бил почти ослепял след работа с кислород, само след няколко измивания с вода от извора прогледнал отново.

Но най-интересен ми беше разказът за това, как Учителя е избрал именно този дом, в който е прекарал последните месеци от живота си. Той идвал с група ученици от Рударци и когато влезли в селото им казал да питат за къщата на брат Темелко. Когато го запитали: „Кой е този брат Темелко и какво ще правят там?“ Той отговорил: „Този е, у когото ядохме пасхата преди 2000 години!“ И останал в тази скромна къщурка почти до края на земните си дни...

Според думите на наследниците на брат Темелко, Учителя казвал, че „било определено да дойде на земята за 160 години, но обстоятелствата се изменили и приближава времето да си замине, но оставащите 80 години – ги подарява на Братството“(!?)

И наистина, малко след това Той се връща в София – да доуреди земните си дела и си заминава на 27 декември 1944 г.

Много мислих върху думите му за оставащите 80 години, защото те още текат... Дали това означава, че този велик Дух е все още тук, на земята или че ни остават само още двайсетина години, за да довършим огромното му дело...

И какви немарливи наследници сме всъщност на този благословен от Бога дар, какъвто е Учението!

Дойде денят на Извора на Доброто!

Всички бяхме много развълнувани. От предния ден бяхме закарали продуктите за братския обяд, както и вода от минералния извор в Рударци, от който е пиел Учителя и само се молахме времето да е с нас. А една възрастна сетра от Мърчаево – баба Радка, мъдро отбеляза: „Ако сме заслужили – и времето ще е добро и всичко ще бъде наред!“

Е, очевидно бяхме заслужили... този път! Всичко беше прекрасно – и времето, и природата; и Учителя, и Бог бяха с нас през целия ден!

През нощта беше валяло и поляната в Южния парк беше окъпана в „бистра роса“, буквално всяка тревичка и всяко листо грееха, окичени „със брилянт красив“. Имахме гости за Паневритмията от цяла София, че даже и от провинцията.

(Макар, че инициативата беше на нашата група, всички я приеха много въодушевено!)

Имахме и „жива“ музика – цигулки, вместо касетофон, което беше страхотно. „Гостите“ с благородна завист забелязаха, че поляната ни е „много дъхава“, но наистина тази сутрин наоколо се лееше един особено свеж аромат.

Кръгът на Паневритмията беше особено впечатляващ – 12 пълни лъча, а тъкмо на „Изгрява слънцето“ то наистина се показва, за да изпълни дълга си като „служител мил на Благия Баща“! Този път и аз усетих „височайшето присъствие“ – беше невероятно вълнуващо! Имахме си дори едно бебе, което блажено спеше в „кенгуру“-то на гърдите на майка си, под звуците на цигулките и тихото припяване на внушителния (150 човека!) хор...

След Паневритмията в 9.30 бяхме вече в двора на къщата-музей в Мърчаево.

Единственият проблем беше, че поляната пред къщата се оказа тясна за всички, но пък хълма над къщата се превърна в чудесен амфитеатър, където насядаха част от зрителите. „Ангелската супа“ вече къкреше в един огромен казан, а сестрите от Мърчаево и Владая бяха домакини и готвачки на събора. Междувпрочем, оказа се, че нашият празник случайно е съвпаднал и с традиционния ежегоден събор на селото и така – всичко си дойде на мястото.

Започнахме с празничен наряд, прочетохме беседа от томчето „Заветът на Любовта“, а последвалата програма

включваше спомени за Учителя от тези дни, негови мисли във връзка с изворите на Доброто и на Здравето и със съдбините и мисията на България и на българите. Музикалните изпълнения бяха много вълнуващи и особено „Българска идилия“, в изпълнение на брат Огнян Николов, с която завърши концертът.

Братският обяд беше пищен и живописен – всеки носеше по нещо домашно приготвено, всички насядахме по тревата на импровизирани трапези, буквално отрупани с вкусотиите – наистина царско угощение!

Не мога да опиша всичко, а най-малко пък всеобщото въодушевление, оптимизма и надеждата за бъдещето на България (респективно на децата ни!), с които ме „зареди“ този Празник.

Беше наистина много вълнуващо! Някои побързаха да го определят като „първият от новите събори на Братството“, но аз не бих се ангажирала с подобна оценка, още повече, че „чувството за историчност ми е твърде недоразвито“, както твърди Светлин ...

Но всъщност не това е важното – как ще го наречем. Много по-важно е друго, което е успяла да долови моята сестра Мария от далечна Австралия, четейки този репортаж:

„Понякога (и аз твърдо вярвам в това!) хората наистина стават едно Тяло и един Дух. Това са много редки моменти, но те биват...“

И това, че: „Дори тук, в тази далечна и суха земя, се усети като ехо песента на този Извор!“

* * *

Първа лятна духовна школа – Рила’ 2004

Ще започна с това, че една седмица преди да се кача на Езерата въобще нямах идея къде ще спя. Това, разбира се, не би ме спряло да тръгна, но много исках да заведем и Светлина, а за нея „условията“ (все още!) са от първостепенно значение...

И тогава ми се обади една сестра, че в апартамента в новата хижа, който са ангажирали се освобождават две места!? Не можех да повярвам на късмета си – в момент, когато хората са щастливи, ако успеят да се уредят с местенце в палатка или с половин нар на тавана на старата хижа – на мен ми се предлага апартамент с баня, хладилник и телевизор. Нечуван лукс в планината!

Само няколко думи за състоянието, в което тръгнах. Седмицата преди това беше една от най-кошмарните в живота ми напоследък. Трябваше да предам проекта си на всяка цена, преди да замина. Върнах се четвърт век назад, в студентските години, когато правехме курсовите си проекти в последната нощ преди заверка. Добре, че плотерите в Студентски град работят денонощно, добре, че има Интернет и пр...

И така – трябваше да стягам раниците сутринта, на тръгване, след поредната безсънна нощ. Но не знам дали ако имах повече време, щях по-добре да оптимизирам багажа!? Съмнявам се, защото аз винаги натъпквам раницата до последния куб.см с презумпцията, че единственият начин да не се забрави нещо, е да се носи всичко! В резултат – на тръгване мойта раница тежеше 20,5 кг, а на Светлина – 12,5, което за нейните 15 г. и 40 кг си е доста. И докато без раници вече трудно я догонвам по баирите, сега жално-милно пъшкаше на десетина метра зад мене...

За да повдигна духа, на една от почивките ѝ казах, че на мен вече ми помагат „отгоре“ за раницата, защото виждат колко съм уморена, на което тя ми отговори, че „самовнушението е голяма работа“... Но в момента, в който станах и тръгнах, съвсем реално усетих как някой ми повдигна раницата за дръжката, така, че почти я отлепи от раменете ми. В този момент Светлина извика, че и нейната раница вече не тежи..., а табелата вдясно на пътеката сочеше, че вече сме стъпили на „Алея на Учителя Петър Дънов“!

Времето, докато се качвахме, беше облачно и мъгливо, но слава Богу! (С тези раници не знам как щяхме да се катерим в някой пек!) А вечерта, тъкмо се бяхме настанили – поглеждаме през прозореца и виждаме как мъглата се вдига – буквално като завеса; за да се открие погледа към езерата, към старата хижа и лагера над нея – сцената на действието на предстоящите празници! Беше много вълнуваща гледка!

Единственото неудобство на комфортния ни апартамент (освен че бяхме 6 души :-)) беше, че е на почти час път от лагера (респ. Молитвения връх). Това означава, че трябваше да ставаме в 4:45, за да сме в 6 на върха. Качването, естествено, ставаше на фенерчета, но накрая така бях изучила пътеките, че и с вързани очи можех да претичам от едната хижа до другата.

Първата сутрин, обаче, беше ужасно студено и ми се случи нещо наистина много странно – почти припаднах от студ, но най-вече от изтощение! Точно по време на „Добрата молитва“ усетих как кръвта ми се дръпва от главата и крайниците към сърцето и ми причернява пред очите. За момент навярно съм загубила съзнание, но никой не разбра; приседнах за малко да се освестя, а после тръгнах към лагера, без да дочакам края на наряда. Изобщо не усещах краката и ръцете си, чувствах се като в безтегловност. Влязох в кухнята, свих се до печката и помолих за чаша гореща вода. На втората чаша вече бях

ОК, а от дежурните разбрах, че през нощта термометърът е „паднал“ под -5 градуса и кондензът от вътрешната страна на палатките се превърнал в ледена кора! Шегуваха се, че все едно са спали във фризер...

С това изключение, времето оттук-нататък беше повече от прекрасно! Никога не съм имала толкова ясни, тихи и безоблачни дни на планината.

Макар че бях тръгнала без фотоапарат (моят беше заминал на море! :-), още на втория ден се уредих с чудесен апарат (да са живи и здрави приятелите!) и от този момент кажиречи не спирах да щракам. Ще кажа само, че всяка снимка съм я правила с желание да улова и да предам максимално вярно настроението и духа на Празника и с мисъл за моята сестричка Мария, която беше с мен духом през цялото време.

Нарядът сутрин, на Молитвения връх, беше едно от най-вълнуващите ми преживявания! А двата часа сън, от които се лишавах заради него са просто смешна цена за това, което получавах в замяна! Това, притихнало в очакване на изгрева, множество от хора; свещеният трепет в душата от това всекидневно повтарящо се и въпреки това неповторимо чудо на раждането на новия ден! И думите и снимките са безсилни, за да предадат вълнението, с което бяха заредени тези часове. Ще призная, че дори аз – непоправимият индивидуалист – се чувствах благословена и горда, че съм част от това множество!

Слизането от лагера към нашата хижа през озарените от първите слънчеви лъчи върхове и езера беше също много приятно изживяване. Винаги, преди да тръгна надолу, спирах да се полюбувам на накачалите като пъстри птици палатки над блестящото, като сребърно огледало, езеро. А в дъното на панорамата – огрян от слънцето и като че отпразил бащински взор към нас – се извисяваше върхът на Учителя (вече официално преименуван – Беинса Дуно)!

Има едно местенце на билото, над Езерния връх, откъдето единствено се виждат и седемте езера. Гледката беше като от самолет! Докато се любувахме на тази неземна красота, някой припомни думите на Учителя, че това кътче от Рила е всъщност „дипломната работа на Ангелите“. Помислих си: „Ако приемем, че вратата на Агарта, за която говори Учителя, е врата към Рая, то свещените езера трябва да са неговото Преддверие!“

Аз не знаех, че според Учителя, свещени са не само общоизвестните седем езера, а и още две – на Чистотата и на Съзерцанието, на които Той отрежда особена роля. Едното от тях, на което също се играе Паневритмия е непосредствено под вр. Харамията (който Учителя е нарекъл „Харно ми е“), а другото, под него, което е достъпно само по една тясна пътечка, от лагера, притежава особена красота и очарование. Един следобед отидохме до него и бяхме като омагьосани от въздействието му. Прекарахме, потънали в съзерцание, повече от два часа, докато дойде една възрастна сестра, която ни обърна внимание, че „Учителя ни гледа“ и ни показва фигурата му, като изсечена в скалата над езерото (все едно играе упражнението „Побеждаване“), както и един огромен Пентаграм, който съвсем отчетливо се виждаше на една друга скала. Това, като че ли обясняваше магическото въздействие на това място!

Като си помисля, че до миналата година със спокойно невежество се къпех в тези езера!?

И сега почти бях готова да се окъпя в езерото на Съзерцанието, ако не бяха ме спрели ужасените погледи на сестрите, а най-вече реакцията на Драго! Този, иначе благ, човек може да бъде абсолютно безкомпромисен, когато става дума за принципите на Учението.

Вместо да осквернявам езерата като се къпя в тях, научих един ритуал на измиване, който съдържа много по-дълбок

смисъл – на пречистване не само на тялото, но и на ума, сърцето и душата...

Язък, че толкова много съм чела, а толкова малко знам на практика! И толкова много имам да уча от моите братя и сестри...

Сега стигаме до кулминацията на тържествата – Голямата Паневритмия на 19 август! Снимките могат да дадат само известна, но бледа представа за грандиозния спектакъл, който се състоя на Езерата...

По неофициални данни жителите на лагера заедно с тези в двете хижи наброяваха към 2 хил. души, а в празничната Паневритмия участваха (според мен) не по-малко от хиляда – в три огромни кръга, които се виждат на снимките...

Преживяванията си по време на тази Паневритмия не бих могла да опиша по никой начин. През цялото време имах чувството, че Учителя ни гледа (и ни се радва) от своя връх, но се чувствах неловко заради непохватните си движения и заради това, че почти всички сестри бяха със специални рокли за случая, а аз бях с най-обикновен бял панталон... И уж играех със Светлина, а непрекъснато усещах невидимото присъствие до себе си на Мария, толкова осезателно, че дори се учудвах, че не я виждам!

Оркестърът и хорът, допринесоха изключително много за тържествената атмосфера – никога няма да забравя изпълненето на брат Симеон на „Българската идилия“, от което по бузите ми се стичаха сълзи...

След Паневритмията – всички участници, наредени в концентрични кръгове и хванати за ръце, подхващаме песен след песен, а накрая тържествено завършихме с „Химн на Великата Душа“!

Не знам как бих могла да предам величието на тези мигове!? Аз лично не съм виждала по-внушителен и многочислен хор от този, нито съм слушала по-вдъхновено

изпълнение от това на хиляда души, отпратили с Вяра и Надежда взор към Небето и извисили гласовете си в прослава на Всевишния!

Последваха снимки с празничните одежди, а после – изключително живописната братска трапеза, която затвори по контура целия външен кръг! Казаха, че това се случвало за първи път. Ето за тази снимка ме е яд – можеше да кандидатства за рекордите на Гинес, но нямаше как да прехвъркна до върха на Учителя, за да я направя....

След обяда цялото множество се отпрати към „Близнаците“, където беше празничният концерт. Сестрите, които постоянно се шегуваха с моите „бързоходки“, ме помолиха да им запазя места в „ложата“ – „Бялата или черната?“ – попитах аз, за да им върна топката.

Публика и музиканти се разположиха живописно от двете страни в най-тъсната част на езерото. Естествената акустика на това място е просто изумителна – чуваха се отчетливо и най-нежните пианисими на цигулките! Въобще концертът беше фантастичен – участваха най-добрите певци и музиканти на Братството, а изпълнението на Симеон на „Нева Санзу“ на това място (точно пред вратата на Агарта) докара публиката направо до екстаз!

През цялото време, аз бях инициаторът на всички походи, но подозирам, че като обяснявам маршрутите, всичко изглежда много лесно и хората се лъжат да ми се „водят по акъла“, а на практика някои бая се озорват..

Така и сега – тръгнахме през Харамията с идеята да се качим по „асансьорчето“ на билото и оттам да слезем последователно през всичките езера. На качване, докато с Драго изчаквахме групата, ни застигнаха трима „братя“. Единият беше Кольо, за когото из лагера се носеха легенди и това ме съблазни да премерим сили в едно „мъжко походче“...

Сестрите обаче възроптаха – не стига, че съм ги повела по „маршрут за алпинисти“, ами ги зарязваме наред път... Имаше малко „криви погледи“, макар че ги съпроводихме до билото (и бяха прави да ми се сърдят!), но благодарумието надделя и вечерта всички бяхме щастливи и доволни от прекарването си, а това е най-важно.

(„Мъжкото походче“ съм описала в разказчето „Кольо Сървайвър“)

Последния ден със „съквартирантите“ ми решихме да отидем до х. Скакавица, да се разходим до водопада и оттам да слезем на х. Пионерска, където бях оставила колата. За красотата на водопада оставям да говорят снимките...

(Е, този път не се къпах под душа на водопада, защото още ми „държеше влага“ от предишното къпане (преди месец), когато струята на ледената вода щеше да ми обрули ушите...)

Една от най-хубавите снимки, която изпратих на моята сестричка, нарекох „Братски поздрав от Рила“ – тя е от последната Паневритмия, на езерото на Чистотата – с вдигнати за братски поздрав ръце към нашите близки от далечна Австралия.

Истина е, че за Любовта не съществуват нито разстояния, нито време, нито дори прегради между световите!

* * *

Двете измерения на пътя София – Мадара

От седмици с нетърпение очаквах тези четири празнични дни и Братстския събор в Мадара.

Пътувахме с приятелите с моята кола, която едва побра огромните ни раници, въпреки че е комби.

Казахме си молитвата и потеглихме „с Бога напред!“ – както казваше моята баба.

Знам, че ще прозвучи шаблонно, но наистина никой от нас не разбира „как тръгнахме и как стигнахме“.

Аз си мислех, че само на мен ми се е сторило така неусетно това 6-часово пътуване, но когато реших да го споделя, че оказва, че всички са имали чувството, че времето е спряло. По-точно – чувствахме се извън времето. Цялото пътуване имаше времетраенето на една песен или на една молитва!

По едно време някой ме попита: „Как така хем шофирам, хем вземам участие във всичко, което се върши / говори в колата?“ Това беше казано като комплимент за шофьорските ми умения, но в този момент си дадох сметка, че не аз, а някой друг всъщност кара колата, използвайки ръцете и краката ми, но не и съзнанието ми, което беше напълно освободено от грижата за пътуването. Просто ни водеха – незабележимо, но абсолютно безпогрешно и в пълна безопасност, а причината (според мен!) беше, че се намирахме в пълна хармония, както помежду си, така и с Божественото начало, което ни водеше.

Тази хармония и приповдигнатото ни настроение се запазиха през цялото време и не убягнаха от вниманието на околните. Най-напред ги забеляза нашият „съквартирант“ от Ямбол, с когото се случихме в една стая в хижата. Интересен човек, но със силна индивидуалност, която очевидно му е „попречила“ досега да се приобщи към братския живот, въпреки че чете Учителя и е изучил сам Паневритмията. Споделих с него своя опит в това отношение, а той отбеляза, че просто съм имала невероятен късмет да попадна на „точните“ хора, и това не е лъжа! Той не можеше да се начуди, колко добре се допълваме помежду си и на това, че се разбираме от половин дума; как нищо не се премълчава, но никой на никого не се сърди и пр. Възторгът му беше съвсем искрен – от всеки по отделно, но най-вече от общото ни излъчване като група. И наистина, имах чувството, че

бяхме като магнит за околните – където седняхме, веднага около нас се събираха хора, а тръгнахме ли на разходка – веднага се присъединяваха още 3-4-ма.

Цялото Мадарско плато е местност с невероятно мощно енергийно излъчване, както всички древни светилища между впрочем. И това се усеща физически дори от „дървета“ като мен, а да не говорим за по-чувствителни натури. Имаме една сестра Лазарина, която е много „на ти“ с енергиите – лекува чрез Универсална енергия и Рейки. (Виж разказчето „Лазарина“) Първия ден аз се подхлъзнах и паднах доста лошо върху ръката, която бях контузила скоро. Тя ми помогна, като облекчи силната болка с безконтактен масаж, но между другото ме попита дали падам често? Признах, че „да“ и че дори преди няколко дни (на рождения си ден) паднах жестоко, но по чудо не се потроших... Тогава тя ми каза, че е усетила, че „не съм заземена“, т.е. връзката ми със земята е слаба и затова падам! Това много силно ме впечатли, защото само преди няколко дни нещо в този дух ми беше написала и собствената ми дъщеря, в картичка за рождения ми ден, наред с милите пожелания:

„Хубаво е човек да полети в облаците, защото колкото по-високо се издига, толкова по-нищожни и дребни му се струват проблемите и неприятностите. Но понякога си струва да останеш на земята, дори само за да видиш любовта в очите на хората около себе си.“

Това „послание“ не само затвърди у мен убеждението, че в този живот с Ана сме си разменили ролите, но и ме прави щастлива, защото доказва, че дъщеря ми е по-зряла и мъдра от мен. (Е, това всъщност не е особено трудно, нито пък е голяма похвала за нея, но за мен е утешителна награда! :-)

Но да се върна на разказа за групата ни и за хармонията, която очевидно привличаше хората към нас. За пореден път, но сега на собствен гръб, се убедих, че магнетизмът е нож с две остриета. Повечето хора съвсем искрено ни се радваха и

възхищавах на разбирателството и сплотеността, но някои изглежда ни завидяха...

Всичко беше прекрасно до последната вечер (23 май, когато беше пълнолунието). Вече се готвехме да си лягаме, когато някой ни извика да погледаме изгрева на Луната. Беше наистина красива гледка – огромният оранжев диск, увиснал над величествените скали на платото. Скалата над малката пещера приличаше на гигантски исполин, увенчан с блестящ златен шлем!

Полюбувах се на тази красота, но побързах да се прибера, защото не обичам твърде да се вирам в пълната Луна. Скоро и останалите ме последваха, само Вили остана с някакви други сестри – да правят „специални“ молитви на пълнолуние. Една от тези „специалистки“ я въвлякла в политически разговори с цел предизборна агитация и дори успяла да я убеди да вземе някакво „много важно писмо, което не можело да бъде пуснато по пощата“ и да го предаде на ръка в София, в офиса на някаква си партия „Атака“!?

(Всичко това го разбрахме едва на следващия ден по пътя, а осъзнахме значението му едва след десетките перипетии, които ни споходиха по време на пътуването. Тогава се замислих, че и на мен, и на всеки от нас би могло да се случи такова нещо, и не защото сме толкова лековерни, но като чистосърдечни и открити души, готови винаги да помогнат и да направят услуга – сме лесна плячка за подобни користни и хитри манипулатори)

На сутринта Вили се оплака, че е спала лошо, но аз го „приписах“ на въздействието на Луната... Имаше прекрасен изгрев, посрещнахме Слънцето, изиграхме най-хубавата Паневритмия (от трите дни на Мадара), а после стегнахме багажа и потеглихме.

За разлика от отиването, връщането ни беше един истински кошмар, от който още не мога напълно да се отърся. Пътуването вървеше тегаво от самото начало, но до обяд

бяхме горе-долу в график – само веднъж объркахме пътя и то за кратко!

Посетихме скалните манастири в Иваново и средновековната крепост в Червен. Още ни беше „широко около врата“ и с Драго се надпреварвахме в лудориите като деца – катерехме се по крепостните зидове, пъхахме се в амбразуриите, а Драго се изкатери чак до знамето на върха – да го оправи! На връщане се събухме боси и шляпахме като циганета през трънаците и камънаците, за ужас на Жужи, у която чувството за приличие е прекалено силно развито (може би защото е учителка! :-). Тя направо ми се примоли поне аз да се обуя, защото съм „дама“, а всеки момент се очаквало височайшето посещение на Царя!

(Добре, че се разминахме с него по пътя! :-)

После седнахме да хапнем и да си наберем череши край пътя и оттам нататък се почна една...

(Дребните неблагоприятия, които ни съпътстваха през този ден няма да ги слагам в сметката.)

Най-напред се разбра, че съм си забравила слънчевите очила на мястото на почивката и се връщахме да ги търся, което си беше глупост...

После объркахме пътя и вместо към Търново, хванахме обратно към Шумен... Вярно, че в Делиормана пътните знаци и указателните табели се смятат за излишен лукс, но все пак имах три карти и двама „навигатори“ – Вили, до мен, която (без очила) прочела Попово вместо Косово и Драго, който отлично знае къде е Попово и че нямаме работа натам; както и аз, междувпрочем, но като че ли някой ми беше спуснал перде в мозъка! Попаднахме в някакъв омагьосан кръг, от който едва се измъкнахме след 3 часова лутане по разни междуселски пътища.

Като че се намирахме в друго пространствено-времево измерение... Беше едва 6 часа, а беше сумрачно и призрачно-мъгливо. Колата отдавна „плачеше“ за зареждане, а нямаше

и помен от бензиностанция. От време на време виждахме някой знак за бензиностанция, но минаваха километри и нищо подобно не се появяваше. И отново знак, и отново нищо... Ако бях сама, сигурно щях да помисля, че полудявам, но пет души да халюцинират едновременно – това не ми го побираше акъла!

А в това време все по-застрашително се смрачаваше и изведнъж една огромна светкавица раздра небето и тонове вода се заизсипваха отгоре ни – все едно започваше вторият всемирнен потоп. Пълзахме (по-скоро плувахме!) едва-едва, защото водата стигаше до средата на джантите. Мислех си, че ако спра, няма да мога да тръгна отново. Гърмеше и трещеше оглушително, а ние пеехме 91 псалм и призовавахме Божията помощ.

Вече бяхме абсолютно убедени, че трябва да се „освободим“ незабавно от злополучното писмо, но то беше в раницата в багажника, а да спрем беше немислимо. Газта (по моите изчисления) трябваше отдавна да е свършила, нямахме и капка бензин, но колата все пак продължаваше да се движи... Вероятно с последните изпарения се добрахме до спасителната газостанция и първата ни грижа (след горивото!) беше да намерим и изхвърлим писмото. И тук (като капак на всичко) дойде последната „атака“ – от силите на мрака!

Тъкмо бях почнала да зареждам, когато поредната мълния с трясък се разби някъде наблизко; последва токов удар и всичко наоколо потъна в мрак. Не знам колко газ бяхме успели да вкараме – според момчето, за не повече от пет лева, колкото и платих, но поне успяхме да намерим „виновника за атаките срещу нас“ и да го изхвърлим...

И о, Небеса! След няколко минути апокалиптичната картина се смени! Бурята спря като отрязана с нож, небето се проясни и ние видяхме, че все още е ден, а не черна нощ, както ни се струваше.

Скоро стигнахме до нова бензиностанция, заредихме догоре и се прибрахме благополучно.

Това беше едно сериозно изпитание за всички нас и най-вече за нашето единство като група, но мисля, че го издържахме достойно, защото най-лесното е в такива моменти да започнат взаимни обвинения и спорове, кой какво бил казал и защо „така“, а не „иначе“... Имаше анализ и признаване на грешки, но нямаше обвинения; нищо не беше премълчано, но беше казано така, че никой не се почувства засегнат или обиден и никой (надявам се!) не остана със спотаено в душата недоволство или огорчение.

Мисля, че това беше зрелостният ни изпит като група. Не знам каква оценка ни писаха, но имам усещането, че преминахме успешно в следващия клас на Великото Училище на Живота. А урока, който ни се даде е повече от ясен:

Да не бъдем доверчиви до лековерност и да бъдем бдителни!

„Будни бъдете!“ – както се казва в Писанието.

* * *

„Радост, ти дете из рая!“

(Шилер / Бетовен – „9-та симфония“)

Връщам се от Рила и в главата, и в душата ми звучи непрестанно „Одата на Радостта“!

Чувствам се толкова преизпълнена с впечатления, емоции и опитности, че не знам как бих могла да излея всичко това върху белия лист, без да изпадна в разточително-отегчително зло-употребление със словото.

Ще започна с една интермедия:

Тази година имахме доста хладно (направо студено) време на Рила, а аз имах прекрасна бяла рокля за Паневритмия (от бабиния скрин), с която непременно държах да се „изфукам“... Роклята беше тънка, от фин кенар, и затова се наложи да я облека върху пуловера и клина си. На главата си вързах един копринен шал и в този вид излязох из клековете (нашите съблекални :-). Струваше ми се, че всички погледи бяха насочени към мене, но никой от приятелите не ме разпознаваше, докато не се обърнех към него с поглед и усмивка. Тогава ахваха от изненада и не можеха да се начудят на тази метаморфоза. Никой от тях не ме беше виждал с рокля до тогава. Дори Светлин, който дойде по-късно и ни наблюдаваше отстрани, отначало не можа да ме познае. Усетих как погледът му се плъзна по мене с любопитство, а после ме отмина. Едва на втората обиколка, като минавахме покрай него, му кимнах и се насладих на изненадата в очите му. Беше много забавно!

Въпреки твърдението на Драго, че „на Рила лошо време няма“, единствените истински хубави дни тази година бяха 18-и и 21-и август. Едва сега осъзнах напълно смисъла на поговорката „Денят се познава от сутринта“, т.е. от изгрева! Защото това бяха двата най-красиви изгрева от 10-те дни на планината!

(Единият съм го заснела, а другият ще се опитам да го опиша, защото, уви, предишния ден счупих апарата на Вили, с който снимах!)

Навсичкото отгоре, осветих илентата, на която бях заснела и другото феноменално събитие – дъгата около Слънцето на 18-и, непосредствено след края на Паневритмията! Такова нещо виждам за първи път в живота си – дъга която не опира в земята, а описва почти идеален кръг около слънцето! Разбира се, виждаха се само отделни части от нея между облаците, но беше невероятно! Може и да греша, но ми се струва, че аз първа я видях (от близо 1000-та души на езерото Махабур!)

и се разкрещях като луда: „ДЪГА, ДЪГА, ДЪГА!“ – сочейки нагоре и скачайки от радост! Това феноменално явление се задържа в небето близо половин час – точно над кръга на Паневритмията! Приехме го като Божие благословение! Не случайно в самото начало на Стария завет е казано:

„И рече Бог: Поставям дъгата си в облака и тя ще бъде белег на завета между мене и земята.“ (Бит.9:13)

Но аз го усетих някак по-специално и по-интимно – като че беше предназначено тъкмо за мен – в чест на „преображението“ ми в „жена“ (с новата ми бяла рокля! :-)

Спомних си колко горчиво съжалявах като малка, че съм се родила момиче и все дебнех дядо ми като поливаше с маркуча – да се образува дъга, за да претичам под нея и да стана момче! И повече от половин живот живях с неудовлетворението от женската форма, в която съм облечена в този живот! И ето сега, когато доброволно приех да изявя (символично) жената у себе си, чрез тази рокля – Небето ме благослови с това Знамение! Освен това този ден имаше невероятно красиви бели облаци – като огромни, мощни ангелски криле, простряни над Езерната долина!

Неизказано щастлива се чувствах през целия ден!

На 19-тинеможах да участвам в празничната Паневритмия, защото се наложи да проведем една „спасителна“ акция, за която няма да навлизам в подробности, но дори Светлин (който е винаги критичен към мен) ми се възхити за организацията и изпълнението.

За пропуснатата Паневритмия този ден въобще не съжалявам! На 19-ти и 20-ти имахме най-лошото време – дъжд, мъгла, студ – имах чувството, че това беше нарочно, заради тълпите любопитни зяпачи, които буквално се бяха „изсипали“ с камери и фотоапарати на събора, за да снимат това „зрелище“!

Но не само заради тях! Имаше и доста „братя и сестри“, които бяха дошли за по ден-два, и не да участват

в лятната Духовна школа на Учителя, а само за да получат „благословението“ на Небето!

Да, ама Не! Небето знае кога, на кого и какво да даде!

Едно от правилата, които е дал Учителя за тази лятна школа е за Чистотата:

„Спазвай идеала за Абсолютна чистота!

Планината обича чистотата. Пазете като свещен завет чистотата на планината!

Спазвай и психическа чистота!

Природата обича да нямате никакви тревоги и грижи, когато отидете сред нея. Потребно ѝ е най-малко една седмица, за да ви освободи от всички тези неща и после да влее във вас своето съдържание.

Спазването на чистота означава ученикът да се освободи от грижите и тревогите на света. Помнете също, че планината, високото място не търпи лоши мисли и желания. Планинските места могат да бъдат крайно опасни. Тук атмосферата е толкова чувствителна, че ако направите нещо отрицателно, ще пострадате.

Пазете чистота във всяко отношение!“

Във верността на тези думи се убедих от наблюденията си върху някои братя и сестри, а Светлин и от собствения си горчив опит, заради критичното си отношение, с което беше тръгнал в началото. Слава Богу, той получи възможно най-щадящия урок и с помощта на Лазарина бързо преодоля кризата, за разлика от тези, които трябваше да „спасяваме“, сваляйки ги почти насилствено долу!

Що се отнася до лошите хигиенни условия – и на това му намерихме колая! Ходехме или до „Скакавица“ или до новата хижа – на гости на приятели, за да се къпем. А Лазарина ме научи как да говоря на тялото си и да го помоля само да се грижи за себе си в тези условия – и то наистина ме послуша! Започвам да разбирам думите на Учителя, че „ще

дойде време, когато хората ще се къпят не с вода, а с въздух и светлина“!

Май се поувлякох, но ще опиша (по-точно ще се опитам!) и изгрева на 21-ви – третият съборен ден!

Вечерта отново беше валяло, но като станах към 3 часа през нощта – навън беше светло като ден! Беше пълнолуние, небето –изчистено, без нито едно облаче, луната блестеше ярко и се оглеждаше в езерото пред хижата, а около нея имаше огромен светъл кръг (хало)! Лунната пътека беше като сребърен мост, прострян през водата, който свързва хижата с отсрещния (стария молитвен) хълм. Беше невероятно тихо, спокойно и тайнствено. Неописуемо!

Сутринта, към 6, когато тръгнахме за Молитвения връх, от изток вече просветляваше, а през цялото небе, от запад към изток, се придвижваше огромно ято бели облаци – „ангелски легиони“, предвождани от „старшия Архангел“, строени в абсолютно правилни редици в очакване на Слънцето! Изумителна гледка! Постепенно, с приближаването на изгрева, „белите ангели“ започнаха да порозовяват, после целите ярко запламтяха в цвета на Любовта, а накрая, когато Слънцето се появи над хоризонта, се обагриха в наситено оранжево! Запахме „Изгрява Слънцето“ – една от най-прекрасните песни на Учителя!

Това беше един от най-красивите изгреви, който съм наблюдавала през живота си. Ангелското присъствие продължи чак докато свърши наряда, после „светлите същества“ бавно започнаха да се разотиват по своите дела. Тръгнахме и ние, обратно към лагера, и тогава видях луната, която все още не беше залязла, но пълният ѝ кръг едва се забелязваше, на фона на светлото небе. Помислих си:

„Ето как залязва всеки, който свети с отразена светлина!“

* * *

Нова Година '2006

Това беше за мен най-хубавата и смислено прекарана Коледно-новогодишна ваканция досега, след като миналата година се зарекох, че повече няма да посрещна нито една Нова година в пиянска и месоядна компания, ако ще и да я прекарам в пълна самота....

(Единственото, за което съжалявам, е че не носех фотоапарат, за да мога да илюстрирам разказа си, там където „думите не стигат“ :-)

Отсамотоначало, с Божията помощ, всичко се подреждаше като по ноти... „Уредихме се“ в една стара възрожденска къща в самия център на Калофер. Условията бяха прекрасни! Прозорците на нашата спалня бяха над самата река Тунджа, а от чардака се виждаше снежната шапка на вр. Ботев. Времето през първите три дни, напук на прогнозите беше великолепно – слънчево и тихо, с безоблачно ярко синьо небе, на фона на което се открояваха величествено белите старопланински върхове! Гледката беше наистина зашеметяваща!

Бракаловата къща (в която се намирахме) – една от най-личните в Калофер – беше съхранила автентичния възрожденски дух, който се чувстваше във всяка вещ, и който ние благоговейно се стараехме да не нарушим. Още първата нощ Жулиета ни каза, че се събудила от едно много силно внушение, което я приканвало да усети духа на къщата и да се свърже с него, но наистина успяхме да го постигнем, едва след като посетихме манастира, недалеч от градчето, където видяхме гроба на нейния първи собственик – видния възрожденец, доктор по право и ктитор на манастира – Стефан Бракалов, починал във Виена, но пожелал да бъде погребан на родна земя, в манастира, на който той е бил дарител.

Успяхме да си създадем празнична атмосфера като украсихме една стара стояща закачалка с елхови клончета, гирлянди, играчки и светещи лампички.

(Костваше ми усилие да убедя Жужи, че това е „новогодишна елха“, а не украсена закачалка, но след ден-два и тя вече я наричаше „елхата“ :-)

Бях купила 100 „чаени“ свещи, с които всяка вечер илюминирах и внасях празнично настроение в обстановката за ужас на Жужи, която умираше от страх да не подпалим къщата.

Късметите от новогодишната баница, чийто автор бях аз, съответстваха на цветните лъчи на светлината! Бях ги изработила с много любов, с изписани върху цветни картончета стихове от завета, касаещи съответната добродетел. Всички бяха доволни, защото на всеки се падна тъкмо това, което трябва, т.е. което той носи в себе си, но трябва да го изяви!

Почти през цялото време групата беше толкова хармонична, че за всяка работа, която трябваше да се свърши, веднага се намираше (абсолютно доброволно!) най-подходящият човек. Истинска комуна!

Програмата, която също беше мое дело, се изпълняваше почти 100% – не пропуснахме нито една туристическа или историческа забележителност в Калофер, Карлово и околностите. Рано сутрин Светлин ни „хвърляше“ тримата (с Драго и Жужи) на „Паниците“, което е изходния пункт за Балкана, а после се връщаше за другите, които предпочитаха автотуризма, в съчетание с културно-исторически разходки.

За съжаление, толкова се бях вживяла в ролята си на организатор и двигател на цялата дейност, че на приятелите май им стана „байгън“ от организация...

Жужи съвсем чистосърдечно ми призна, че започва да чувства, че не може да разполага свободно със себе си, че всяка минутка от времето ѝ е разчетена и „организирана“, което (естествено!) действа изнервящо. Съгласих се напълно с нея и се постарах да се поправа, но доколко съм успяла, не знам...

По-скоро не, ако съдя по това, което Жужи е описала в своето есе „Кога идват изпитанията?“ – с поглед от своята „камбанария“, разбира се, защото за мен (а смея да твърдя и за Драго) това не беше точно изпитание...

Бяхме решили да се качим до х. Рай. Един приятел ме беше предупредил, че оттам нагоре, към вр. Ботев е лавиноопасно.

В опита си да вземем един *short cut*^{*}, обаче, сме пропуснали (по моя вина!) пътеката за х.Рай и сме поели право нагоре, към билото. Осъзнах грешката си чак на първия от двата заслона под върха, на не повече три часа до Ботев връх. Бяхме се движили доста бързо, защото часът беше едва 11.30 и спокойно можехме да се качим и да се върнем обратно до залез слънце, още повече, че по този маршрут нямаше абсолютно никаква опасност от лавини – това беше очевидно, както и това, че съвсем скоро някой беше слязъл оттам – това личеше по огромните мъжки стъпки в снега. Сякаш някой великан беше тичал от върха надолу с гигантски крачки!

„По стъпките на Великана“, така кръстихме нашия поход този ден, но не се престашихме да ги следваме докрай!

Уви, Жужи беше категорична, че няма да продължи нататък, защото сме ѝ били обещали „рая“, а сме се озовали „на майната си“! ☹ И въпреки че върхът се виждаше като на длан пред нас, и времето беше фантастично, тя заяви, че се

* *short cut* (англ.) – пряк път

върща обратно, а ние, „щом искаме, да вървим“!? Естествено, при това положение, вече не искахме и тръгнахме обратно надолу... И тогава дойде „изпитанието“ (което Жужи е описала в своето есе).

След като преминахме „изпитанието“ и стъпихме вече „на правия път“ и след като се посъвзе от уплахата, Жужи започна да мърмори, че „сама си е виновна за всичко...“

Запитах на шега: „За какво по-точно – че е тръгнала с двама луди ли?“, а тя най-сериозно ми отговори: „Да, но не в множествено число, защото лудата е една!“ – т.е. Аз...

(Е, това си го знам, но... на милата Жужи, явно ѝ бях дошла твърде много тези дни, както често се случва с почти всички мои близки хора! Защо ли все така се получава?! Явно притеждавам особен вид дарба... ☺)

Имахме и две много интересни срещи... Едната, с игуменката на девическия манастир, който е в самото градче – изключително приятна, високо интелигентна и духовно извисена личност, авторка на 20-ина книги, които се предлагаха в църковната книжарничка към манастира. Аз си купих един сборник с есета и съм очарована както от стила, така и от езика, но най-вече от духовните послания в тях.

Другата беше с хижаря на х. Рай, до която най-после стигнахме с Драго последния ден. Един много приветлив, гостоприемен, хрисим и добър човек, с когото ни беше особено приятно да се разговорим. Той много ни се зарадва и ни каза, че през зимата по цяла седмица не вижда жив човек, а когато е лошо времето (като сега!) дори в събота и неделя никой не се качва... Личеше си, че не му се иска да ни пусне да си ходим, но трябваше да слизаме обратно, защото валеше силен сняг, видимостта почти нулева и имаше опасност да се загубим в снежната мъгла. Тръгвайки, той излезе да ни изпрати, за да върже кучето, но в този момент се усети, че то

изобщо не беше изляляло при нашето идване. Това страшно много го учуди, защото за първи път се случвало, а Драго на шега го успокои, че кучето е познало, че сме „божи хора“ и затова не е залаляло...

Аз лично се почувствах особено поласкана, както от отношението на кучето, така и благоразположението на неговия стопанин.

Такива дребни, на пръв поглед, нещица наистина сгриват душата ми и ме карат да се чувствам щастлива!

* * *

Духовна школа – Рилски езера’ 2006

На всички Приятели

Сядам да пиша разказа си за Рила, а ето че нямам никакъв план в главата си; само безброй мисли, впечатления и картини, които се блъскат коя да излезе по-напред!

Качване на Рила. Първи дни в лагера

Този път бяхме взели правилното решение – да сме абсолютно независими от други хора и бяхме избрали маршрут, по който почти никой не минава, да не говорим за джипове и коняри, натоварени с багажа на лагериращите.

(Всички, които разчитаха на техните услуги, бяха силно разочаровани, а някои жени направо плачеха и молеха за някоя суха дреха, да се преоблекат, защото конярите бяха изсипали багажа им направо в локвите и всичко се беше намокрило!)

Този ден валя доста силен дъжд. (Веднъж и синоптиците да познаят! :-) Започна още от х. Вада, където оставихме колата, и след кратко съвещание с хижара и Драго, решихме,

че времето по-добро няма да стане и тръгнахме. Отначало валешепо-слабоидъждобранитевършехаробота,ноотсредата нагоре заваля пороен дъжд, а пътеката (доста занемарена) се виеше сред клекове, които изпокъсаха дъждобраните ни и ние се намокрихме като кокошки, но по-важно беше, че багажът в раниците остана сух. На племенника ми (Петьо-12 г.), този преход му се видя неимоверно труден и вече виждах как съжاليا, че е дошъл с мен, но присъствието на Драго го респектирало да не мрънка много... Пътят до хижата ни отне два пъти повече време от предвиденото, но щом стигнахме, пихме чай, преоблякохме се (от глава до пети) и светът отново стана светъл и хубав.

Настанихме се в отредената ни стая, която на пръв поглед ми се стори върха на мизерията... Беше не по-голяма от нашия хол и в едната ѝ половина имаше 10 нара (на 2 етажa x 5), като долните бяха вече заети от „наши хора“, а в свободната половина беше разхвърлян в артистичен безпорядък багажът им (така ми се стори тогава, но после се убедих, че това е най-висшият мислим порядък при тези условия!)

Нашите съквартиранти бяха: Ванчето от Южния парк с 8-годишния си внук (който много се зарадва на пристигането на Петьо, но той беше „гроги“ и веднага легна да спи) и две сестри от Ямбол, едната от които – прекрасната цигуларка Здравка Баръмова.

И двамата с Драго отдавна мечтаехме да се запознаем с нея, но тя се показва доста резервирана отначало. И с право – нашето пристигане буквално взриви мира и спокойствието на тяхната обител и нейната музикантска душа видимо възнегодува, макар и съвсем деликатно... Дадох си сметка, че много от най-близките ми хора, както и всеки *private man**, изобщо не биха могли да виреят в подобни условия дори и

* *private man* (англ.) – дискретен, изолиран в частния си живот, човек

един ден, така че напълно я разбирах Здравчето и искрено ѝ съчувствах...

Тъй като навън продължаваше да вали като из ведро, решихме да отложим втория курс (за оставащия багаж) за следващия ден и вече не ни оставаше нищо друго, освен да последваме примера на Петьо и да се насним хубаво... Събуди ни пристигането на последните обитатели на Дядовата ръкавичка – Жоро и Жужи – отново с гръм и трясък, както ми се стори, и още веднъж съжалих нежната музикантска душа на Здравчето...

Те бяха тръгнали преди нас сутринта, а пристигнаха 2 часа след нас – с бус до х. Пионерска, с джип до Новата хижа и после пеша нагоре – до нашата. Бяха не само мокри, но и порядъчно изнервени и уморени...

Така приключи епопеята по настаняването. И макар в началото да бях потресена от този „хардахуш“, както Ана нарече стаята ни, после не преставах да се учудвам, как при тези условия никой на никого не пречи и как всеки си намира каквото му трябва, дори на тъмно, сутрин преди тръгването за Молитвения връх.

Наистина беше изумително как десет души могат да съжителстват на такова тясно пространство и то в пълно разбирателство и хармония! Хармонията се възцари всъщност едва на третия ден от пристигането ни – Жоро имаше рожден ден, ние му бяхме подготвили кратък поздравителен концерт и аз се „пресрамах“ да помоля Здравчето да ни акомпанира. А тя така се въодушеви от нашите аматорски изпълнения, че ни изнесе цял концерт, включително невероятно виртуозни класически парчета – Вивалди, Моцарт, Масне, Паганини. Ледът беше стопен! Всички я слушахме с отворени уста (и души!), а тя не спираше да свири и да говори вдъхновено, за музиката и за Учителя между отделните парчета.

Здравка е изключителен музикант и аз окончателно се убедих в това от концертите ѝ в лагера, следващите дни. Тя ни подари един филм-медитация, направен по неин концерт, заснет на езерата, който донякъде дава представа за таланта ѝ. Драго, който е присъствал на този концерт преди три години, казва, че бил невероятен и че дори кравите, които пасяли наоколо, се включили в него, акомпанирайки ѝ със своите хлопатарии...

Със Здравка намерихме много общи теми за разговор върху музиката и Учението, по които възгледите ни напълно съвпадаха, и бързо се сприятелихме. Скоро тя с по-голямо нетърпение от мен очакваше Ана, за да попеят / посвирят заедно...

Но, да продължа с разказа си. Първата ни нощ в хижата беше доста бурна, в буквалния смисъл на думата. Навън се разрази такава буря, че имахме чувството, че вятърът ще отнесе покрива на хижата. През цялото време си мислех за братята и сестрите от палатковия лагер и се молах за тях. На сутринта с учудване видяхме, че почти всички палатки бяха цели-целенички, с много малки поражения, но цялата им покъщнина беше мокра, а хората си признаха, че са брали доста страх... Но: „Който те е намокрил, той и ще те изсуши“ - казват планинарите, и наистина на сутринта грейна едно хубаво, топло слънчице, хората наизнесоха багажа си навън да съхне и лагерът заприлича на цигански катун в ден за пране!

Аз оставих племенника си на грижите на Жужи (той беше все още уморен, а и двамата се бяха сприятелили на предишния ни поход) и с Драго слязохме за останалия багаж. Едва привечер пристигнахме в хижата – всеки с по две раници, за изумление на всички, които ни видяха. Въобще станахме известни като „шерпите“ на лагера и бяхме обект на закачки, че догодина ще наемат нас вместо

конярите, и че можем да си изкарваме страхотни пари като товарни коне...

Петьо, който бързо се окопоти след първоначалния стрес, стана всеобщ любимец и не само че бързо се сприятели с всички, но успя (за мое учудване!) „да си хване и гадже“ ... Единственият недоволен беше малкият Ицко, който се почувства пренебрегнат заради „някакво момиче“ и веднъж влезе нацупен в стаята и ми каза: „Той не ми обръща никакво внимание. Зяпнал я тая, като че ли е някакво червено Ферари!“ ☺

Спукахме се от смях, но си беше истина! Същия ден Паневритмията се игра на първото езеро, над което има едно много удобно за снимки хълмче, и аз му бях връчила фотоапарата да ни снима, а той така се беше захласнал по „червеното Ферари“, че изобщо ни забрави...

Когато си тръгна, след няколко дни, той беше дълбоко нещастен, че брат ми дойде да го вземе, а момичето оставаше в лагера с майка си!

Мистични преживявания

Всяка сутрин, на Молитвения връх, докато чакахме мълчаливо изгрева, си мислех за всички мои скъпи и любими хора, усещах тяхното присъствие вътре в себе си, чувствах ги като част от себе си, молах се в душата си за тях и пак с душата си долавях, че всички ние сме ЕДНО, и не само като верига от души, обединени от Божията Воля – да извършат някаква обща работа, но и ЕДНО с всичко, което ни заобикаля – видимо или невидимо. И усещах как душата ми наистина пораства – „обширна като вселената“ и духът ми става „мощен като Бога и ЕДНО с БОГА!“ Беше велико, невероятно силно усещане!

Благодаря ти, Господи!

От нарядите тази година ще запомня два – участието ни в денонощното бдение на Молитвения връх по време на празничните дни и сутрешния наряд на 20-и август. От миналата година имах желание да се включа в тези бдения и сега, като разбрахме, че записването е при нашата приятелка от Владая – сестра Огняна, много се зарадвах. Казахме ѝ да ни има предвид и да „запълни с нас някоя дупка“, като се надявах, че ще останат незаети някои от „тежките“ нощни часове, но те бяха вече заети – очевидно и други мислеха като мен и се надяваха на мистични среднощни преживявания. Но макар бдението ни да беше сутринта – след наряда – не липсваше мистично настроение; дори и аз усещах високите вибрации, а Жулиета, която е далеч по-сензитивна, плака почти през цялото време на молитвите и песните. Беше много вълнуващо и дори не усетихме как е изминал нашият час и кога е дошла следващата смяна...

Поздравихме се с: „Няма Любов като Божията Любов! – Само Божията Любов е Любов!“ – в очите на всички блестяха сълзи, но никой не се срамуваше от тях...

А сутрешния наряд на 20-и август ще запомня с това, че го водеше брат Симеон и че започна с Химни на Слънцето, които аз отдавна исках да чуя в негово изпълнение. Това е най-прекрасната молитвена песен, която съм слушала. Тя наистина като че ли пробуди нещо, дълбоко скрито в душата ми и едно мъничко слънчице изгря и протегна лъчи, нежни като детска милувка, за да стопли сърцето ми! И всичко това – благодарение на изключителното изпълнение на Симеон, който сам преживяваше всяка дума и караше и слушателите да я изживяват заедно с него. Невероятна песен! Невероятна молитва!

Забавна случка с телефони

На 18-ти слязохме със Светлин и Драго да посрещнем Ана и Цвети (дъщерята на Драго). След като изядохме огромната диня, която донесоха момичетата и претоварихме багажа в раниците, Светлин си тръгна с колата, а ние поехме обратно към лагера...

Времето беше прекрасно – слънчево и топло, с лек прохладен ветрец – каквото никога досега не сме имали на Рила!

Настроението на Ана, обаче не беше в унисон с времето и с красивата природа. Имах чувството, че е дошла по задължение и ми беше криво... След като обядвахме и починаха, им предложих да направим една лека разходка по езерата и да обиколим Близнака в пълно мълчание. Това е най-мистичното от 7-те езера. В скалите над него Учителят е казал, че се намира вратата на Агарта и това упражнение е препоръчано от Него. Веднага към нас се присъединиха още 5-6 сестри...

(Не знам какво става, но винаги около нас се завъртат и се прикачат доста хора! :-)

Обиколката мина чудесно и всички бяха доволни; само накрая, за нещастие, Ана си изпусна якето, с двата мобилни телефона, в езерото и те се намокриха и блокираха. Единият беше чисто нов и много скъп – подарък от вуйчо ѝ. Това окончателно ѝ развали настроението и тя направо ме „заплаши“, че ако не ѝ проработят телефоните, си тръгва още на другия ден! (Като че ли аз бях виновна за това!) Оплаках се на Лазарина, а тя, с присъщото си чувство за хумор ми вика: „Я дай да се пробвам, може и телефони да мога да лекувам!“ И започна да им „бае“ така както бяха разглобени, парче по парче, на една кърпа. Съжалявам, че не я снимах,

гледката си заслужаваше! В това време влезе Ана и като я видя, прихна да се смее, а Лазарина ѝ вика: „Споко бе, к’во се притесняваш, ето единият е жив!“ – и сочи стария. „А другият?“ – проплака Ана. „Сега ще го съживим и него!“ – самоуверено отговаря тя, а след малко сама не вярваща на себе си, възкликва: „Ама ето бе, и тоя живна!“ „Да, бе, да! – мисля си аз – То така става!“, но Ана се обнадежди и се успокои, а на другия ден телефоните ѝ наистина работеха!

Това беше едно от малките чудеса, чрез които Бог пожела да ни изяви Своето Всемогъщество и да ни покаже, че за Него няма нищо невъзможно, но че чудесата стават само тогава, когато човек има пълна вяра в Него, както Лазарина. Тя никога не се отказва да помогне, дори и в най-безнадежните случаи, защото вярва, че Бог лекува чрез нея и че ако Той пожелае, всичко може да направи!

Това беше един прекрасен урок, не само за нас, но и за Ана, която от този момент коренно се преобрази, а аз най-после си отдахнах с облекчение.

Съзерцанието

Ана и Цвети се бяха сприятелили още на Пиринския поход – преди месец и сега, по време на празничната Паневритмия, двете обикаляха по върховете и снимаха (снимките на Паневритмията отгоре са великолепни), а след това се включиха в братския обяд край езерото. После тръгнахме на обиколка по билото, над езерата и така стигнахме до Салоните. Там срещнахме една приятелка от парка – Веселина – прекрасна певица, която започна да пее песни на Учителя. Ана се вдъхнови от нея и също реши да ни попее. Точно в това време, за голяма изненада, на Салоните пристигнаха моите млади приятели Сашко и Лора. Те не бяха чували Ана да пее и останаха възхитени от нейното изпълнение.

На връщане успяхме да убедим „децата“ да слезем по една много стръмна пряка пътека към ез. на Съзерцанието.

То за мен е най-красивото, най-чистото и мистичното от всичките езера. То не е от седемте, а се намира от другата страна на лагера, заедно с ез. на Чистотата, под вр. Харамията. Бяхме чували за тая пътека и в един от предишните дни, с Драго, на връщане от един изтощителен поход (до Мальовица, през Урдините езера), решихме да я намерим, за да си съкратим пътя до лагера. Но все се натъквахме или на отвесни скали, или попадахме в стръмни улеи и каменисти сипеи... Докато накрая, загубили търпение, решихме, че поредният улей не е чак толкова опасен и тръгнахме да слизаме. Драго беше пред мен, а аз инстинктивно, по навик, започнах да нареждам: „Моля Те, Господи, пази ни...“ и т.н. В този миг чух ясно и недвусмислено: „Пази се сама!“ Прозвуча ми като: „Дотук бяхте под Моята закрила, но вече прекалихте с предизвикателствата към търпението Ми!“ Уплаших се и викнах на Драго: „Давай да се въщаме! Това е неразумен риск.“ Той много се учуди на внезапното ми „благоразумие“, но като му казах какво съм чула, разбра откъде се е появило то...

Още на следващия ден, обаче, бях възнаградена за благоразумието си и открих пътеката, която търсехме. Тук имах изключително силно мистично преживяване – за първи път почувствах какво значи „съзерцание“. Бях съвсем сама, почти на залез слънце, бях се вгълбила в себе си, с поглед, прикован в прозрачните води на езерото, докато в един миг почувствах непреодолимо желание да се потопя и да се слея с него – толкова примамливо ме привличаше то със своята кристална чистота. Беше едно неопишуемо и незабравимо изживяване.

Затова много се зарадвах, че „децата“ не се уплашиха да тръгнат с нас по тази трудна пътека и те също бяха

възнаградени с невероятни гледки и преживявания. Дори открихме една снежна пещера, с причудливи образувания по тавана, подобни на сталактити, от които се стичаха тънки струйки вода. Момичетата бяха горди със смелостта си и доволни от преживяното.

„Животът е красив, когато човекът е смел!“ Учителя

Урдините езера

На другия ден бяхме замислили един малко необичаен поход до Урдините езера, чиято крайна цел беше концерт на последното езеро, където Здравчето каза, че имало невероятна акустика.

Въобще Урдините езера са наше любимо място. Драго много пъти ми е казвал, че винаги, когато слуша или пее „Озарение“, пред погледа му изникват Урдините езера... Лазарина, която за първи път идваше тук, каза че е усетила изключително високите вибрации на това място и че даже видяла светещи същества! Дори изказа предположение, че това е място, където се съхранява и подготвя генофонда на шестата раса. (Е-е, тук вече съм „пас“!:-)

Бяхме голяма група – десетина човека – и обиколихме всичките шест езера, като обядвахме на най-горното; ние с Ана се изкъпахме в две от тях и накрая заразихме всички със своя пример, включително сестрата от Ямбол – бивша учителка, много благ и лъчезарен човек, която не устоя на изкушението и дори ни благодари за това, че сме я „съблазнили“ с нашите лудории...

Жулиета носеше свои стихове и ни чете от тях по време на кратките почивки край езерата. Аз също им прочетох две стихотворения на моята приятелка Мария, които всички много харесаха. С нетърпение, обаче, очаквахме обещания

концерт на последното езеро, където пристигнахме чак към 4 следобед. Цвети през цялото време благоговейно носеше цигулката на Здравка, но освен това тя носеше и блокфлейта, с която започна концертът. Акустиката беше наистина изумителна – по-добра дори от тази на з. България! Нарекохме го Музикалното езеро!

Флейтата звучеше наистина вълшебно, но когато я остави и взе в ръцете си цигулката, звукът на флейтата ми се стори вече блед и сепгъл в сравнение с кристално чистият, мек и светъл звук на тази цигулка. Ана лежеше до мен и беше покрила лицето си с кърпа, но по дишането ѝ усещах колко дълбоко преживява всеки тон и как нещо напирва вътре в нея и иска да се излее навън. А когато Здравчето засвири Нева санзу (Плачът на Адепта, както тя каза, че е прочела от Учителя), нещо сякаш се скъса в мен и сълзите сами избликнаха от очите ми и потекоха изобилни и пречистващи! До мен Ана също въздишаше и навярно плачеше, но не виждах лицето ѝ...

Мислех си само: „Дали ще доживея някога Ана да изпълни тази песен, така, както звучи тя от цигулката на Здравка!“ И ето че след малко, когато Здравка се умори (беше свирила повече от час!), Ана стана и отиде на нейното място, на един камък във водата... Всички притаиха дъх и след кратка пауза, за концентрация, над езерото се понесе кристално чистият и бистър сопранов тембър на „моето момиче“, но този път той звучеше така, както никога досега!

(Аз не съм от тези майки, които се прехласват по децата си, до степен на пълна безкритичност. Напротив! Но такова изпълнение на „Нева санзу“ чувах за първи път и то от собствената си дъщеря!)

Не можех да повярвам на ушите си, сълзите ми не спираха да текат, а устата ми мълвяха: „Благодаря Ти, Господи! Благодаря Ти, Господи! Благодаря Ти, Господи!“

Драго, който седеше до мен, ме докосна по ръката и ми прошепна: „Петра, виж езерото!“ И аз погледнах...и онемях! Повърхността на езерото, която дотогава беше набраздена от леки вълнички, сега се преобрази в гладко огледало – сякаш огромна невидима ръка беше минала по повърхността на водата, да я изглади...

Концертът на Ана също продължи почти час, в пълна тишина, приковала вниманието на „публиката“, а аз само се молах на Слънцето – да не бърза да залязва този ден! Така прекрасно и неземно беше всичко, като че ли бяхме в друг свят, в някакво друго измерение!

Да! Наистина бяхме, и това потвърдиха после всички присъстващи! Здравка само повтаряше на глас моите мисли:

„Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че някой ми изпя тази песен така, както винаги съм знаела, че трябва да се изпее и както винаги съм искала да я изсвирия! Да, човешкият глас е най-съвършеният инструмент и най-добрата цигулка не може да се сравнява с него! Анче, ти си благословена от Бога с този глас и той тепърва ще се развива. Мога само да си мечтая да чуя твоята Нева санзу след още няколко години!“...

И още много високи оценки и най-искрени похвали в този дух, които, предполагам, че Ана високо е оценила – от такъв професионалист-музикант като Здравчето!

Това беше най-вълнуващото ми и силно преживяване тази година на Езерата! И не знам как да благодаря на Бога за това щастие, с което ме дари!

„Майката на ротата“

Искам да кажа няколко думи и за „Майката на ротата“, както нарекох нашата Ванечка, бабата на Ицко.

(Дано да не ми се обиди, но това е защото тя наистина се грижеше за всички нас, като майка, а ние си бяхме ако не цяла рота, то поне един взвод народ :-)

Тя беше и свързващото звено между ямболската и софийската част от веригата души, събрани по Божията Воля, тук, в „Бабината ръкавичка“.

Още когато я видяха за първи път, преди няколко години, моите дъщери я оприличиха на своята баба Вера – заради хубавите ѝ, усмихнати сини очи! И не само заради това! Също като майка ми, Ваня е човек, който не може да живее, без да се грижи за някого! Просто ѝ доставя удоволствие да ти поднесе чаша вода, да ти направи чай, да ти услужи – билó с котлон или друга вещ, билó със съвет, билó с лекарство или с топла дреха... И всичко това – с майчинска любов и топла грижа, а понякога дори с наставнически тон, който ме караше да се чувствам едва ли не като малкия Ицко ☺.

Но като че ли най-облагодетелствани от нейните грижи бяха Здравка и моята дъщеря – може би заради любовта и преклонението на Ваня към музиката и към нейните „посредници“ – изпълнителите! За тях тя правеше специален чай, цедеше им лимони и мед за подсилване, гонеше ги с купичка топъл качамак и не ги оставяше на мира, докато не го изядат.

Като я наблюдавах как всеотдайно се грижи за всички, си мислех: Ето един човек, който разбира смисъла на думите: „Живот за Цялото“! Да е жива и здрава нашата Ваня още дълги години – все така неуморно да се труди и да се радва на любовта и уважението на всички, които я познават!

Ицко

И още няколко думи за най-малкия член на „Бабината ръкавичка“ – внукът на Ваня – Ицко! Всички бяхме нещастни,

когато майка му и баща му дойдоха да си го вземат... Така свикнахме с това лъчезарно дете и с неговите „бисери“, че щеше да ни липсва, а най-много на баба си, разбира се!

Ицко заминаваше при другата си баба – в едно село близо до София. Два дни по-късно Ваня ни съобщи една новина, която хем ни разсмя, хем ни просълзи... На 15 август, на Голяма Богородица, в селото имало храмов празник, обаче свещеник нямало (поради светски препирни между него и паството му). Събрали се хората в храма, а няма кой една молитва да каже. И тогава малкият Ицко застанал пред олтара и със звънливото си детско гласче издекламирал Добрата молитва.

Хората онемели от учудване и почнали да го разпитват откъде знае тази хубава молитва и как я е научил, като е толкова дълга, а Ицко гордо отвърнал: „От нарядите на Рила!“

Така най-малкият ученик на Школата ни е представил по най-добрия начин пред света. Ванечка беше много щастлива, че поне внуците ѝ са вече в пътя на Учението.

Калинка

Моята скъпа приятелка Калинка също успя да дойде тази година, макар и само за два дни, и то с „къщичката“ на гърба си, в буквалния смисъл на думата. За мен беше невероятно как се е изкачила сама с цялото това снаряжение – палатка, надуваем дюшек, помпа за него, спален чувал, храна и дрехи!? Да не повярва човек, особено като я види! Ние с Драго ѝ предлагаме да се качи с нашите деца, и щяхме да ѝ помогнем, но тя предпочете сама да се справи. Учителят бил казал: „Ще дойде време, когато човек ще трябва да живее само с това, което може да носи на гърба си!“

(Аз вярвам в това – и в буквален и в преносен смисъл и мисля, че ние ще бъдем от най-богатите хора тогава – защото можем много да носим! :-)

Понеже не успях да се видя с Калинка вечерта на 18-и, на другия ден, на Голямата Паневритмия, през цялото време се озъртах за нея и най-накрая, на Промисъл-а, я видях, повиках я и тя дойде в нашия лъч! По време на Лъчите и Пентаграма бях безкрайно щастлива от забележителната хармония и радост, които сякаш озаряваха нашата групичка! А накрая, като се прегърнахме с Калинка, усетих такава топлина и нежност, каквито едва-едва си спомням от майчиния скут! Тя е един от най-прекрасните хора, които познавам!

Чрез нея (и чрез Мария!) открих, че мога да обичам по един и същи начин (безрезервно, от цялата си душа!) и мъже и жени! Въобще, любовта ми към тях е мерило за това, как трябва да обичам всеки човек! Абсолютно всеки! Без изключение!

Последни дни на Рила

Поувлякох се, но не ми се иска да пропусна последните два дни от нашата Школа на Рила.

След като изпратихме Ана, бяхме решили, с Драго и Цвети, да направим един преход до х. Мальовица, оттам да се качим до Страшното езеро (на заслона, където спяхме принудително юни месец) и да слезем през Йончевото езеро, по Ръждавишкия рид (където се загубихме в изгорялата клекова гора!) . Това щеше да е нашият „поправителен изпит“.

На тръгване сутринта, докато се катерехме към езерото на Чистотата, където щяхме да играем Паневритмия, отвътре непрестанно ме глождеше, че нещо съм забравила. И чак като почнахме да играем, се сетих, че съм си забравила

дъждобрана, а прогнозата отново беше за гръмотевични бури и поройни дъждове по планините...

Небето беше ясно и синьо, но тази прогноза хвърляше сянка в душата ми и аз почнах да се колебая – да се върна, или не!? Накрая благоразумието надделя и аз казах на Драго, че няма да играя втората част, а се връщам за дъждобрана си. Той, обаче, тръгна с мен, и тъкмо слизаме надолу – срещаме Вили, която закъсняла за Паневритмията и се качва пъхтяща нагоре... Като разбра за какво се връщаме, веднага енергично се възпротиви:

„В никакъв случай! Аз ще ти дам моя дъждобран!“ Случайно го носела в раничката си и се разбрахме тя да вземе моя от хижата, а аз нейния...

И така, вече екипирани, ние тръгнахме за Мальовица. Този дъждобран всъщност не ми потрябва, но ако се бях върнала за моя, точно половин час нямаше да ни достигне да се доберем сухи до хижата !

Имах чувството, че „отгоре“ се грижеха за нас като за малки деца през целия ден! Въпреки силния вятър, като седнехме да почиваме или да ядем, вятърът утихваше и изгряваше слънце, но ако малко повече се заседяхме, веднага духваше отново и ни подканяше да тръгваме... и така, докато стигнахме хижата!

Малко след това се разрази такава буря и градушка и се изсипа такъв дъжд, че не ни оставаше нищо друго, освен да благодарим на Бога, че сме на сигурно място и да легнем да спим (в 8 вечера!) Спали сме като къпани 11 часа, а на другия ден отново нямаше и помен от среднощните гръмотевици и трескавици – небето беше почти идеално чисто и ясно и въобще всичко беше ОК. Издържахме си „поправителния“ и даже открихме една нова пътека, благодарение на която се прибрахме в София доста по-рано от предвиденото.

P.S.

Не знам какво е разказвала на сестра си Ана, която се върна един ден по-рано от мен, но когато аз се прибрах – Светлина седеше пред пианото и учеше Нева санзу и от вратата започна да ме моли да я заведа на Урдините езера – през септември, като се върне от лагера на Детския радиохор!

Обещах ѝ и дори вече съм измислила маршрут, който включва всичко, което не успяхме да обходим за тези три седмици!

Невероятно, но факт – не ни стигна времето да „почетем“ (както казва Здравка) всички любими места и да осъществим всички замислени преходи!

Е, Приятели, това е моят разказ за Рила! Дано не съм ви досадила!

* * *

Изворът на Доброто

И тази година, в последната неделя на май, група „Южен парк“ и Мърчаевската група организирахме традиционния (вече) празник „Извор на Доброто“.

С него ние отбелязваме паметната дата 29 май 1944 г., когато Учителят открива едно изворче в двора на брат Темелко, в Мърчаево и пророчески го назовава „Изворът на Доброто“!

От разказите на Димчо (един от Темелковите внуци) знаехме, че докато Учителят е бил в Мърчаево, със своите ученици, също са играли Паневритмия и много искахме да възстановим тази традиция. Помолихме Димчо да ни покаже поляната, на която се е играела Паневритмията, но тя се оказа обрасла с 30-40 годишни дървета и непригодна за

целта. Тогава Димчо ни заведе до една по-далечна местност – Церова поляна, в която се влюбихме от пръв поглед. Широка и просторна, с невероятна панорама, простираща се чак до снежните рилски върхове – тя ни грабна с невероятната си красота. Освен това, от поляната тръгваше и туристическа маркировка за вр. Острец, до който замисляхме поход – „По стъпките на Учителя“.

А малко по-долу, прислонен до една изоставена кариера, имаше чудесен туристически заслон и чешмичка, направени очевидно с много любов. Поляната е точно между селата Мърчаево и Рударци, а заслонът се оказа, че е направен и се стопанисва от един наш приятел-турист от Рударци, който, макар да не е „брат“, но живее така, все едно е изучавал в детайли учението „Живот за Цялото“!

Всички удобства, на които се радвахме през тези дни, бяха дело на неговите ръце! Обадихме му се, щом пристигнахме, и след час той беше при нас, макар че току-що се беше върнал от 48-часово уморително дежурство! Невероятен човек!

Предварителната работа включваше и подготовка на поляната. Група от 5 човека отидохме там една седмица преди празника – да разчистим поляната от тръни и да окосим тревата, която беше до колене, за да може да се играе Паневритмия.

В събота, трима души с пет тежки раници и множество торби (газова бутилка, тенджери, инструменти, продукти), потеглихме с кола от София, като тайно се надявахме на помощ от мърчаевци, защото от мястото, до което се стига с кола, до горе са 40-50 мин. Надеждите ни се оправдаха – нашият приятел Димчо беше мобилизирал мъжката част на Мърчаевската група (трима души + един гостенин от Добричкото братство). При това положение – седмина „шерпи“ – без особени усилия изкачихме багажа на Церова поляна.

След като устроихме набързо „базовия лагер“ и пооправихме заслона, се впуснахме да събираме дърва за огъня. Опасявахме се, че след проливните дъждове, няма да намерим сухи дърва в гората, но за радост събрахме предостатъчно, мъжете ги нацепиха с брадва, а после напалихме печката в заслона, опънахме бяла покривка върху голямата, грубо скована маса и си направихме чудесна братска трапеза, която завърши с дружно изпълнение на песни на Учителя.

Междувременно се обадиха от София да питат дали не ни е удавил дъждът, защото там „валяло като из ведро“? Но при нас само поръси Божия росица! Това, обаче ни накара да се притесним дали ще дойдат хората, или ще се уплашат от „лошото време“?!

На другата сутрин, обаче, времето беше прекрасно – кристално ясно и много меко. След като посрещнахме слънцето и подготвихме продуктите за Ангелската супа, оставихме двама „дежурни по казан“, а останалите хукнахме надолу, към Темелковата къща в Мърчаево, където щеше да бъде официалната част на Празника.

В момента, в който стъпихме на шосето, видяхме една група пернишки коли – почти цялата Пернишка група (16 човека) се бяха отзовали на поканата ни. (това се казва организация!) Софийнци също не се бяха уплашили от прогнозите и въпреки, че голяма част от братята и сестрите бяха заминали на Мадара – пак се събрахме към 70 човека!

Имаше тържествен наряд, който завърши с молитвата „Изворът на Доброто“ и тайна молитва за сестрите ни в Либия, чието поредно дело, беше същия ден. След това с радост узнахме, че делото за клеветата е решено в тяхна полза. Това е първият светъл лъч в тази трудна борба срещу Силите на мрака и ние сме щастливи, ако сме допринесли поне мъничко за справедливата кауза! Като че ли нашата с

нашата молитва бяхме насочили една мъничка струйка от Извора на Доброто към затвора Джудейда в Либия, за да се помогне на нашите сестри! Благодарим Ти, Господи, че си ни послушал!

След наряда имаше няколко прекрасни изпълнения на песни на Учителя, в изпълнение на две от най-добрите певици в Братството – Надя Колева и Плама Христова. Накрая всички заедно изпяхме „Братство, единство“, почерпихме гостите с ароматни ягоди и потеглихме нагоре, към Церова поляна.

Времето беше все така прекрасно – слънчево и топло и почти всички присъстващи се изкачиха до поляната, в т.ч. 84-годишната цигуларка Ани! (Забележителен дух!)

На поляната посрещнахме гостите с хляб и сол и мурсалски чай с мед. Моята приятелка Калинка беше омесила прословутата си погача с 12-те пиленца-апостоли и Слънцето-Христос в средата, като този път беше надминала дори себе си!

Всички живо се интересуваха – кой е строил заслона, парапетите на поляната (тя е точно над кариерата и е обезопасена с дървени парапети, а всичко е много майсторски изработено!); кой стопанисва всичко това и го поддържа в пълен порядък?!

Ние им разказвахме за нашия приятел от Рударци, и всички го благославяха най-чистосърдечно!

Паневритмията беше изключително хармонична – небето беше чисто и ясно, без нито едно облаче, духаше лек прохладен ветрец, въздухът ухаеше, напоен с аромата на треви и билки.

(Не случайно се казва Церова поляна – беше пълно с какви ли не билки!)

След края на Паневритмията изпяхме заедно още няколко песни, благодарихме на Бога за прекрасния ден, който ни подари, на Учителя, Който ни е събрал, на музикантите за

вдъхновеното изпълнение и всички слязохме отново на заслона, за братския обяд.

Е-е, за съжаление супата не стигна за всички, но както каза брат Драго: „Божествените работи започват с малкото!“

След обяда част от братята и сестрите, водени от Драго, тръгнаха нагоре към връх Острец, а другите се върнаха по обратния път в Мърчаево. Но всички, без изключение, бяха радостни и доволни и един по един идваха при нас да изкажат благодарност за прекрасната организация на Празника.

Мърчаевци бяха щастливи, че след толкова години отново се играе Паневритмия на тяхна земя, а ние – че успяхме да доставим радост на толкова много хора!

Този празничен ден – посветен на Бога и на Учителя – ще остане незабравим за нас, защото беше изпълнен от начало до край с Мир и Светлина, братска Любов и истинска Радост!

* * *

Духът на планината – Рила'2007

Все още ми е трудно да се „събера“ след завръщането си от „онзи свят“ – на Рила!

Както Драго го оприличи – то е като слизане от духовния свят на физическото поле (подобно на преминаването към следващ живот). Наистина си е шок, в известен смисъл! Снощи едва издържах градския шум, който идеше през отворените прозорци, да не говорим за телевизора или за непоносимата горещина през нощта.

Този път не очаквайте обичайните предълги разкази, защото това лято преживяванията ми на Рила бяха повече вътрешни!

Моята неизменна максима винаги е била: „Всяко зло – за добро!“ И така, аз намерих Доброто на моята временна „инвалидност“ (седмица след свалянето на гипса) и вместо да търча по походи с Драго и Жужи, куцукахах с тояжката, сама, като отшелник, по чукарите и по езерата! Дори бях щастлива, че имам претекст, за да мога да се усамотя, да се вгълбя в себе си...

И това бяха най-благодатните ми мигове на планината – тогава и езерата и върховете ми „говореха“, а аз мълчах засрамено и слушах, слушах, слушах...

Освен това проумях най-сетне и дори се опитах да обясня на моите приятели, че тичането по върховете „приспива“ съзнанието, но уви, докато човек сам не узрее за една истина, тя не може да стигне до разума му, независимо откъде идва и кой му я казва!

Осъзнах, че за да може човек не само да усети, но и да се свърже с Духа на планината, трябва да се вгълби в себе си, без да си поставя цели и без да гони времето!

„Духът Божи, Духът вечни,
Духът Свети, Духът благи,
Кой пълни сърца ни със Любов!“
(песента „Духът Божи“)
Това е Духът на Рила планина!

* * *

При седмострунната арфа на Рила (ЛДШ – Рилски езера '2008)

Връщайки се от лятната духовна школа на Рила тази година, реших, че единственият начин да направя повече

хора съпричастни към величествената красота и към Духа на тази свещена планина е да направя изложба с най-добрите си снимки, която да бъде като един фоторазказ за моето общуване с планината (и с нейните поклонници) това лято.

Озаглавих го „Рила ни е мила!“ – това беше лозунгът, който написахме с огромни червени букви на платото над езерото Махабур, където се игра празничната Паневритмия на 19 август. Чрез тази изложба се опитах да изразя моите най-съкровени преживявания в образи и картини, с кратък текст, но за съжаление без звук...

Защо за съжаление ли?! На тези, които никога не са били през август на Езерата, мога само да пожелаая да го направят поне веднъж в живота си, не само за да видят, но и да чуят с ушите си древните сказания на свещените езера, тихия глас на звездите, нежния шепот на тревите, многогласния хор на щурците, гордото мълчание на величествените скали...

И не само да чуят, но и сами да станат част от огромното множество, възвисило глас към Бога в молитвена екзалтация: „Велик Си Ти, Господи! Велики са Твоите дела! Велико е Името Ти над всичко!“ Неописуемо с думи е въздействието на този Химн, изпълнен от хилядогласния хор от души, слели се в Едно с Великата Космична Душа в прослава на своя Създател!

Пожелавам на всеки да изпита щастието, което изпитах аз на Езерата – да се наслаждава на такива великолепни концерти, каквито в никоя зала не могат да се чуят и за които снимките, за жалост, не дават и най-малка представа! Защото музикантите от Братството са наистина изключителни и не само като професионалисти... Повечето от тях, освен талант, притежават невероятна ерудиция, всеотдайност, човечност и най-вече изключителна сила на духа, за които искрено им се възхищавам!

И за да не съм голословна, бих искала да разкажа за двете ни най-добри цигуларки:

Едната е моята приятелка Здравка – цигуларка от Ямбол, която аз отдавна харесвам и обичам. Нейната „Сила жива“ и великолепните ѝ изпълнения плениха душата ми ме накараха да се влюбя в музиката на Учителя преди седем години.

Наскоро тя претърпя тежка онкологична операция, но това не ѝ попречи и тази година да дойде на Рила, а цигулката ѝ звучеше по-вълшебно отвсякога. По време на нарядите сутрин звукът ѝ се носеше над целия лагер – окриляващ и възвисяващ душите ни към други светове!

Едни от най-големите ѝ фенове бяха братята и сестрите от френско-испанската група, за които двете с Ани изнесоха специален концерт на брега на ез. Близнака. Те я аплодираха възторжено, а след концерта се наредиха на опашка за дискове с нейните изпълнения.

Заедно с още две сестри от Ямбол, Здравчето беше в нашата стая (в старата хижа на Езерата) и за тези 2-3 седмици много се сбlijихме. Тя ни изнасяше „домашни“ концерти в хижата, четяхме поезия, водеше ни по любимите си места, възторгваше ни и ни разплакваше с цигулката си, разказваше за билките и за цветята, за скалите и за водата, а освен това притежаваше възхитително чувство за хумор и самоирония, и наистина неизчерпаем дух!

Но най-вълнуващото преживяване, което съм съхранила в душата си от това лято, беше в деня на заминаването ни – 21 август. След Паневритмията тръгнахме за Отовишкото езеро, където тя твърдеше, че имало великолепна акустика. Блага ѝ носеше цигулката, а тя носеше една малка флейта. Преведе ни по една тайна пътека, до една скална пещера, чиито стени бяха обрасли с мъх и пропити с вода, която се изцеждаше от мъха, като от сунгер. Накара ни да я опитаме – беше много вкусна, а тя напълни едно шишенце – да занесе

на болната си майка, защото „the rock water била много лековита“... После извади флейтата и засвири! Това беше някаква магия! Никога не съм чувала толкова мек и нежен звук... И цялата картина беше някак приказна – дребната фигурка на Здравчето с флейтата, като някакво горско духче, на фона на тъмната ниша на пещерата...

После, на брега на езерото, нашата приятелка ни изнесе още един прекрасен концерт – този път на цигулка!

В това езеро също имаше някаква магия, както каза Здравка и ние се убедихме сами.... То е съвсем плитко, дори по средата му по-едрите камъни стърчат над водата, но от единия му край има отвесна скала, която екранира звука по такъв начин, че имахме чувството, че свири не една, а две цигулки – на канон! Беше вълшебно!

Но най-изумително от всичко, за мен, беше поведението на поповите лъжички, от които езерото гъмжеше... На високите тонове на цигулката (докато свиреше Медитацията на Масне) те се оживяваха и почваха да шъкат бясно насамнатам, а при ниските – замираха на местата си, буквално като че замръзваха. Беше много впечатляващо!

Толкова се увлякохме в „бисове“, че не усетихме, кога е станало 3 следобед, а ни предстоеше събиране на багажа и слизване от планината...

Но можехме ли да се откажем от този последен Божествен дар, поднесен ни чрез нашата приятелка – да оживеят пред нас „вълшебната флейта“ на Моцарт и магическата цигулка на Паганини... Пожелавам това щастие на всички – от цялата си душа!

Другата цигуларка, на която много се възхищавам, е Йоанна, която е не само прекрасен музикант, но и невероятен човек. Тя е към 65-годишна – нисичка, леко пълничка, винаги приветлива, усмихната и много младолика – не можеш да ѝ дадеш и 55!

Освен че е всяка година по цял месец на Рила, Иоанна всяка сутрин точно в 5 сутринта (често сутрин температурата е под нулата!) излиза пред палатката си, която е на най-високото място в лагера и започва да свири! Свири невероятно красиво, тихо и нежно неземните мелодии на Учителя, а звукът на великолепната ѝ цигулка се носи над Езерната долина – като полъх от друго измерение!

Наистина не мога да си представя по-нежен и деликатен начин някой да те събуди и да ти напомни, че трябва да ставаш, за да не пропуснеш изгрева! В 6 часа Иоанна е вече на Молитвения връх, където тя единствена има „запазено място“ – точно до мястото на Учителя, за да свири по време на наряда, а в 9.30 (обикновено първа от музикантите) е на мястото за Паневритмия. А вечер, почти през ден – концерти в лагера с музика на Учителя или класическа музика. Освен това е изключително сладкодумна и често изнася беседи, които неизменно се радват на огромен интерес – за музиката и музикалните инструменти, за историята на Братството, за символите на Пентаграма, за вегетарианството...

Ана и Манол присъстваха миналата година на една нейна беседа за вегетарианството и оттогава Манол също е вегетарианец – толкова убедителни и въздействащи са нейните беседи.

Иоанна също се слави със своето чувство за хумор и умение да се шегува със себе си, а това е нещо, на което изключително много се възхищавам!

Една приятелка ме попита как се качват всички тези инструменти на върха?

Ами ние с Драго за какво сме? Като не можем да свирим, можем поне да носим! Драго беше абониран за „челото“ на Ани, а аз – за цигулката на Здравка. Челото, обаче, се носеше за Паневритмия само в трите празнични дни и затова, през

останалото време, Драго гледаше да се уреди с някоя от другите цигулки – на Йоанна или на Надето, а веднъж – за негова голяма радост – и с двете!

Да, забележителни хора са нашите музиканти! И всичко това се извършва на абсолютно доброволни начала – никой не получава и стотинка за този свой самоотвержен и истински професионален труд! Затова и уважението и любовта на всички към музикантите в Братството са безгранични и всеки се радва да им послужи с каквото може, а да поносиш скъпоценните им инструменти си е направо привилегия, с която не всеки може да се похвали!

* * *

Неканени гости – Рила '2009

Снощи се върнах от Рила и ще се опитам да драсна няколко реда, преди да ме е увлякла отново строителната вихрушка на Лозен.

Тези 7 дни на Езерата ми се сториха като 7 мига – така бързо отлетяха в небитието, до което се опитах да се докосна там, на Рила... И почти щях да успея, ако не бяха някои „дреболии“...

Ще започна с най-силното ми изживяване – на 19 август, сутринта преди изгрев на Молитвения връх. Както си седяхме със Светлина в молитвено очакване, изведнъж долових тихи звуци, които идеха някъде отдалеч – отгоре и отдясно... Свалих си качулката и шапката, за да чувам по-добре и осъзнах, че макар и много тихо и много отдалече, това са звуците на огромен, многогласен и величествен Ангелски хор! Огледах се в посоката от която идеше звука, но видях само забулените в мъгли планински върхове и прозрях, че светлите същества

са взели предпазни мерки срещу недискретното човешко любопитство... Побутнах Светлина и я попитах: „Чуваш ли?“ Тя в първия момент не разбра какво я питам, но като свали шапката и шала, с който се беше омотала, наостри уши и каза: „Да, чувам!“

Значи не беше слухова халюцинация... Разбрахме се да го запазим в тайна, но на следващия ден една от сестрите в стаята много предпазливо (да не я помисля за откачена :-)) ми довери, че чула Ангелски хор по време на молитвата и тогава аз ѝ признах, че ние също го чухме.

И самият изгрев този ден беше доста необичаен – за жалост нямам снимки от този ден, но може би така е трябвало...

Въобще посрещането на слънцето на Молитвения връх беше свързано с най-вълнуващите ми мигове на планината тази година... Защото нямаше „навлеци“, или по-точно още спяха ...

През останалото време навсякъде около нас буквално гъмжеше от тях и най-нахално се навираха навсякъде, дори в кръга на Паневритмията... Усещах ги като натрапници в собствения си Дом ...

Тук е мястото да цитирам едно стихотворение на дядо Вазов, което ми попадна деня преди да замина на Рила, и което отнесох там горе, скътано дълбоко в сърцето си:

„Сега съм у Дома, в сърцето съм на Рила.
Световните злини, тревоги са далеч –
за тях е тя стена до небеса турила –
усещам се добър, почти невинен веч.
Духът ми се цери след жизнената битва,
вкушавам сладък мир във песен и молитва.“

За жалост на нашия брат – човека – доста успешно се бори да разруши тази „стена“...

Дами прости Бог, но наистина тази година, „благодарение“ на лифта, който построиха (макар да е голямо улеснение за нас, с тежките раници), на Езерата започнаха да се качват хора, които нямат абсолютно никакво отношение не само към Учението, но и към планината въобще...

„Върхът“ беше бруталното им нашествие на 19 август, по време на празничната Паневритмия... Нашето „ято бели птици“ беше буквално обкръжено и атакувано от рояци черни гарвани, които се вмъкнаха в кръга на Паневритмията, уж да играят, а всъщност само да се снимат между „белодрешковците“, размахвайки палячовски ръце и крака и правейки всякакви маймунджульци.

(Сравнението с гарваните не е просто метафора – повечето от тях наистина бяха облечени от глава до пети в черни дрехи!)

Напразно отговорниците за реда се опитваха да ги изведат от кръга – те още по-нагло се навираха вътре и нарушаваха хармонията на Паневритмията.

Капак на всичко това беше един огромен черен хеликоптер, който по средата на Паневритмията запрелита напред-назад с бръснещ полет и с адски грохот над главите ни. Музикантите объркаха ритъма, Хорът млъкна, ние объркахме стъпките, само брат Симеон се мъчеше да надвика воя на черното чудовище с мощния си глас, но уви – безуспешно!

Но набезите на тъмните сили не спряха дотук. На следващия ден (20 август) „силите на реда“ се опитаха да затворят хижата и да изгонят всичките (повече от 100 човека) от нея, заради „лоши санитарно-хигиенни и битови условия“!? Въръжени полицаи дори изведоха насила две млади семейства с бебенца – едното на годинка, а другото едва на 6 месеца. Естествено, вечерта те отново се върнаха и

животът в хижата продължи по старому – само табелата на вратата, че „Обектът е спрял от експлоатация“ напомняше случилото се...

Единствената що-годе хармонична Паневритмия беше последният ден – 21 август – на езерото на Чистотата – далече от традиционните туристически маршрути, за да се отървем от досадниците....

Помислих си: Ето защо Светлите същества се оградят с гъсти мъгли..., но ние нямахме тази привилегия и трябваше да си понесем изпитанието... Е, слава Богу, издържахме го без „да излезем от релсите“, поне видимо, но у всички ни остана един горчив привкус от празничната Паневритмия.

Съжалявам, че тъмните краски в разказа ми преобладават тази година и затова ще се опитам да ги изсветля със снимките, които направих... Защото Рила си е Рила и Тя е недосегаема за силите на мрака. Потърпевши сме единствено ние, защото още не сме достатъчно „пораснали“, за да справим с тях без да навредим на себе си...

* * *

„Аз съм Извор“

„Аз съм дошъл да ви покажа пътя към Бога и да ви заведа при Него, като ви науча да Му служите, както никога не сте Му служили преди.

Аз съм дошъл сега да науча хората да живеят в любовта.

Аз съм Извор, върша работата си, давам вода на всички. Който пие от Новото Учение, от Новата Струя – ще се освежи и подмлади.

Божественото Учение не е ново, то е Христовото Учение. Думите на Христа и Моите са излезли от един и същи извор. Няма два извора! „ Учителя

Учителя казва в една беседа: „*Когато аз напусна земята, ще ви оставя един извор.*“ И наистина Той ни остави Вечния извор на Словото Божие, но освен него и много други извори. Отдето минаваше, Той правеше, чешми, извори, пътеки, а „Изворът на Доброто“ в малкото селце Мърчаево беше последният печат на Неговото безсмъртно Дело. В това малко селце – в къщата на брат Темелко, където Учителя живее от януари до октомври 1944 г. и в съседния двор Той открива два извора, които именува „Извор на Доброто“ и „Извор на здравето“. Още щом се запролети и снегът се стопява, Той посочва мястото в съседния двор, откъдето бликва хубава и лековита вода и с общите усилия на братята и сестрите скоро се появява „Изворът на здравето“. По-късно Той вика Брат Темелко и Владо Руснака, посочва им едно място над къщата и казва: „*Копайте тук, тука ще избликне вода.*“ Така започва работата по „Извора на Доброто“ – с много любов и усърдие, под зоркото ръководство на Учителя. Той говори за символичното значение на извора като сбор от безброй чисти малки капчици, които събрани в едно побеждават дори най-твърдата скала и излизат под светлината на слънцето. Това е победата на Духът над материята. Това е животът на Възкресението. Той казва още: „*Вечното благо е сбор от безбройните капки – малки блага, които ежеминутно се втичат в нас.*“ Това са непрестанните импулси на Любовта, която постоянно поддържа живота ни.

Когато изворът е готов, Учителя казва: „*Сега всички неща в света ще станат тъй, както тук направихме всичко. Нашите енергии отидоха в света и работят – водата от извора тръгна на път.*“

И тази година празникът с красивото име „Изворът на Доброто“ стана притегателен център за братята и сестрите не само от София, Мърчаево и Перник, но и за много гости от по-далечната провинция.

Празникът започна под благодатен пролетен дъждец, който окъпа потъналия в зеленина двор на Темелкови, където е къщата-музей, в която е живял Учителя. Душите благоговееха пред този храм на делото на Учителя, а устните мълвяха молитвени слова:

„Покланям се пред Теб, вечният Извор, Който всякога си ме поил. Умий нозете ми, измий сърцето ми, избели душата ми, за да съм чист и свят пред Тебе!

Благословен си Ти, Господи, Боже мой!“

Нарядът, с вдъхновените песни и молитви, като че успя да измоли милостта на Небето, защото дъждът спря и облаците тръгнаха да се разотиват, а приютилите се в музея братя и сестри свидетелстваха за това, как по време на беседата един светъл лъч слязъл отгоре и кацнал върху покривката на леглото в стаята на Учителя!

След наряда, нашето славейче Светлина ни поднесе букет от песни на Учителя. Съзатаен дъх присъстващите изслушаха нейните изпълнения, а дори и случайни минувачи се спираха край оградата на къщата, за да чуят тази Божествена музика в едно наистина изключително изпълнение. Който поне малко се е занимавал с пеене може да си представи какво означава в 9 сутринта някой с лекота да взема ла на втора октава!? Наистина, като че Ангел небесен бе слязъл от висините и пееше с нейния глас! Затова и отзивите на публиката след скромния концерт бяха: „Ангелско присъствие, Ангелско пеене, Ангелски глас!“

След концерта всички присъстващи се отправиха нагоре, към Церова поляна – за Паневритмия, като символично, в колона по един, преминаваха по тясната пътечка край Извора на Доброто.

На заслона под Церова поляна ги очакваха с хляб и плодове домакините на празника от Мърчаевската група и

от „Южен парк“, които се бяха погрижили и за подготовката на поляната за празничната Паневритмия. Онези, които идваха за първи път, бяха изумени от невероятната красота и от изумителната гледка, която се разкрива пред погледа от тази Витошка поляна – към потъналите в пролетна зеленина Рударци, Кладница и яз. Студена, обрамчени от меките линии на красиви възвишения и величествената снага на Рила в далечината. А уханието на цъфнала акация и пролетни цветя насищаше въздуха с неповторим аромат, който гостите на празника пиеха с наслада.

Паневритмията беше внушителна – над 150 човека – и както винаги ни изпълни с радостен трепет, че сме част от това велико Цяло и благодарност към Учителя, че ни завеща този прекрасен метод за разумна обмяна със силите на живата природа!

Благо дарим Ти, Учителю, за този щедър дар!

Братският обяд след Паневритмията беше завършекът на този хубав празник. Домакините, които от предния ден бяха изнесли „базовия лагер“ до заслона, щедро предлагаха на гостите ангелска супа, баници, салати, хляб и плодове и скоро полянката около заслона се изпълни с множество живописни братски трапези, където сред смях и песни утоляваха глада си гости и домакини. А всички бяхме порядъчно изгладнели – дали от чистия въздух, дали от похода до Церова поляна или от Паневритмията – но се радвахме на завиден апетит!

„Благо дарим Ти, Господи, че ни насити със земните си блага! Молим Ти се, не ни лишавай и от Небесното си Царство!“

Амин

* * *

Дванадесет дни в рая (ЛДШ – Рила '2013)

Този път ще оставя снимките да говорят вместо мен, а аз само ще ги допълвам, тъй като не ми остана време за писане – от тичане по върхове, езера, пещери и деца...

За сметка на това моят фоторепортаж включва седем албума с незабравими картини, образи и събития от лятната духовна школа на Рилските езера.

Ще започна с прозата на лагерния живот – битка на Рила и организацията в лагера, който в празничните дни тази година, наброяваше повече от хиляда души, снабдяването и изхранването на които ежедневно си е истински подвиг – невъзможен без брилянтна организация и самоотвержен братски труд.

Уверявам ви, че организацията тук е от най-висш порядък – перфектна във всяко отношение, защото основният принцип е Христовият завет: „И най-големият от вас да бъде вам слуга!“

И наистина, поне на Рила, това се спазва 100% и то на абсолютно доброволни начала – най-умните, най-способните, най-добрите, най-силните служат на всички останали и изнасят на гърба си (дори буквално) цялата тежест на организацията, като се започне със снабдяването с хранителни продукти и вода, транспортът на хората, извозването на багажа, готвенето в кухнята, чистенето на тоалетните и се стигне до концертите, Паневритмията и духовните наряди!

Тъй като дежурството на нашата група беше минало, аз се включих към групата на 14-ти и мога да говоря от 1 л., ед.ч. за огромната работа, която вършат дежурните, а при това – има толкова много желаещи за дежурство, че понякога се налага да се връщат хора, за да не си пречат!

Първите дежурни стават в 4, палят огъня и слагат 3-те казана с гореща вода за закуската. Следващите – в 6 – пълният стотината термоси, които хората оставят на път за молитвения връх и подготвят закуската – вкусен черен хляб, сирене и мед (от огромни баки – дарение от братя пчелари)... Само на празника закуската беше варено жито.

Веднага след закуска започва подготовката на обяда, като задължително в групата трябва да има „майстор-готвач“, защото едно е да готвиш за 5 или 10 души като мен, а друго е за хиляда, особено когато става дума за ориз със зеленчуци, както в нашия случай! Но, може би защото непрекъснато пяхме, докато готвихме, а може би защото готвачката от Казанлък беше истинска майсторка – стана наистина фантастичен!

Междувременно братята носят вода – от изворчето за готвене и пиене, и от езерото за миене, което си е сериозно физическо натоварване. Имаше един брат Валери, който се беше самоназначил за постоянен дежурен и носеше непрекъснато вода – по две големи (или 4 малки туби), при това бос по остри камъни! Между впрочем, той от сутрин до вечер си ходеше бос и твърдеше, че това лекува всичко?!?

Аз пък се писах доброволка за тоалетните на хижата, които се мият два пъти на ден, защото Учителя е казал: „Каквото изчистите отвън, ще се изчисти и отвътре!“ – а аз имам доста за чистене!

Иначе наистина мога да кажа, че прекарах 12 дни в рая, с малки изключения – като опашката пред тоалетните и въртолетите с богати туристи, които нарушиха хармонията на Паневритмията на 15-ти и 20-ти август, за да ни снимат отгоре, но нека Бог им прости, защото „те не знаят какво вършат“. За разлика от тях – медиите тази година бяха почти незабележими – явно са си научили „урока“!

Имаше и един друг въртолет обаче, който съм снимала, и който е част от една успешна спасителна акция! Една сестра тръгнала да слиза сама по урвата от Салоните към езерото на Съзерцанието и си ступила крака, а там мястото е абсолютно недостъпно за никаква техника и спасителите (8 души) трябваше да я извлекат на платото под Харамията, където дойде въртолетът, за да я откара в София. За жалост, много от братята, и особено от сестрите, все още продължават да мислят (като мен до скоро :-), че като са на Рила и като се молят, са недосегаеми за злото...

Може и така да е, но има уроци, които трябва да се научат и ако си неразумен, просто си плащаш, но за съжаление някои уроци (като този!) са твърде скъпи, дори и във финансово изражение.

Моят внук Андрей също беше на Рила през втората част от престоя ми, и макар че бяха в Новата хижа с майка си и баща си, той беше под мое попечителство – от обяд до вечерта, защото майка му беше дошла да пее, а баща му – да пише дисертацията си! Горкото дете! ☺

Това, че успях да ги уредя със стая с баня в последния момент си беше едно малко чудо! Но на Рила стават всякакви чудеса, така че никой не се впечатлява от разни „дреболии“...

Аз обаче, много съжалявах, че не съм на палатка, за да го взема при мен, а трябваше всеки ден да го разкарвам от Новата до Старата хижа и обратно, което беше доста изморително и за двама ни, а освен това ни отнемаше от времето за игри и природо-научни занимания.

Честно казано аз нямам кой знае какъв опит в спането на палатка – опитвала съм един-два пъти, но може би защото нямам нужната екипировка, не ми беше особено комфортно, а най-вече ми беше студено, защото съм зиморничава...

Но все повече се настройвам догодина да се обзаведа с всичко необходимо и да направя „палаткаджий“ не само себе си, но и двамата си внуци!

Като гледам колко са щастливи децата в палатките и колко свободно си живеят – направо им завиждам. Имам едно приятелско семейство с две прекрасни момченца, които всяка година са по един месец на Рила, на палатка - малкият беше на осем месеца, когато го качиха за първи път (на снимките – момченцето с яркосините очички и червената блузка и брат му, който спи в скута на майка си на снимката пред кухнята). Те имат всички възможни удобства в палатката си и ще обмена опит с тях за догодина – спални чували и всякаква къмпинг-екипировка...

Това е семейството на Иван и Наталия, което от няколко години организира братски събор в своето „имение“ в с. Равна, до Чипровци, с идеята да събудят нашата заспала северозападн(ал)а България. И аз вярвам, че ще го направят!

Иначе, тази година на Рила беше изключително топло и само такива студенокръвни, като мен, играеха Паневритмия с ръкавици...

Единственият „лош“ ден беше 16-ти, когато пристигнаха „моите хора“ – валя почти целия ден, но въпреки че ходихме от Новата хижа до лагера с Андрей – да репетира майка му – минахме между капките, а вечерта на връщане падна такава гъста мъгла, че приятелите ги увещаваха да останат да спят в Старата хижа, но Ана настоя, че иска баня, и то на всяка цена! Помолихме се, тръгнахме – и само след 15 минути мъглата се вдигна...

През останалото време всичко беше идеално и дори сутрин на молитвения връх не измръзвах, като други години...

Между другото – убедих се, че глобалното затопляне не е просто мит – въпреки късната пролет и преспите над

езерата, има доста признаци за това – един от тях е цъфтежът по повърхността им, който е стигнал вече до Близнака.

Но особено ме впечатлиха спомените на Иоанна, в които тя разказваше за страховитите снежни бури през 60-те, когато оцелявали едва 2-3 палатки и целият лагер се спасявал в хижата посред нощ, въпреки че всички били против нейното построяване.

Но не сме ли същите и ние сега – с нашите протести срещу лифта, от който въпреки това се ползваме най-активно – и за качване, и за багажа, и за снабдяването на лагера?!

Всъщност дъщеря ми се качи за представянето на новите албуми с песни на Учителя, които записаха със сестра си и семейство Далчеви през юли и които се радваха на голям успех! Дискът, който представи „Акорди на Сътворението“ е именно с природните песни на Учителя, които всички много обичат!

Иначе концертите бяха общо три – в три поредни дни, което беше сериозно изпитание за нея – на тази надморска височина и без подкрепата на сестра ѝ, която решава други житейски задачи в момента....

Всичко обаче мина чудесно, тя също беше много доволна, вдъхновена и мотивирана да направят интегрално издание на музиката на Учителя, която тя все повече цени и все по-дълбоко я усеща и преживява в своите изпълнения.

Това е, което мен лично ме радва изключително много, защото наследството на Учителя е огромна златна мина, която тепърва ще се разработва и оценява!

Тази година на Рила наистина бяхме хиляди – не знам дали някой е успял да ги преброи, но за първи път на празника (19-ти) играхме Паневритмия в пет кръга, като първият е точно определен – 72 двойки(144 човека), всеки следваш

е двойно и повече, а най-външният толкова се разду, че се шегувахме, че хората ще изпопадат в езерото. А само хорът и оркестърът в центъра бяха 90 души – брат Симеон лично ги изброи!

Аз, естествено, предпочетох да играя на празника, затова моите снимки са от 18-ти, когато кръговете бяха само три..

На празника си позволих да снимам едва след края на Паневритмията – най-вече нашите прекрасни музиканти, чието вдъхновено изпълнение на това свято място – в сърцето на Рила – направи празничната Паневритмия най-силното и най-вълнуващото преживяване за повече от 1000 души, събрани тук по Божията воля и обединени в Божията Любов.

Любимата ми снимка е „Трите флейтистки“. Три прекрасни млади момичета, три прелестни същества с флейти в ръце и в бели одежди – същински ангели!

А едното от тях (едва после разбрах!) – Джорджия – е момичето, за което през цялото време се говореше в лагера. То е на 18 години, а от 9 години се храни само със светлина – истинско дете на шестата (светещата!) раса. И то самото излъчва светлина – едно нежно сияние, което обгръщаше и озаряваше лицето му с неземна красота!

Снимките са си снимки, но както каза една приятелка-художничка: „Фотоапаратът не може да предаде онези емоции, онази гама от цветове, нюанси и светлини, които човекът вижда. В нашето съзнание те се явяват като дълбоки преживявания, а фотоапаратът дава само механичен, линеен образ. Това, което е у човека е амалгама от образи, чувства, идеи, цветове, форми от трето и четвърто измерение, то е нещо друго... неописуемо!“

Да, така е! Природата е най-великият художник, а специално за Рилските езера Учителя е казал, че това е „дипломната работа на Ангелите“, така че с пълно основание можем да ги наречем „Рая на земята“!

* * *

Съдържание

Магията на планината

В градината на Рая	7
Магията на планината.....	8
Самота	10
Ореоли от дъга.....	11
Ужасът	12
Любчо	14
Принцът на смъртта.....	16
Мальовица	19
Вихрен.....	22
Злият зъб	23
„Вчера – колко си далече...“	25
Малка кучешка история.....	27
Небесни празници	30
„На лов“ за Красота	32
Божествено и човешко	43
Имат ли граница човешките възможности?	47
Приключения из западна(ла) Стара планина	49
Къс ум – дълги крака!	52
През ада към рая... и обратно	54
От ума си пати!	57
За изпитанията и благословието	59

Между два свята

На Мусала – в братска компания	67
„Безплатни“ уроци	69
Първият ден на Пролетта	71

Най-дългият ден	74
Между два свята.....	80
Мусала – декември’2006	83
Рилски мистерии - I	89
Рилски мистерии - II	93
Мусала – декември ’2007	97
В ледената прегръдка на зимата	101
Волята Божия.....	106
Мусала – август ’2013.....	109
Учителя за Мусала	109
Долината на мълчанието.....	110
При изворите на Марица	112
Голгота.....	114
Благословение.....	114
За Слава Божия	116

Галерия братски образи

„Неведоми са пътищата Господни“	121
Най-малкият Божи служител	127
Лазарина.....	132
Кольо Survivor-a	138
Брат Светозар	145
Серафим	152
Човекът с гълъбите	155
Милчо	157
Баба Ганка.....	159
„Аз съм Светлина“	160
„Будни бъдете!“	163
Саша.....	163
„Доверяй, но проверяй!“	168

Автопортрет със счупен крак.....	172
Случката.....	172
Песъчинки в болничното легло.....	178

Из моите „братувания“

Братски празник в Мърчаево	185
Първа лятна духовна школа – Рила’ 2004.....	190
Двете измерения на пътя София – Мадара.....	196
„Радост, ти дете из рая!“.....	202
Нова Година ’2006.....	207
Духовна школа – Рилски езера’ 2006	211
Качване на Рила. Първи дни в лагера.....	211
Мистични преживявания.....	215
Забавна случка с телефони.....	217
Съзерцанието.....	218
Урдините езера.....	220
„Майката на ротата“.....	222
Ицко.....	223
Калинка.....	224
Последни дни на Рила.....	225
Изворът на Доброто	227
Духът на планината – Рила’2007.....	231
При седмострунната арфа на Рила.....	232
Неканени гости – Рила ’2009.....	237
„Аз съм Извор“.....	240
Дванадесет дни в рая.....	244

